

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 201

24 TRANG 50 TỈ

PHÁT HÀNH
ngày 6 - 2 - 1979

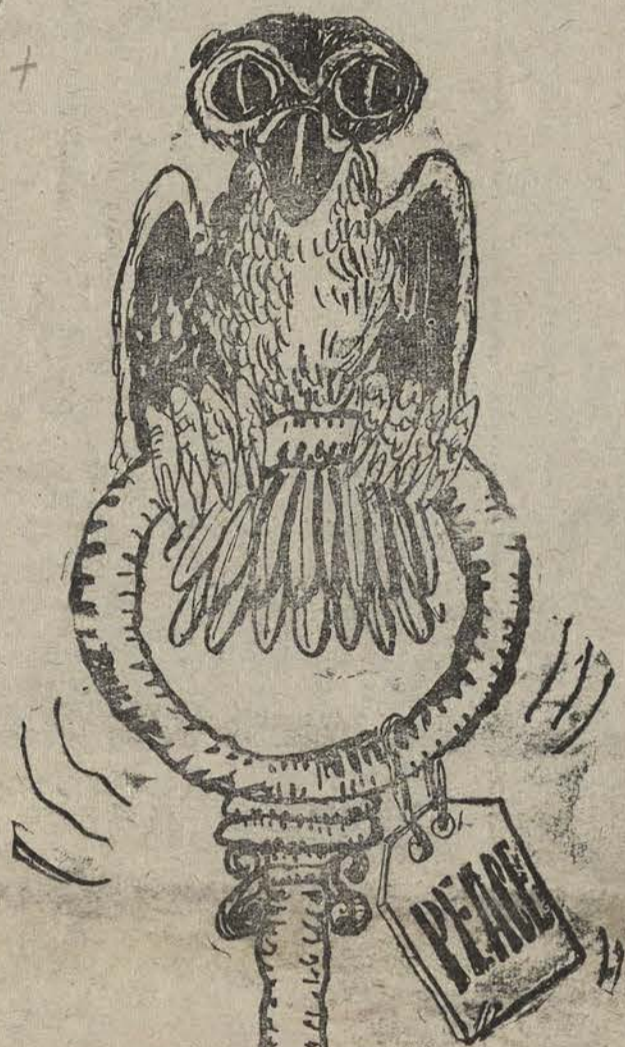
Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bếp : MINH VỒ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

ÔNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C74++

SỐ CUỐI NĂM HEC

THÁI ĐỘ CẦN PHẢI CÓ CỦA NHỮNG NGƯỜI QUỐC GIA

TT Nguyễn Văn Thiệu đã công khai đưa ra đề nghị 8 điểm về hòa bình cho phe bên kia cứu xét đã "hé mở" cánh cửa căn nhà miền Nam cho những người Cộng Sản bước vào một cách công khai và hợp pháp. Trước đó ít ngày, Tổng thống cũng tin tưởng vào một giải pháp trung lập trong tương lai. Tất cả những điều này đã trái hẳn với tinh thần bản hiến pháp của nền Đệ nhị Cộng hòa, trái với lập trường 4 không của Tổng thống mà cách đây ít tháng ông vẫn khư khư bảo vệ. Có lẽ cũng vì nhận thấy điều đó nên Tổng thống đã giải thích đi giải thích lại rằng chỉ vì quyền lợi quốc gia mà ông phải làm thế, ông phải hy sinh quyền lợi to lớn của chính cá nhân ông!

Mặc dù đã có lời giải thích như thế, một số dư luận từ phía những người quốc gia vẫn tỏ ra khe khắt bằng cách phân nân, mai mỉa về sự thay đổi lập trường của Tổng thống. Những dư luận này cho rằng, với việc làm hiện tại, TT Thiệu đã mặc nhiên xóa bỏ hiến pháp, xóa bỏ tất cả những cơ chế dân chủ mà bản HP 9 nút đã mất công tạo dựng nên như: quốc hội hai viện, tối cao mỹ viện và chính cả Tổng thống nữa!

Trong tinh thần đổi lập với nhà nước và chống Cộng triệt để, bọn CO cũng lấy làm phân nân về cái sự thay đổi lập trường của TT Nguyễn Văn Thiệu. Nhưng lại nghĩ rằng, vấn đề quan trọng bây giờ không phải là cứ ngồi một chỗ mà than vãn, mà tiếc rẻ cho cái Hiến Pháp 9 nút, cho những cơ cấu dân chủ như vậy. Chỉ biết có than vãn thôi, sẽ chẳng bao giờ giải quyết được gì. Trong quá khứ, đã có nhiều dịp để những người quốc gia được than vãn, được tiếc rẻ rồi. Giờ đây, thái độ cần thiết của những người quốc gia là phải tỏ ra khôn ngoan hơn, phải hành động. Nếu cần bảo vệ hiến pháp, bảo vệ những chiếc ghế êm ái hiện tại thì hãy can đảm đứng lên chống lại quyết định mới đây của TT Thiệu. Còn như nếu thấy sự chống lại đó là vô ích và vô hiệu thì cũng nên can đảm chấp nhận những đề nghị của TT Thiệu. Không phải chấp nhận để rồi thụ động, rồi chờ những gì xảy ra. Mà chấp nhận để từ đó biết mình sẽ phải làm gì.

Theo bọn Con Ong, dù cho có đề nghị 8 điểm của ông Thiệu hay không, những người quốc gia đã đến lúc phải hành động trước khi quá trễ. Bởi vì dù muốn hay không, cuộc chiến tranh dai dẳng này rồi cũng phải đi tới một kết thúc bằng giải pháp chính trị. Trong trường hợp này, nếu những người quốc gia vẫn còn loay hoay tranh chấp nhau hoặc cứ bo bo giữ mãi những cơ cấu mệnh danh là dân chủ nhưng lại quá lỗi thời và vô dụng thì chắc chắn chúng ta sẽ có triển vọng được nhường hẳn miền Nam này cho đối phương! Bọn CS với những tổ chức sẵn có, với những thủ đoạn tinh vi, lại được công khai tại đây, chắc chắn chúng sẽ không để chúng ta ngồi yên mà cãi nhau, mà tranh luận với nhau đâu.

Bởi vậy, những người tự nhận là quốc gia, là chống Cộng hãy chịu khó ngồi lại với nhau, hãy đặt quyền lợi của quốc gia dân tộc trên quyền lợi của cá nhân, bè nhóm. Và cần nhất, đừng xói thịt, đừng hoạt đầu. Chồng Cộng sản, chống đế quốc, hay lắm, nhưng những người quốc gia thử chứng tỏ khả năng của mình xem sao?

đàn anh đời lập với nhà nước đàn em đời lập với nhà bếp

NÊN DẠP HAY NÊN GIỮ QUI TIẾT KIEM QUÂN NHÂN ?

Câu chuyện qui tiết kiệm quân nhân hiện vẫn chưa hết bàn tán sôi nổi. Trước đây, một số báo chí đã chỉ trích sự bê bối lem nhem trong việc xử dụng qui này, và bộ Đánh giặc, tức cơ quan liên hệ, đã chính thức có đôi lời giải thích.

Tuy nhiên, vẫn còn một tờ tuần báo và một số dân biểu đòi ăn thua đủ với qui tiết kiệm. Có người dân biểu đã đề nghị giải tán ngay qui tiết kiệm và trả tiền lại cho lính. Trong khi đó, tờ tuần báo mang tên một con chim hung dữ thì nhất định đòi kiện những kẻ chủ trương qui tiết kiệm ra trước Tối mỗ Pháp viện. Tờ báo tìm ngay được một nguyên cáo đứng đơn kiện là một anh lính kiềng ba tầu. Anh này được giới thiệu là một anh binh nhì nhưng không bao giờ phải đi đánh giặc, bố mẹ lại thuộc loại tỉ phú ở nước Chợ Lớn. Tuy vậy, anh ta thấy rằng vẫn cần phải đi kiện những người đã bắt anh ta đóng mỗi tháng 1 bó vào qui tiết kiệm của lính!

Theo bọn Con Ong, cả hai phe bệnh và chống qui tiết kiệm quân nhân hiện tại đều có những điểm đáng chê trách. Bộ đánh giặc, khi bệnh vực qui tiết kiệm, đã chỉ nói theo lý thuyết rằng qui tiết kiệm hay lắm, có lợi ích lắm, nhưng lại không chứng tỏ được phân minh trong việc điều hành và xử dụng qui tiết kiệm. Còn những kẻ đánh qui tiết kiệm một cách hung hãn cũng không chứng tỏ được thiện chí và tinh thần xây dựng của mình. Những ông dân biểu đòi giải tán qui tiết kiệm để trả lại tiền cho lính có lẽ chỉ cốt để mị lính mà thôi. Với 100 đồng đóng vào qui mỗi tháng, cho đến nay, nếu được trả lại cả vốn lẫn lời, thì bất quá mỗi anh lính cũng chỉ lãnh được khoảng 4, 5 xín là cùng. Số tiền này thật ra không thấm vào đâu trong thời buổi cách mạng mùa thu chết này và lính cũng chẳng ham đòi lại làm gì. Thế nhưng, số tiền đó, nếu gom lại, sẽ là một khoản tiền vĩ đại có thể làm được những việc ích lợi lớn lao cho tập thể lính, và nói chung, cả quốc gia nữa.

Ngoài ra, việc một tờ tuần báo dùng một anh binh nhì, con một tỉ phú ba tầu để đầu đơn kiện qui tiết kiệm thì, quả thực tờ báo này chẳng có chính nghĩa con mẹ gì cả. Thà rằng để cho một anh lính Anam đòi rách đi kiện vì bị ép buộc mỗi tháng đóng 100 đồng, còn có lý. Đằng này lại để cho con một tỉ phú nước Chợ Lớn đi kiện của lính Anamta thì chắc chắn vụ này phải có một sự mờ ám, một âm mưu đen tối bên trong. Và như vậy phải chăng chính các chú ba đã chơi qui tiết kiệm của ta và tờ báo kia đã có một món lời nào trong đó?

Con Ong là một trong những tờ báo đã chỉ trích qui tiết kiệm. Nhưng không phải vì thế mà cố tình đòi dẹp bỏ những xí nghiệp do qui tiết kiệm tạo nên. Bọn CO đánh qui tiết kiệm là vì thiện chí xây dựng cho qui tiết kiệm, cho tương lai của lính, chứ không phải vì bọn gian thương, bọn tài phiệt ngoại quốc, những kẻ chỉ muốn cướp đầu cướp cổ dân tộc này. Bằng mọi cách, qui tiết kiệm cần phải được duy trì vì nó sẽ đóng một vai trò quan trọng trong việc phát triển kinh tế nước nhà thời hậu chiến, sẽ giúp cho lính có công ăn việc làm và nhất là sẽ có đủ khả năng để đương đầu với bọn tài phiệt quốc tế. Tuy nhiên, những điều này có đạt được hay không là do khả năng, thiện chí của những người có trách nhiệm. Nếu các ông bê bối thì chính CO sẽ lại đánh các ông trước tiên.

CHUYỆN CUỐI NĂM

Sau số Tết niên này qua một năm dài đánh đấm vung xích chó, cả lũ bọn CO đã được chủ tiệm Minh Võ cho rửa tay gác kiếm, nghỉ xả hơi một thời gian kỷ lục 3 tuần lễ. Sự vắng mặt của CO, trên thị trường bị bỏ, tuy dài mà ngắn, tuy ngắn mà dài, nhưng trong thời gian này rất có thể dễ xảy ra nhiều chuyện, nhiều biến thiên quan trọng liên hệ đến sinh mệnh Anamta.

Tuy nhiên, mặc cho dù biến chuyển thế nào đi chăng nữa, riêng đôi bọn thợ viết CO, thì nó vẫn không thay đổi được bộ mặt xã hội lở loét và chẳng có ý nghĩa mẹ gì hết. Bởi lẽ giản dị là chúng ta đang cư ngụ ở dưới chế độ có 1 Tổng Tông lúc nào cũng treo lủng lẳng trước Phủ đầu Rồng lập trường 4 không sáng tỏ như mặt nguyệt, có Hiến pháp 9 nút cứu sừng, có Thượng thọ, Hạ tả, có Mỹ viện cao ngất như cây đa cổ thụ, có cả một đ đặc trách về tham nhũng và đặc biệt hơn hết lại còn có một Phó Tông Tông, lúc nào cũng gân guốc, sẵn sàng chống gậy, cần quét bọn tham nhũng chó đê, phục hồi truyền thống sĩ khí và ban phát huy chương cho khắp dân gian, thử hỏi làm chó gì có chuyện Trung lập kiến Cộng sản? Có chăng chỉ là chuyện bàn ra tán vô bằng mồm.

Mặc dù mới đây, Tông Tông của Cộng Huế Anamta, đã lên tiếng hoan hô dự kỳ đám MTGPMN về thành dạng đi một màn tranh cử sống mái, hầu kiện toàn xây dựng nền dân chủ, vốn dĩ vẫn được khắp Năm Châu nức nở ca tụng là nhất, Vậy thì còn lâu mới có việc mấy anh Giải phóng nhẩy bàn độc nhi nhô con cóc chết ở cái đất nước này. Đây là những lý luận còm của những thằng trên rang dưới để như lũ CO. Riêng các đảng Thượng tổ, Hạ tả thì chẳng hiểu họ nghĩ như thế nào, một khi quân Giải phóng lên diễn đàn vung vít trong cơ quan Lập pháp, nơi xuất phát vàng cục, xỉ líp, sủ cheng, bạch phiến và đầy nước miếng xỉ và nhau mỗi lần có địa?

Chỉ đáng tội cho những thằng chống Cộng bằng miệng cổ DB thước một, gốc làng Kê Noi, mà trong Xuân CO, Nhâm Tý, anh bạn Dê Húc Càn đã cần thận diễn tả lối chống Cộng của hắn ta bằng 1 câu thơ rất đáng đồng tiền bát gạo như sau:

- «Thân đảm nhất nhưng y, tri thể gian chỉ đại sự...»
- «Thủ tài tam xích kiếm, thâu thiên hạ chỉ nhân tâm.»
- Tạm dịch là:
- «Thân mang một trái di, biết chuyện lớn thế gian...»
- «Tay cầm 3 thước kiếm, thâu lòng người thiên hạ.»

Quý vị độc giả, muốn biết thêm chi tiết về lai lịch câu thơ bất hủ trên, xin đọc CO Xuân Nhâm Tý sẽ rõ.

Trở lại thực tế, thời gian hưu chiến nghỉ xả hơi, ngót 1 tháng trời bọn thợ viết CO cảm thấy cái rét đã kể tới bên hông, vì ra giêng với ngày rằm tháng dài, tiền đâu để lo cho lũ nhóc ăn sáng cấp sách tới trường đây? Đây mới là mối lo cụ thể có tính toán, chứ còn chuyện đại sự quốc gia thì hơi nào mà suy tưởng cho mệt, cho hóc hác cái thân còm để đi ngủ với giun. Thế nhưng, lại nhưng, đầu năm tới khi bắt tay vào công việc thường lệ, chúng nó, bọn viết lách vẫn hy vọng chủ tiệm xỉ ra ít tiền lẻ, để lấy hứng phục vụ bà con độc giả thân mến. Điều đó, có xây đến hay không, còn phải tùy và xét lại!

Sau hết, chúc tất cả quý độc giả bước vào chu kỳ năm Chuột gặp nhiều may mắn, sức khỏe và chuẩn bị đối phó với kinh tế mùa Xuân.

ĐỂ CHƠI ĐỂ HỌC

Kỳ này thành phần để chơi không có gì thay đổi, vì năm hết Tết đến mất rồi, các cao thủ khác còn đang lo chạy tiền cho vợ con ăn Tết, chờ ai thèm đến dự cho tốn hơi.

8 ĐIỂM CỦA AI ?

HỎI : Hai chính phủ Annamta và Cờ Huệ vừa chiến thắng 8 điểm huê binh mới toanh, đồ biết cái đó là sáng kiến của Đại Đế Nich Xong, hay là của Đức Dzua đầu Bạc ?

VONG NGOẠI : Trước hết, cần phải hiểu rằng các đàn anh Cờ Huệ rất tr lo lắng cho dân Annamta, mọi mặt các đàn anh đều lo rất chu đáo. Hóa cho nên 8 điểm này chắc cũng là của quân sư Kít Xinh Ghê mách nước cho Đại Đế, chứ Đức Dzua của ta còn đang bận rộn với bài ca "bốn không" thì giờ đâu nghĩ ra một hơi tới Tám Có ?

CHƠI TRÒ MẮT NƯỚC : Nói thế là sai. Quý vị nên nhớ rằng mỗi cách đây ít ngày, Đức Dzua ta đã tuyên bố sẽ đưa ra "Bốn Có" trong cuộc đi đêm. Như vậy ta phải hiểu là sáng kiến 8 điểm này có thể được chia đôi, half and half, Đại Đế 4 điểm Đức Dzua ta 4 điểm.

BỐN CÓ : Một khi đã Việt Hóa, thì đâu phải chỉ Việt hóa có chiến tranh không thôi, mà ngay 8 điểm huê cả làng này cũng phải Việt hóa luôn mới đúng sách vở ! Vì vậy, theo đúng chủ trương của Đại Đế, 8 điểm này phải là của Đức Dzua Annamta.

THÔNG CÁO : Ấy không được. Nói thế, e chạm tự ái của dân Cờ Huệ, và lại mất điểm của Đại Đế Nich Xong trong cuộc chạy đua vào Bạch Cung sao ? Chỉ bằng, đối với dân Annam thì đó là

sáng kiến của Đức Dzua ta, còn với dân da đỏ thì vàng, bản quyền thuộc về Đại Đế. Thế có phải là đôi bên cùng có lợi không ?

BAN GIÁM KHẢO : Toàn Thông Cáo giải thích hợp tình hợp lý: 5 điểm !

ÔNG NGHỊ MÓC LÒ 8 ĐIỂM ?

HỎI : Ông Nghị Robert Chức vừa móc lò 8 điểm huê cả làng là phân lại điều 4 Hiến Pháp, là đầu hàng giặc cờ Đỏ, là... đủ thứ loạn xa bày. Đồ biết ông ta móc đúng hay sai ?

VONG NGOẠI : Ông Nghị Robert nhà mình so với ông Kít Xinh Ghê và Đại Đế Nich Xong cũng như trứng với vịt. Trứng mà đòi khôn hơn vịt, thì đúng là loạn to đến nơi.

CHƠI TRÒ MẮT NƯỚC : Cái nhà ông Nghị Robert này vốn là chuyên viên móc lò, chuyện gì cũng móc. Phải có mấy tay như vậy, Nhà Nước mới dễ tịch thu báo và làm cho sập tiệm bớt đi chứ !

BỐN CÓ : Thế mới biết thiên hạ thật là khó tính. Kêu gọi đánh mạnh thì thiên hạ bảo là hiểu chiến, bây giờ kêu gọi huê cả làng thì lại chê là phản, là đầu hàng. Bớ ai biết đặng nào để mà chiều nổi mấy cha ?

THÔNG CÁO : Ủi dào ? Tiếng nói của một sứ thấp cổ bé miệng thì ăn thua gì ? Đã có biết bao nhiêu là Nhóm là Khôi ra tuyên ngôn tuyên cáo ủng hộ chính nghĩa quá xá quà xa rồi, sợ gì ai ?

BAN GIÁM KHẢO : Toàn Vọng Ngoại vừa lý luận chắc như của gạch mà cũng có tài móc lò như ai : 5 điểm !

SAO MÃI KHÔNG CÁI TỎ ?

HỎI : Thỉnh thoảng lại có một vài tin đồn cái tỏ nội các được loan trên mặt báo, nhưng chờ mãi cũng chẳng thấy gì. Đồ biết tại sao kỳ cục vậy ?

Quân đoàn 1 đã với vũ tở chức'gấp 1 tiểu đoàn cao xạ, để bắn phi cơ Mig của BV" Tình hình, vùng phi quân sự rất khẩn trương. Nhưng, Tướng Lâm vẫn khẳng định rằng : Tụi tui sẵn sàng ăn thua đủ. Người dân chẳng biết đảng mù nào mà tin. Khi thì ông Tướng bảo : chúng con cứ yên trí lớn mà hưởng Tết con chuột. Khi thì qui quan to lại bảo là : tụi Vi Si hung lắm, chắc là choảng nhau linh đình.

Lại thêm ông Tướng vùng 2 mời kính khùng hơn ông vùng 1. Vì suốt nửa tháng nay Ngô tướng quân vẫn báo động : tình hình nghiêm trọng. Dịch sắp chiếm Pleiku Kontum. Và, tụi Con Ong đã hơn 1 lần đánh cả với bà con cô bác, rằng : Còn lâu tụi Vem mới đánh nổi Plei ku, vì ở tỉnh này có 3 ông Tướng lặn. Đánh võ Plei ku, thì tính cật mảy ông Tướng ta đi mô ?

Rồi ! 1 tờ báo ở Saigon còn loan thêm rằng : Tướng Dzu tuyên bố : nếu tui là Võ nguyên Giáp thì tui sẽ đập thẳng vào Saigon ! Chặng đét ơi ! Qui Tướng quân cứ dọa chúng con, dân đen ngu dốt, nghe mà hết hồn ! ngán thấy mô !

VONG NGOẠI : Mỗi lần cái tỏ là một lần tốn kém thấy mô. Có lẽ vì thế nên các đàn anh chi tiền chưa muốn cho mình cái tỏ đó thôi.

CHƠI TRÒ MẮT NƯỚC : Kinh nghiệm bao nhiêu lần cái tỏ trước đây cho thấy cái đi cái lại cũng chẳng đi đến đâu, có khi còn tệ hơn trước là khác tốt hơn cứ để vậy cho xong, đỡ rắc rối.

BỐN CÓ : Cũng cần phải cải cải chứ. Như ở ngay nhất là cứ mỗi lần cải là lại xảy ra cái nạn trâu buột ghét trâu ăn, nói ra nói vô điếc con ráy !

THÔNG CÁO : Thực ra là tại Đại Đế Nich Xong chưa đi Bắc Kinh, mình cải sớm rồi lại mất công cải nửa chỉ bằng chờ Đại đế về hãy hay.

BAN GIÁM KHẢO : Toàn Chơi trò mắt nước tỏ ra có tài lãnh đạo quốc gia : 5 điểm !

MẤY SỪ NÀM ÁP SẼ ĐƯỢC VỀ ĂN TẾT ?

HỎI : Đức Dzua đã đề xuống 8 điểm huê cả làng, đồ biết mấy sừ đang nằm áp như Trương đình Trung Lập; Trần ngọc Huệ Bình, liệu có được về ăn Tết hay không ?

VONG NGOẠI : Mấy sừ đó đều là người của các đàn anh; các đàn anh không muốn xài nên mới cho đi nằm áp, nếu cần xài lại các đàn anh sẽ cho ra mấy hồi !

CHƠI TRÒ MẮT NƯỚC : Cho ra thế nào được ? Ra ngoài rồi, mấy tay đó lại tranh hết chỗ ngồi của người khác sao ?

BỐN CÓ : Ứt ra mấy sừ đó cũng phải lập kiến nghị ủng hộ, dả đảo cho ngon lành, người ta mới cứu xét, chứ cho ra khơi khơi thì còn gì là thế thống quốc ra ?

THÔNG CÁO.— Đừng có nóng. Trước sau rồi chuyện gì phải tới cũng sẽ tới. Không Liu đầu. Chỉ sau chuyện đi Bắc Kinh của Đại Đế Nich Xong ít lâu thôi mà !

BAN GIÁM KHẢO : Trật hết ! Chính Ban Giám Khảo này sẽ vô áp nằm với họ, chứ không có chuyện ra đầu. Vô thì để chứ ra khó lắm ai ơi.

địa ngục môn

TƯỚNG TA ANNAM THI ĐUA BỐC HOÀNG LÂM ĐAN ĐEN ỚN THẤY MỒ

Tuần trước, các báo loan tin : Ở Vùng hòa tuyến Tướng Lâm, quả quyết bảo đảm cho bà con Miền Trung, cứ việc du dương ăn Tết. Tụi Vi Si sức mảy mà dám trọc giận tự linh họ Hoàng.

Tuần này, người ta lại thấy Hoàng tướng quân la om xòm rằng : "Có ba sư đoàn VC đang rình rập sát vĩ tuyến, và ở Vinh có phi trường phản lực của BV."

Thấy Tướng tá cả nước đồng loạt lo hoảng, lại cộng thêm với thống Tướng Oết Mồ-Rơ-Len, cũng tiên đoán là : Thế nào tháng 2-72, Vi Si cũng đánh to. Chúng sẽ chiếm vài tỉnh, nhưng khó ở lại lâu.

Riêng Tướng Dzu, còn nói như tỉnh đó 13 cột rặng : Đêm 10-2-72, Vi Si sẽ khai hỏa tổng tấn công miền cao nguyên !

Được hỏi tại sao lại đứng đêm 10-2-72 ? Ngô tướng quân trả lời rằng : "Tại vì đêm đó không có trăng."

Xin các bạn hãy chờ đêm 10-2-72, "Tụi Con Ong cam đoan Vi Si không có ngu ngốc đến đó, sẽ lò dò chui vào từ địa ngục ngày đêm mà Tướng Dzu vừa công bố. Có trừ phi là Tướng Dzu, cũng nằm trong bộ tham mưu của phe bên kia thì Ông mới nói trúng ngay boong— cái bí mật quân sự ghê gớm ấy— Có điều xin quý Ngài tuyên bố từ từ, thận trọng tí tí, cứ bốc hoàng như vậy, rồi đến 10-2-72, cóc có ma nào dám đá, thì liệu có mất mặt bầu cua với nhân dân cả nước không kia ?

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- QUÝ VỊ HẰNG THA THIẾT ĐẾN TIỀN ĐỒ TỔ QUỐC
- QUÝ VỊ HẰNG QUAN TÂM TỚI TƯƠNG LAI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HẰNG MONG MỌI CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN :

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- Để mỗi quận có một Ngân Hàng Nông Thôn,
- Chánh Phủ sẵn sàng trợ giúp về kỹ-thuật cũng như tài chánh, lại được hưởng nhiều ưu đãi.
- Vì thành lập Ngân Hàng Nông-Thôn là quý vị đã thực sự góp phần vào công cuộc phát triển hạ tầng cơ sở và củng cố nền kinh tế Quốc Gia.

Mọi chi tiết, xin liên lạc với : **NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG-NGHIỆP**

Số 7 kếp Bến Chương Dương, Saigon
hoặc Chi Nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Diệt tham nhũng, tôi đã ký nhận bản án tử hình

DI ĐỘC TRỊ ĐỘC

TIN... ĐỘC

một chuyện đau lòng

quan đốc tư ăn cắp vặt !

Chiều 1-2-72, nhà báo đang đi lén phết gần Cầu Kho, bên bị chứng kiến 1 màn bi hài kịch thời đại rất đau lòng; số là, có 1 quan hai đốc tờ từ Qui Nhơn về Saigon, tới 1 sạp bán vé số ở đại lộ THĐ, để mua 10 tấm và trả 420đ. Rồi, nhằm lúc người bán vé vô ý, ông quan hai đốc tờ cầm nhầm luôn 50 tấm vé, toan chuẩn lệ. Song, vô phước cho quan đốc, vì khổ chủ phát giác kịp thời và vô tội quan đốc tờ đưa tới bộ cảnh sát Cầu Kho. Tại đây, quan đốc khai là bào đệ thứ thiệt của ông thứ trưởng họ Lê tại Bộ X. Giới hữu trách là xếp Ng-ngọc-Q. ở bộ này,

động lòng trắc ẩn, khi thấy cả 1 sự nghiệp của con người mang danh trí thức, có thể đi doong chỉ vì 50 tấm vé số, nên xếp Q đã năn nỉ với người mất của để giải quyết bằng cách bồi thường, và sau đó sẽ bãi nại cho bị cáo. Nhưng, lúc khám trong ví quan đốc tờ, thì lại lôi thêm ra 90 tấm vé số mà hỏi xuất xứ thì bị cáo lung tung trình bày rất úp mở...Do đó, khổ chủ cương quyết không chịu bồi nãi; đồng thời nhất định đòi tư tòa. Rút cục, quân cảnh tư pháp đã công tay quan đốc đưa vô khám. Có người quen với quan đốc nói trên cho biết rằng:

ông quan này mắc cái bệnh khoái ăn cắp vặt. Đó là 1 căn bệnh có thật, thuộc loại bệnh phân tâm học gì đó! Theo nhà báo nhận định, thì... có lẽ đó là bệnh Kinh tế mùa thu, do con ma kiếm ước ám ảnh, khiến cho 1 quan đốc tờ cũng dãi dãi, mà ăn trộm lớn thì cóc có nghề, nên chỉ còn biết đi ăn cắp vặt... kiêu trên. Ô hô, chế độ hôm nay vui đáo đê. Rồi đây sẽ còn nhiều thứ bệnh quái đản nữa được phát sinh dài dài, nếu như cách mạng mùa thu, còn tiếp diễn đều đều...

Buồn lắm thay !

● Tướng Nguyễn Văn Hiếu được ông già gân mời về diệt hạm.

Đúng như ý kiến của CO đã đóng góp trong tuần trước, về vụ tuyên chọn nhân sự tham dự Bộ Tham Mưu đầu não bên cạnh phó vương để thi hành sứ mạng Diệt Hạm Cứu Dân, hôm nay, nguồn tin riêng của nhà báo, được biết phó vương rất chú ý đến lời đề nghị của tụi Con Ong. Và, để mở đầu, Phó vương đã đề cử Tướng Sạch nổi danh Nguyễn Văn Hiếu, hiện đang ngồi chơi xơi nước, với cái ghế ba chân: tư lệnh phó QĐ 1, nay được mời về làm Phó cho Báo Giáo Hưng.

Tướng Hiếu sẽ đặc trách diệt Hạm Ka Ki, và giữ chức vụ phụ tá vào hàng đệ nhị nhân sau phó vương.

Khỏi nói, thì bạn đọc cả nước đều đã nhớ ra ngay, Tướng Nguyễn Văn Hiếu, trưởng nam cụ Nguyễn Văn-Hướng, 1 nhân sĩ lão thành có đạo đức ở Miền Bắc, mà hồi đầu năm 1970 chỉ vì «trót đại» si và cố vấn Mèo, nên bị

đá bay ra khỏi chức vụ tư lệnh sư đoàn 5bộ binh. Nhưng vụ ra đi của ông Tướng này không đơn giản âm thầm, như các lần ra đi, của mấy Tướng khác. Vì, đã có cả bộ tham mưu khóc suốt suốt đời từ chức theo Tướng Hiếu. Và, cũng dịp này báo chí thủ đô đã kịch liệt hỗ trợ tinh thần cho ông Tướng vốn rất ít giao du với văn nhân ký giả nhưng, lại được giới này thương mến chí tình, vì tư cách và phong độ của Ông.

Con Ong xin gơ cả hai tay hoan hô cụ Phó Vương, nếu như nguồn tin, chọn Tướng Hiếu làm phụ tá cho Bác giáo là đúng. Thì... chúng ta có thể tin tưởng chuyển này Bác Hương tình ăn thua to với tham nhũng. Tuy nhiên trong buổi tiếp xúc với Hội Đồng báo chí. Cụ Phó Vương đã than thở một câu ngay trước mặt Tổng Thiệu như thế này:

«Kể từ giờ phút này, tôi đã ký nhận 1 bản án tử hình. Vì tham nhũng ở xứ này toàn là gốc bự... nhưng thôi dù có phải chết tôi cũng vui lòng, vì đã lỡ và chót hy sinh... cả cuộc đời tranh đấu cho Quốc Gia Dân Tộc». Lời tâm sự trên chứng tỏ Cụ Phó Vương sẽ khai hòa chính ngay với các tay tổ tham nhũng, chứ không phải trình diễn phớt phơ như tin đồn. Hãy râng lên ông Già Gân. Đề tiếng thơn cho muôn đời !

Chúc

Nhà báo TÂM CHUNG
Nhà văn DẠ THẢO
trọn đời Hạnh Phúc.
CON ONG

Con Ông phiếm loạn về vụ: Mèo chạy làng, vua ta ù té...

Ngày thứ năm 28-1-72: bom nổ ở 2 thủ đô Mèo-Việt. Quả bom này được mệnh danh là « Bom Chạy Làng ». Phía Mèo, ông Ni Xông nói trước Ông. Thiệu nửa giờ đồng hồ, về 8 điểm nhằm khai thông hòa đàm Ba Lê Đại ý Mèo a la de toàn bộ, Vua ta cũng ở ờ lui, để Miền Nam dầu cử tổng tông, trong đó có cả Cộng sản tham dự. Về phần chi tiết, cả nước ta đều hiểu rất kỹ !

Riêng với những con người chống cộng đến hơi thở cuối cùng — xin đừng vội gán cổ bàn cãi, về sự cưỡng hiếp bạo tàn vào điều 4 hiến pháp. Cái chuyện vi hiến, ở xứ này, quá quen đi rồi. Nói ra thêm nhằm tai.

Vậy, nên có đôi lời phân tư và dành 1 tích tắc mặc niệm, trước khi chiến sĩ chống cộng hung hăng như chú lùn Nhừ văn Ủy — nổ súng chống cộng bằng bản súng lục thiên diệt mỗi và nhận đất.

Sau quả bom nổ thành linh, người dân An Nam bên kêu om xòm rằng: Ô kìa, hãy coi xem màn kịch bi hài nhan đê « Mèo chạy Làng ».

Và vô kịch bắt đầu vén màn Nhưng khán giả hơi cụt hứng, vì chỉ 60 phút sau đó, đài Hà nội đã hân học đã kịch liệt 8 điểm đề nghị mời toanh của Việt - Mỹ, với 1500 chữ được mô tả trong bài bình luận của đài miền Bắc nhằm lên án tấn kịch mệnh danh 8 điểm. Hà Nội cho rằng, đó chỉ là trò bịp rất xưa, được xào nấu lại. Rút cục, diễn viên chính vừa trình diễn chưa xong màn đầu, đã bị đối phương la ó phẫn đối tung bưng. Và, còn hỏn xọc nhần khéo Ni Xông rằng: « Đừng có dọa chúng tôi, nếu cần Bắc Việt sẽ đánh tới người lính cuối cùng ». Thừa nay, thằng nào giàu có ham đớp, ham khoái, đều

phải rét thằng lì trên răng, dười bị lưa đạ. Thế nên kết quả của Lin đề nghị 8 điểm chưa biết sẽ đi đến đâu. Khi những người bên kia vẫn kháng kháng đòi đánh kỳ cùng. Dù sao, phía nhà giàu vẫn kẹt và bị động.

Vẫn theo sự bật mí của Vua Mèo, thì... hợp hình ở Ba Lê rất ư lăm cam, toàn là chuyện bả toác, đâu có ăn cái giải rút gì, thế nên, Vua Mèo đã bí mật cử me sư phụ tá an ninh đặc biệt, để bay qua Pháp nhờ vua Tây là Pôm-Pi-Đông, đứng ra làm môi giới, bớ trí cho đại diện của Ni Xông đối thoại ngàm với Xuân Thủy — những 16 lần lận.

Rõ thật là đẹp mặt quá xá, khi một anh không lồ mang danh cường quốc đệ nhất đẳng thế mà phải đi hạ mình cầu cạnh bằng mọi cách, chỉ xin được nói chuyện riêng mí Xuân Thủy — và anh nhà giàu nọ, cứ tưởng cái trò mặt đàm là hiền ngang, thặng lợi to lớn bằng cái mặt vậy. Cũng vì thế, Vua Mèo khoe om xòm, không biết xấu hổ !

Mặc dù, Ni Xông luôn gài vô rằng: mọi chuyện đều được đã thông đều đều với Vua An Nam — chứ không có qua mặt người anh em đồng minh, 1 tí, 1 li ông cụ nào hết trơn — Quí hóa và từ từ ngay thẳng như vậy, mà tổng tông An Nam lại phải la làng rằng: «Bớ này anh bạn đồng minh, dù có chạy làng, cũng nên cư xử lương thiện tí tí chứ lì!».

Nói tổng quát, cái màn ú tim óa được mô tả là ý kiến chung của Mèo - Việt, xong, có là thặng bé lên ba, mặc quần thặng đứt — cũng đánh hơi thấy rõ rằng: vạn sự chỉ là do ông Chủ Chí Địa. Chỉ có điều tội nghiệp cho Vua ta, vốn tình lì, và tràn đầy lòng ái quốc — thế mà, gặp phải thặng số lá kèn, chỉ lo chuyện của nó, mà có: cần chuyện của thặng bạn bé bồng, đang bị sống nhờ... Thành ra, Vua ta bị động xoay trở, mà nhìn thấy ông phờ phạc trên đài ti vi, khi đọc 8 điểm mới... Tự nhiên nhà báo cảm thấy sót sa và thương ông Nguyễn Văn Thiệu vô vàn !

THAY BẠC BỒI NGÔI

Theo lẽ tuần hoàn của trời đất, nhiệm kỳ Heo chỉ còn 10 ngày nữa, là đương nhiên phải nhường ngôi cho Chuột.

Đây là số báo tắt niên. Đọc số báo này rồi, mãi tới sau Tết chuột, độc giả mới

lại có Con Ong để đọc. Theo thông lệ, số báo tắt niên thường dùng để tính số năm qua, trước khi bước vào năm mới. Nhìn lại năm Con Heo, thấy buồn nhiều hơn vui vì cả năm toàn những chuyện heo, Lập pháp thì bê bối, gia nô lộng hành, đánh chữ nhau, buôn lậu, ăn gian vv... Hành pháp chỉ khoái độc cử. Còn tư pháp thì khoái hiệu «luật là luật» đã biến thành... luật rừng! Trong khi ấy thì xã hội nổi bật nhất là trờ... ã hội đồng; cướp giết và tham nhũng Ngoại ra, lại còn nạn «cách mạng mùa

thu» vào cuối năm, tiếp theo sau thiên tai bão lụt miền Trung, làm cho dân gian vô cùng điều đứng.

Kết luận, năm con heo là một năm xấu. Riêng với Con Ong thì nhờ sự thương tình của bạn đọc, trong năm qua vẫn phát triển đều đều, và hiện là tờ báo trào phúng duy nhất có địa vị vững vàng hơn cả. Dù sao, cũng có điều đáng tiếc là do hậu quả «cách mạng mùa thu», giá báo tăng vào cuối năm; khiến bạn đọc phải chịu đựng thêm.

Nhìn lại một năm cũ toàn chuyện xấu trước khi bước sang năm mới, tự nhiên mọi người phải ước mong một năm mới tươi đẹp hơn, một năm mới không có những cái xấu như năm cũ. Ước sao những kẻ là thủ phạm những chuyện xấu sẽ theo chân heo ra đi hết, để năm mới sẽ được tốt đẹp hơn. Trước thêm năm mới, Con Ong thành thật kính chúc quý độc giả một năm hòa bình, thịnh vượng, một năm không còn bị méo mặt vì những chuyện tương tự như «cách mạng mùa thu».

NÓI LÃO

mà chơi

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
 Dân đưa lứt phất hạt mưa rơi
 Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
 Thơ thần nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

ĐẠI HỘI QUẦN TINH

Con Ong Xuân Nhâm Tý đã xuống đường từ tuần trước. Đúng như đã lập ngôn cách đây ít lâu, giai phẩm Tết Con Ong chẳng giống bất cứ tờ báo Xuân nào, kể từ bia đến nội dung. Ông bạn vong niên Trọng Nội, cha đẻ hình bia «Đông Trạ Chiết, Giao Chỉ Diệt», khi ngắm nghĩa tuyệt phẩm của mình đã cảm khái:

— «Mẹ kiếp, thế là ông yên chí nhơn vì đã làm được một cái gì trong suốt mấy chục năm cầm q»

Một thẳng thợ viết thuộc phở «thần L...âm ảnh» ngồi ở góc tòa soạn chỉ chép miệng than tiếc. Nó cứ làm như người vừa hy sinh lập trường thiết thạch của mình không bằng. Khiặng anh em hỏi vì răng, hẳn đáp:

— «Nếu Xuân Con Ong mà dùng «Him» làm bia thì hay hơn. Thành thế ta tiếc».

Hừ, cái thẳng chỉ biết một mà chẳng đặng hay hai. «Him» là cái mà người ta thường gọi «thần L...» đã và đang làm khổ con người như thế sao hẳn lại ham. Nợ, nhiều anh chỉ vì «Him» mà phải đoạn tình tuyệt nghĩa. Đó, khá bốn các chị vì đình chung phu du đã chẳng nề hà đưa «Him» đi khách hơn cả những đĩa giăng hà thực thu.

Đọc xong mỗi bài, kể cả mấy trang từ vì của anh thầy tướng bắt đắc dĩ, ai cũng phải «khi» một tiếng, kể cả những kẻ xưa nay vốn nổi danh hà tiện nư cười. «Khi» xong, bắt buộc băng khuàng suy nghĩ vì từng câu, từng chữ đều phảng phất bóng dáng chính mình.

Tóm lại, trong năm Con Chuột, nếu ai muốn giữ giá con người đích thực của mình hãy chạy ù đi mua Con Ong Tết. Một trăm tám mươi tiên theo thời giá cách mạng kinh tế «Thu Cồ Liêu» mua được cái gì, nếu không là Xuân Con Ong?

Ồi, chỉ một trăm tám mà được coi đại hội quần tinh với toàn những thợ viết nặng ký, sáng giá nhất của làng báo Giao Chỉ trong Con Ong Tết Nhâm Tý thì còn gì sướng khoái cho bằng?

Xuân năm nay sẽ mất hết ý nghĩa nếu nhà nhà, người người còn thiếu Con Ong! Hãy bắt cho kỳ được Con Ong Tết với 60 trang khổ lớn để tạm quên những cơn thuy du chán ngắt của cuộc đời, đồng thời để biết rằng mình vẫn còn là con người với đầy đủ ý nghĩa của nó.

ĐI ĐÊM

Chơi bắt mà không biết «đi đêm» là đồ bỏ. Nhưng đi đêm nhiều lúc tức như bò đá. Minh đã năm 4 anh tốt đin trong tay nếu đi đêm vô được chủ nửa là cứ việc ngã ra ăn tiền. Ngũ từ cướp cái mà lỵ. Ấy thế là khi gặp cái thẳng đối thủ chơi khăm, nó cứ tương những của nợ vào mình. Năm trong tay toàn quân cợc cách thì chỉ có nước vô nợ.

Chuyện đi đêm nhân số tất niên kỳ này của Con Ong không phải chuyện đi đêm trong bàn chơi bắt mà là chuyện đi đêm có vóc dáng lớn ảnh hưởng tới một phần tư thế kỷ đánh loạn nhau cho người ngoài nó cười.

Chuyện đi đêm của Con Ong được trình làng nhân tuần cuối năm con lợn ùn in mua hành cho tới, được căn cứ trên những nguồn tin thuộc loại A.I (tin A.I theo các bộ chuyên nghề tình báo là nguồn tin đã được phối kiểm chắc chắn và có thật). Theo tin này thì giữa phe ta và Nguyễn thị Bình tại hòa đàm Ba Lê đã gặp nhau khá bộn kể từ năm 1969, tức bắt đầu hòa đàm.

Anh chàng phù thủy Kissinger từng gặp Xuân Thủy và Lê Đức Thọ gần hai chục chuyện dưới hình thức đi đêm đã được báo chí tường thuật. Nhưng chắc chắn không ai biết Thị Bình với ta

cũng đã từng trao đổi quan điểm ngoài những lần gặp gỡ chính thức vào thứ Năm mỗi tuần.

Trong một cuộc đi đêm giữa Thị Bình với người phe ta (Con Ong xin tạm ẩn danh người gặp Thị Bình vì tôn trọng luật giang hồ), Thị Bình đã hàn huyên tâm sự nguyên văn như sau đây:

— «Anh và tôi, ta còn lạ gì nhau? Trong những cuộc họp, sở dĩ chúng tôi phải nặng lời với các anh là vì bọn Mỹ. Chả gì ta cũng là người Việt. Trước mặt chúng (tức phe Mỹ) bọn tôi coi các anh như thù, song bây giờ (tức trong buổi đi đêm) tình bạn vẫn là tình bạn. Tôi chắc anh đã hiểu.»

Người phe ta nghe rồi chỉ gật đầu. Trên đây là một trong những tâm sự của một chuyện đi đêm.

Từ đó suy ra, chẳng phải chỉ những anh phù thủy mới xanh mới biết chơi trò đi khách lén. Chúng ta ngong gì? hơn nữa, còn thạo là cái chắc vì nhờ ở biết đánh bắt.

Trong thông điệp đặc biệt vào sáng thứ Tư vừa qua, ông số 1 Việt Nam có nhấn mạnh tới việc cho phép phái đoàn Nam Việt được tiếp xúc không chính thức với phái đoàn Bắc Việt ngoài những phiên vào Thứ Năm mỗi tuần. Sự kiện này chẳng qua chỉ là một hình thức hợp thức hóa những chuyện đi đêm trước đây mà thôi.

NIỀM HY VỌNG ĐẦU NĂM

Số báo tuần này tới tay bạn đọc, bạn Con Ong đã nghỉ xả hơi sau suốt một năm dài đánh vật bằng bút và chữ nghĩa. Con Ong sẽ nghỉ hai tuần và sau đó tái xuất giang hồ phục vụ độc giả nếu có thể mỗi tuần 2 lần. Nhân tuần cuối năm, cả lò bọn Con Ong muốn tâm sự cùng bạn đọc thân mến rằng số phận lữ làm báo vào thời kỳ này in hết bọn đi chơi giăng. Nghĩa là chẳng ra làm sao sót cả. Nó sống dở chết dở, nó ngang ngang chưng chưng. Đã nhiều lần, thẳng chủ tiệm muốn chuyển hướng bằng cách buộc thợ viết phải dùng ngôn từ nghiêm chỉnh. Không đập phá, không hung hăng. Song hẳn đầu biết làm như thế là đi bỏ cái sở trường để đi lấy cái sở đoản, và chắc hẳn sẽ khiến cho người đọc mấy năm nay đánh đoạn già từ. Cũng như có nhiều đồng nghiệp định kỷ tính dân thân theo con đường ngang ngang của Con Ong song đã thân bại danh liệt. Chả phải tài họ kém, chỉ họ hẹp mà chỉ vì bỏ sở trường chạy theo sở đoản.

Trong năm tới, Con Ong sẽ vẫn đánh dăm hăng tiết vịt nhưng đánh dấm dưới một chiều số huê dạng hơn, sâu trầm hơn và cũng bóng bẩy hơn.

Độc giả sẽ thấy bọn thợ viết thường trực của Con Ong sẽ sử dụng bút in hết một thẳng cao thủ vô lăm, rút kiếm ra múa lên ít chiêu rồi dứt vào vô hoặc liệng nó đi, bỏ mặc địch thủ trợn tròn đôi mắt ngó lom lom. Cái giới của một cao thủ chẳng phải bạ đâu chém đó, hùng hục đâm đầu vào như điếc không sợ súng. Cái hay của nó tiết ra từ lõi cảm groom, rút groom và vung chiêu, khiến địch thủ chỉ thấy cụng cách ấy đã đủ buông dao để xin cho bằng được chức vắc hầu kiếm báu để được thơm lây.

Vậy bạn đọc thân mến cứ chờ. À mà này, nếu muốn bọn giắc đầu Con Ong biểu diễn chiêu số tuyệt luân dài dài thì đừng quên hồ hào thêm người đọc đây.

Dạ dày càng dày, đường kiếm càng huê mỹ. Chả khác hiệp sĩ mù ra chiêu hay tới độ ta chỉ thấy hẳn đứt grom vào bao. Còn hẳn rút ra lúc nào, chắc hẳn chỉ có hẳn biết, lưỡi grom biết và nhất định cái thẳng bị nó chém mới biết.

Cả lò bọn Con Ong thành tâm cầu chúc bạn đọc thân mến một năm mới không có «heo tính» như năm lợn vừa qua.

HẠ VIỆN SẼ LÀM GÌ TRONG DỊP CUỐI NĂM

Nghe đầu Lịá Cáp đang sửa soạn cho một số đàn em tung độc chiêu nhằm vào một vị đeo sao khá nặng hầu mờ lói cho người sắp đến. Vụ hạ độc chương này khá hào hứng vì không ai ngờ nạn nhân của vô tưởng quỷ rồi ấy lại là một người mà từ lâu nay được ẩn kín trong bóng rợp quyền uy.

Thiên cơ bất khả lậu. Đề đến khi sự việc tung toé mới thấy hào hứng, ngộ nghĩnh nhưng cũng không thiếu nước mắt! Quân hùng bốn vùng chiến thuật hãy chờ coi những màn ma nớp chính chỉ chính em vô cùng huê rạng.

nhỏ
 lớn
 báo

MÓN QUÀ ĐẦU NĂM

Theo một nguồn tin thân cận của Phủ Đầu Rồng thì trong những tuần lễ sắp tới sẽ có một loạt đổi thay quan trọng trong hàng ngũ các tướng lĩnh. Sự thay đổi này một phần nhằm thích ứng nhu cầu chỉ nh trị biến chuyên. Con Ong, với nhiệm vụ thông tin thuần túy, xin ghi lại với sự đề đặt thường lệ:

a.— Tướng Phạm Quốc Thuận, đương kim Chỉ Huy trưởng trưởng Thủ Đức sẽ đảm nhận chức vụ Tư Lệnh Biệt Khu Thủ Đô kiêm Tổng Trấn Saigon Gia định hiện đang do Tướng Nguyễn Văn Minh kiêm nhiệm.

b.— Tướng Ngô Dzu, Tư Lệnh Quân Khu 2 thay thế Tướng Thuận ở chức vụ chỉ huy trưởng Thủ Đức.

c.— Tướng Ngô Quang Trưởng, tư lệnh quân khu 4 thay thế Tướng Dzu tại Quân Khu 2.

d.— Tướng Nguyễn Vinh Nghi, tư lệnh Sư Đoàn 21 Bộ Binh, người được coi có nhiều điểm nhất trong hàng ngũ tướng lĩnh với Đinh Độc Lập, được đề bạt thay thế tướng Trưởng ở chức Tư Lệnh quân khu 4.

e.— Tân Chuẩn Tướng Hoàng Đức Ninh, Tỉnh Trưởng Bạc Liêu được đề cử giữ chức tư lệnh Sư Đoàn 21 thay thế tướng Nghi.

f.— Tướng Lâm, tư lệnh quân khu 2 được vời về Đinh Độc Lập đảm nhiệm một chức vụ quan trọng (dường như thay thế tướng Đặng Văn Quang) và tướng Phạm Văn Phú được đôn lên thay tướng Lâm.

g.— Riêng trong binh chủng Không quân cũng có những thay đổi phương vị của một số Tư Lệnh sư đoàn Không quân.

Với món quà đầu năm này của chính phủ, Con Ong cầu chúc các tướng lĩnh đạt thành công tốt trong nhiệm vụ mới.

MỸ SẼ KHÔNG BỎ VIỆT NAM NHƯ TA TƯỚNG

Một phần trong những cuộc thảo luận tay đôi giữa Mao hoàng đế và Nít tông tông sắp tới tại Bắc Kinh mà Con Ong vừa nhận được từ lục địa có điểm Mao yêu cầu Mỹ hiện diện tại Đông Dương chứ không triệt thoái như gườm máy tuyên truyền của phe Hồng thường cổ vũ. Sở dĩ có vụ treo căng ngông này là vì Mao tự ảnh hưởng của Nhật bản bao trùm vùng Nam Á khiến cho vai vế Trung Quốc vì đại bị thua thiệt. Cú bị đá móc

từ vụ tương tranh Ấn Hồi vừa qua còn ghi lại nơi đầu lưỡi Mao dư vị đắng chát, trong khi Nga Sô nỏ mà nở mặt không chơi cái. Việc lưu giữ Mỹ tại Đông Dương, đặc biệt là ở Nam Việt Nam, đối với Trung Cộng chẳng những ngăn chặn ảnh hưởng của Nhật mà còn duy trì được phần nào cái chính nghĩa của cuộc chiến tranh giải phóng nhân dân mà Trung Cộng hiện đang giắt dây. Chúng ta cứ chờ xem sao.

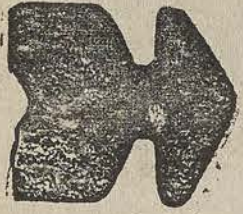
CON ONG SẼ CHO NÓ VỤ LÀNG HÒA BÌNH ĐALAT

Cách đây vài ngày, vụ làng Hòa Bình ở Đà Lạt đã khiến cho thương phế binh địa phương hỏi thăm sức khỏe một vài vị trong Hội đồng Thị xã Tuyên đức hơi mạnh đến nỗi phải đi nhà thương. Tin sơ khởi Con Ong nắm được là nghe đâu có vài bộ mà đầu chuyên chơi trò miêng hó nhân nghĩa tay đôi chia bạc. Với làng hòa bình, một địa điểm chiến hình dành cho cơ nhi nạn nhân chiến tranh mà mấy mà đầu này còn như thế thì quả đúng là chó đẻ vậy.

Con Ong đã có trong tay tất cả hồ sơ nội vụ và sẽ ch... vào tân niên Con Chuột để làm quà cho bà con cô bác.

Những thợ viết và phóng viên cừ khôi nhất của Con Ong đang sửa soạn chuyên bay lên xứ anh đào để thu thập thêm dữ kiện thật hầu cống hiến độc giả thân mến.

Vào năm Tý nếu không đập cho đập đầu lữ chuột thì không phải là bọn Con Ong Thê đức 11.

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gậy tai trâu
Đạn đầu bắn xẻ grom đầu chém ruồi.

VĂN-QUÂN hạ thủ

bài viết cho cuối năm con heo

LẠI HY SINH

Năm Con Heo là một năm thật lắm chuyện. Cuối năm con Heo lại càng lắm chuyện hơn. Trong khi mọi người đang chuẩn bị ăn Tết, một cái Tết «cách mạng mùa thu», thì TT Thiệu đọc thông điệp đưa ra một đề nghị 8 điểm, trong đó có đoạn đáng kể sau đây :

« Sẽ có một cuộc bầu cử lại Tổng Thống và Phó Tổng Thống tại Nam VN. Cuộc bầu cử này sẽ có một cơ quan độc lập tổ chức và điều khiển. Cơ quan này trước đây tôi tạm gọi là «Ủy ban bầu cử» cũng sẽ gồm đại diện của tất cả lực lượng chính trị tại miền Nam VN, kể cả tổ chức mệnh danh là MTGPMN. Tất cả lực lượng chính trị tại miền Nam, kể cả tổ chức mệnh danh là MTGPMN đều được tham gia bầu cử và giới thiệu ứng cử viên... Nếu phía bên kia thỏa thuận ký kết thỏa hiệp nói trên để tiến tới hòa bình thì chính phủ sẽ sớm chuyển đến Quốc hội đề xin phê chuẩn trong thẩm quyền ấn định... »

Đó là điểm quan trọng nhất trong bản thông điệp mới của Tổng thống, theo đó, cuộc bầu cử trước đây mà TT Thiệu đặc cử với tỉ số gần 100 phần trăm sẽ được bầu lại. Trong cuộc bầu lại, sẽ có sự tham gia bầu cử và ứng cử của các tổ chức mệnh danh là MTGPMN, tức là sẽ có một chính phủ «liên hiệp». Ngoài ra, cuộc bầu cử mới sẽ do «một cơ quan độc lập» trong đó có cả «cái tổ chức mệnh danh là MTGPMN» đứng ra tổ chức và điều khiển, chứ không phải do Tối cao Pháp viện lập danh sách ứng cử viên như Hiến pháp qui định.

Nhiều dư luận và ý kiến trái ngược nhau đã bàn luận sôi nổi về những đề nghị mới của Tổng thống. Phe thân với Tổng thống thì cho rằng đó là những đề nghị rất hay, rất xây dựng. Phe chống TT thì cho rằng Tổng thống đã thay đổi lập trường, đã phân lại chủ trương 4 không, nhất là Tổng thống đã «đương nhiên sửa lại điều 4 HP» khi cho MTGPMN tham gia chính phủ, trái với điều khoản đặt CS ra ngoài vòng pháp luật.

Theo bọn CO, tất cả những dư luận và ý kiến trên đều đúng. Có nghĩa là những đề nghị mới của Tổng thống rất hay nhưng cũng rất «vi hiến», rất «thay đổi lập trường». Tuy nhiên, sự vi hiến và thay đổi lập trường này có thể giải thích được :

1) Làm Tổng thống thì có quyền thay đổi lập trường. Trước đây, trong cuộc «độc cử» TT chủ trương 4 không cứng nhắc nhưng nay hết độc cử rồi, TT có quyền không xai 4 không nữa. Cũng như hồi năm 67, TT rất ghét điều 10 khoản 7 nhưng tới năm 1971, TT lại rất thích điều khoản này. Sự thay đổi lập trường như thế chứng tỏ TT là con người thực thòi, biết tiến, biết thoái; chứ không ngoan cố, xai mãi một lập trường cũ rích.

2) Trước kia, Tổng thống bảo từ chức là đảo ngũ nhưng nay Tổng thống tuyên bố sẽ từ chức để bầu lại TT và PTT mới, như vậy có nghĩa là, theo TT, đôi khi cũng nên đảo ngũ. Trong trường hợp này, đảo ngũ có lợi cho quốc gia nên TT cần phải làm. Đây cũng chính là sự hy sinh lớn lao của TT vậy.

3) Thật ra, không phải chỉ có TT Thiệu mới có đề nghị 8 điểm. TT Nixon cũng có nữa. Nếu TT Thiệu không đề nghị thì TT Mèo cũng có đề nghị. Vì thế, TT Thiệu cần phải đề nghị chung với TT Mèo để chứng tỏ Annamta vẫn có chủ quyền.

4) Cũng không phải Tổng thống không biết những việc ông đang làm là vi hiến, là thay đổi lập trường nhưng, như ông đã giải thích, đó là vì TT phải hy sinh quyền lợi lớn lao của cá nhân mình cho quyền lợi quốc gia. Trước đây, khi nộp đơn

ra ứng cử TT nhiệm kỳ 2, ông cũng đã làm một phát hy sinh. Nay, ông từ chức để cho phe bên kia tham gia bầu cử, cũng lại là một phát hy sinh nữa. Vậy, Tổng thống là một người can đảm.

5) Từ nay, những kẻ nào còn nhắc đến, còn tỏ ý tiếc rẻ cái Hiến pháp 9 nút, cái quốc hội tai tiếng, cái Tối cao Pháp viện chuyên sửa sắc đẹp... đều là những kẻ không thực thòi, những kẻ lắm tâm. Đến bây giờ mà còn ngồi tiếc rẻ những thứ ấy thì ngại thơ quá. Đến như quyền lợi to lớn của Tổng thống mà người còn hy sinh đi, huống chi là một bản văn vô hồn, là những thứ vô dụng kia !

XUÂN CON ONG

Sau số này, bọn Con Ong sẽ tạm biệt bạn đọc để nghỉ tết. Lễ ra thì không nên nghỉ sớm như vậy, nhưng cũng không thể làm khác hơn. Nhà báo không mua được giấy. Không mua được giấy thì làm sao mà in báo ? Do đó, các nhà cách mạng mùa thu đã có nhã ý cho bọn nhà báo được nghỉ ngơi cho khỏe. Nếu cần, nghỉ luôn lại càng tốt, lại càng đúng với chủ trương của cách mạng ?

Nói đến giấy và báo, lại phải nói đến ông chủ tiệm Minh Vô. Ông ấy chạy ngược chạy xuôi, có vẻ vất vả, gian nan. Không còn thì giờ để tâm sự với anh em, để đi ăn nhậu. Dũng nhanh thì cứ như một kẻ bị tảo hôn kinh niên, lúc nào cũng lo lắng làm sao mua được giấy, làm sao mà in được báo xuân, làm sao có bạc để chi cho bạn thợ viết, cho nhà in... ? Nhắc đến đây chẳng có nguyên do chính đáng nào, ông ấy cũng đập bàn, đập ghế, la hét vang lừng như sắp sửa... long hổ quyết đấu vậy. Trong những lúc đó, chỉ có mỗi cách là hãy kính nhi viễn chi, đừng hỏi han gì tới người. Cứ để người la hét một lúc, rồi người nhọc, rồi người thôi. Thật ra, nếu không có chuyên cách mạng mùa thu chết, không chuyện tăng giá giấy báo thì người cũng không đến nỗi giận dữ như vậy. Cho nên, hãy thông cảm với người, đừng trách người tội nghiệp.

Hiện giờ, mặc dù Con Ong bị nghỉ tết, nhưng bạn đọc đã có một tờ Xuân Con Ong để đọc trong những ngày xuân, để quên những chuyện cách mạng mùa thu, mùa đông, để thấy những độc thủ đại hiệp CO đại chiến với các hiệp sĩ mù nhà nước. Xuân Con Ong là một công trình tìm óc của toàn thể bọn CO, rất xứng đáng với sự mong chờ của quý bạn đọc và bằng hữu. Nguyên hình bia của nó đã là một họa phẩm tuyệt tác đáng lòng khùng kính treo lên tường. Trong khi hầu hết các báo khác đều in hình liền bà, con gái trình bày núi non, hang hốc làm xúi quẩy đầu năm, thì Con Ong vẫn với truyền thống in những bức tranh giá trị mang nặng màu sắc quê hương dân tộc. Ở tranh bia của CO năm nay, quý vị sẽ thấy một bầy chuột khôn nạn đang cùng nhau «bè hội đồng» cây cột đồng Giao Chỉ. Tuy nhiên, cây cột đồng vẫn đứng vững hiên ngang như bất chấp bầy chuột nhơ bản Hòa sĩ Trọng Nôi, người hăng ấp ủ ước mơ sẽ dựng lại cả một lịch sử huy hoàng của dân tộc bằng hội họa, đã danh khảm nhiều công phu để hoàn thành bức tranh chuột và cây cột đồng Gao Chỉ. Và họa sĩ đã dành riêng cho Con Ong. Ông Minh Vô đưa tiền, họa sĩ không chịu nhận, bảo rằng nghệ thuật thì không nên trả bằng tiền bạc. Ôi, còn gì đẹp bằng tâm hồn của một nghệ sĩ !

Ngoài hình bia vô giá nói trên, Xuân Con Ong còn có một nội dung rất giá trị, nơi tập trung của hàng trăm thợ viết hùng hân nhất nước, những tên chẳng biết sợ trời, sợ đất là gì. Trong mấy ngày xuân, không cần đi chơi với người yêu, không

cần đi xem phim kiếm hiệp, chỉ cần đọc xuân Con Ong, cũng đủ thấy tươi vui, hào hứng và hồ hởi vô cùng. Đọc Xuân CO, quý vị sẽ thấy những chuyện rất heo trong năm Con Heo.

Nhưng rồi những con heo thì bị làm thịt và những con chuột thì bị đập chết. Cây cột đồng Giao Chỉ vẫn không bao giờ bị đập.

Nói tóm lại, những ai từng là nạn nhân của heo, của chuột, của những cuộc cách mạng mùa thu, mùa đông đều cần phải đọc xuân Con Ong. Quý vị chỉ cần bỏ ra 180 tỉ là có ngay một tờ báo xuân giá trị, có thể đọc trong suốt một mùa xuân mà không chán. Trong thời buổi cách mạng mùa thu này, chỉ cần bỏ ra 180 tỉ, vừa bằng gói thuốc hút, để đòi lấy một tờ Xuân Con Ong thì hẳn rằng bạn đọc đã thông cảm với sự hy sinh lớn lao của bọn CO. Bọn Con Ong đã phải khắc phục biết bao khó khăn, trở ngại để có được tờ báo đó và gửi tới độc giả với giá bán thật khắc khổ, thật cách mạng mùa thu. Đó không phải là những lời tá oán mà là một sự thực chằm chằm.

Vậy, quý vị hãy đọc Xuân Con Ong để thấy những điều CO nói là đúng. Không đọc Xuân Con Ong, quý vị sẽ ân hận trong suốt cả năm vậy.

TÂM SỰ CỦA TÊN ĐAO THỦ PHỦ

Đây là bài viết cuối cùng của năm Con Heo. Người dao thủ dù hung hãn tới đâu, một đôi khi cũng cần phải dừng tay để xem lại việc mình đã làm, để xem lưỡi dao của mình có chém lăm ai không. Và người dao phủ, một đôi khi, cũng phải hiền lành lại, phải tạm vứt bỏ lưỡi dao đâm máu đi.

Kể viết những giòng này tự nhiên cảm thấy mệt mỏi chán chường, cơ hồ như không muốn viết lách gì nữa. Như một tên dao phủ đã đến lúc mỏi mệt, muốn buông dao. Thật ra, từ bao lâu nay, ta đã làm một công việc vô vị và vô lý là vác gươm chém ruồi. Mà ruồi ở cái đất nước này thì biết chém tới bao giờ cho hết. Chém được một thì chúng sinh ra mười. Chẳng làm cho ta mỏi tay, ta mệt nhọc, ta buồn phiền. Ta cảm thấy bất lực trước cả một đàn ruồi đồng đảo.

Đang phiền muộn thì nhận được thư từ phương xa. Thư của một người bạn một thanh niên có lý tưởng, có tâm huyết, một kẻ «muốn xây bạc óc lại lâu dài».

«Tôi đang ở miền cao nguyên mưa lạnh và u buồn. Chiều chiều mặc áo mưa đi lang thang trong mưa phùn nhẹ nhẹ và nghe gió lạnh thấm dần trên da thịt. Những lúc này, chỉ còn con người nghệ sĩ với những rung động ngàn đời. Những đấu tranh, những hoài bão, những phẫn nộ của cuộc đời hãy tạm quên đi để sống trọn vẹn với lòng mình. Nhiều lần, sau khi chia tay bạn bè đi một mình âm thầm trong đêm, trên những con đường vắng vắng để cho mưa rơi ướt cả tâm hồn. Đó là những giây phút thật tĩnh, thật tuyệt vời để suy nghĩ, để xem mình sống ra sao... »

Những giòng suy tư ấy tựa hồ những giòng mưa kia, chảy miên man trong nỗi u hoài với vợ 30 năm như một giấc mơ. Đã trong 30 năm rồi, hãy mơ tiếp thời gian còn lại. Rồi chấm dứt. Phi lý quá phải không? Camus đã chán ngấy, Sartre đã «nôn mửa» trên cái phi lý ấy. Nhưng chán ngấy và nôn mửa cũng là phi lý. Vậy, chỉ còn một cách là chấp nhận tất cả, kể cả cái phi lý vô cùng kia. Hãy đi làm anh hùng, làm siêu nhân. Hãy kéo thượng đế từ trên trời xuống như Nietzsche đã làm và thay thế mình vào đó.

Bức thư đã làm tên dao phủ suy nghĩ miên man. Hẳn muốn buông dao xuống, muốn làm một cái gì khác hơn là chém những con ruồi tầm thường, nhỏ bé. bức thư được trích ra như một lời kết thúc, như một tâm sự thiết tha của tên dao thủ phủ.

HEPACHAUT

VIỆN BẢO-CHẾ: HADZER

Nước cốt lá ARTICHAUT

Nước cốt GAN BÒ TƯỚI

SINH-TỐ B12

SINH-TỐ B1

SINH-TỐ B2

SINH-TỐ B6

SINH-TỐ PP

SINH-TỐ D2

YẾU GAN, NỒNG GAN

GÂY ỒM, MẮT NGỦ

MỤN Ở MẮT

NGỬA MÈ ĐAY

THIỆU MÁU

LAO-LỰC, TÁO BÓN

ĐUỠNG THAI

MỠI MỆT

00 01 011 / 1100 1000 0-1-04

NỬA ĐỤC NỬA THẬT

▽ CỬU SÙNG

VĂN THƯ KHUYẾN KHÔNG NÊN NHẢY ĐÀM LẬU

Các em học sinh thân mến,

Mấy bữa rày, qua coi báo thấy có tin rằng, nhân viên cảnh sát có bắt quả tang một tổ chức nhảy đầm lậu ở trường Trung Tiểu Học Nguyễn thái Học mà những người tham dự đại đa số là nam nữ học sinh. Một vài tờ báo có lẽ muốn cừu độc giả nên có bé xé ra to, nói rằng trường Nguyễn thái Học là một đĩ điếm, chứa cờ bạc và đồ lậu v.v...

Qua rất lấy làm buồn tình ghê lắm! Trường học là nơi để mài mài kính sừ, trau dồi kiến thức, đào luyện những mầm non cho đất nước, chứ đâu phải là cái chỗ để nam nữ thanh niên lui tới nhảy đầm.

Các em nên biết rằng hiện nay qua đang giữ một trách nhiệm hết sức nặng nề : khôi phục truyền thống học đường, bài trừ nạn sách báo khiêu dâm và tham nhũng. Bởi thế, qua đã gửi liên tiếp mấy cái văn thư lên. Một cái cho Hội đồng báo chí để yêu cầu chấm dứt cái tệ lậu dùng vẽ chương để khiêu dâm độc giả. Một cái khác được sao lục làm mấy ngàn bản, gửi đi các nơi trong toàn quốc để yêu cầu bỏ hẳn cái lối đóng hụi chết, tức là cấp dưới đấm mồm cho cấp trên.

Bi giờ qua lại gửi cái văn thư này cho các em, khuyên răn các em phải chăm chỉ học hành, lắng nghe lời thầy dạy bảo, đừng có đấm đá thầy, đừng có nhảy đầm nhảy đĩa uống phi mạt tuối xanh. Nhảy đầm chà ra cái lý thú chi, hoa mỳ chóng mặt Răng chịu khó học, sau này lớn làm quan rồi hãy nhảy đầm cũng chưa có muộn.

Các em hãy nghe lời qua, báo chí cũng nên nghe lời qua và cán bộ các cấp cũng nên nghe lời qua nốt, như vậy mấy hồi mà đất nước ta chà khám khá lên được.

BỘI TINH KINH TẾ

Những ngày cuối năm con Heo, ông Tổng trưởng kinh tế Phạm kim Ngọc đã ban phát gần bốn chục cái Bội tinh kinh tế cho một nhân vật đã góp những phần nỗ lực lớn lao vào công cuộc cách mạng mùa thu.

Bà Nguyễn thị Hai đã được ông Tổng trưởng đích thân gôn mê day vào ngực sau khi công bố những thành tích rạng rỡ mà nhà thuốc Trang Hai đã đạt được trên 10 niên qua. Các loại thuốc của hai cái Labo này chế ra tốt quá xá đến nỗi rằng bọn con đở Cộng sản thu mua tùm lum tà la về chiến khu dùng thả cửa. Trong những trận tấn công vào sào huyệt địch, lần nào quân ta cũng tịch thu được vô số những thuốc men mang nhãn hiệu của hai bà.

Chủ hãng La ve nước ngọt BGI là một ông Tây thuộc địa cũng được gôn mê day kinh tế đệ nhất hạng. Trong giai đoạn cách mạng mùa thu này cũng như trước kia, bao giờ hãng BGI cũng chiếm hàng đầu về phương diện xuất cảng. Nếu không có BGI thì có lẽ nước ta chả có cái cha gì để xuất cảng hết, ngoại trừ gái điếm.

Giám đốc PX của Mèo cũng là một người có nhiều công lớn trong việc phát triển nền kinh tế chợ Giời. Các chợ Giời Kim Biên, Dân Sinh, Tôn Thất Đạm, Bà Na sở dĩ mỗi ngày mát thêm bành trường, hàng hóa bày ề hề với những máy ảnh tối tân như Canon, Zoom, Yashica rồi các loại máy magnetophone như Akai, Teac, Nivico rồi nồi cơm điện và ngay cả đến giấy chùi dít nữa đã trở thành món hàng quen thuộc nhất của dân Mít. Ông Giám đốc PX rất xứng đáng để được gôn hai cái mê day một lúc.

CÂU CHUYỆN VỀ CÁI LƯỚI

Chuyện này xảy ra tại mé hành lang của cái Hạ Bô.

Sau một tuần lễ họp liên tù tù để biểu quyết rùm rụp bốn năm cái dự thảo luật Gia nô Prince Sapin cảm thấy đôi tay đau như rần vì cái sự hăm hờ giờ bàn tay đỡ đậy lên tán thành nhiều quá xá. Gia nô Sapin ra mé hành lang để hồng gió một tí thì tình cờ gặp đốc tờ Hồ văn Minh cũng vừa lò dò từ bên trong bước ra.

Thấy nét mặt của Sapin có vẻ bơ phờ, đốc tờ Minh bên hỏi :

- Bạn đồng viên làm sao vậy ?
- Tự nhiên tôi thấy sa sầm mặt mày. Chả hiểu vì sao ? Không khéo ốm to mạt !
- Từ trước đến nay ông bạn có ốm đau bao giờ không ?

- Không. Tôi khỏe như voi nan mà. Mấy bữa họp đêm, bác sĩ biết đấy, tôi có ngủ bao giờ đâu. Tôi là một người giờ tay nhanh nhất và cũng giờ tay trước nhất.

- Mỗi bữa ông bạn ăn được mấy bát cơm ?
- Cái đó thì còn tùy. Nhưng cứ tính trung bình thì mỗi bữa có thể đóp được ba bốn bát.

- Tôi hỏi khi không phải, nhưng cái này là do nghề nghiệp bắt buộc phải hỏi một khi muốn xét kỹ tình hình bệnh trạng của bệnh nhân.

- Ô! Không có sao. Bác sĩ cứ việc hỏi tự nhiên mà.

- Vấn đề giải quyết sinh lý của ông bạn ra sao ? Ông bạn chắc vườn chưa quên rằng, Thượng tọa Pháp Siêu đã từng khuyên nên công khai hóa nạn mại dâm để cho các thanh niên được điều hòa cơ thể.

- Cái sự chơi bởi bậy bạ thì không có tôi. Cơm rọ bỏ cưỡi, hà tăng phải đi chơi một cách lang chạ. Về cái vấn đề í thì tôi điều hòa ghê lắm. Mỗi ngày một phùa. Và cây nhà lá vườn chứ không phải đi đâu xa.

- Mỗi ngày một phùa ?
- Chính thế.
- Không có mệt mỏi chi hết ?
- Khỏe lắm. Còn dư sức. Tôi có cảm tưởng như có thể mần được tới hai phùa lận.

Đốc tờ Minh, do thói quen nghề nghiệp đã lời ông bạn đồng viên vô phòng riêng rồi hất hàm nói :

- Với cái tuổi của ông bạn mà còn mần ăn được như thế kể ra cũng là một trường hợp khá đặc biệt. Vậy thì xin ông bạn cho coi cái bộ phận sinh dục, có vậy mới định rõ căn bệnh được.

Gia nô Sapin, cũng do thói quen nghề nghiệp, đã vội vàng thề ngay cái lưới ra.

QDD VÀ ĐẠI VIỆT KỶ NIỆM NGÀY LỰC QUÂN YÊN BẢY

Trường Đại Học Lục Quân Yên Bảy do ông Trương Tử Anh, đảng trưởng Đại Việt sáng lập ngày 30-1-46. Các khoa sinh theo học vừa là đảng viên QDD vừa là đảng viên Đại Việt. Đã có gần 500 người tốt nghiệp khóa đầu tiên và cũng là khóa cuối cùng.

Hai mươi sáu năm sau, vào ngày 30-1-72, trong một cuộc họp bạn giữa các cựu khóa sinh Yên Bảy và các thân hữu tổ chức tại nhà ông Vũ Đức Hải ở số 117 đường Minh Mạng, kiểm điểm lại để xem ai mất ai còn, thì thấy rằng, con số gần 500 người ấy bi giờ chỉ còn lại chừng hơn 100 mông.

Có những người đã thành danh như ông tướng Phạm xuân Chiêu, như ông Đại sứ Bùi Diễm con trai cụ Bùi Kỳ, như mít tờ Trần kim Phụng Thứ trưởng Ngoại Giao, như các ông « sự dái » Đinh trình Chính, Ngô tôn Đạt.

Lại có những người đang ở trong tình trạng ngồi chơi xơi nước, công chẳng thành, danh chẳng toai như quan năm Phạm văn Liễu, cựu Tổng Giám Đốc CSCA dưới hai thời chính phủ Phan Huy Quát và Nguyễn cao Kỳ, như Anata Vũ đức Hải, con nuôi tướng Tareuchi, một tướng lãnh Nhật Bản đã từng làm khiếp vía quân đội thực dân Tây trong cuộc đảo chính 9-3-45, như cái anh chàng Lê văn Nhân Đoàn trưởng Quốc Gia Thanh Niên đoàn, tục gọi là anh Nhân Già.

Là Đức Hội mà g ới giang hồ thường gọi là Hội Nghèo cũng là một trong những sinh viên sĩ quan xuất sắc của trường Lục quân này. Lâu rồi, từ sau khi rời bỏ cái ghế Đổng Lý văn phòng Phó Thủ Tướng hồi ông Phan Huy Quát, người ta không thấy bóng Hội Nghèo ở phố phường Saigon nữa. Ngay cả trong cuộc họp mặt này cũng không có.

Có một sự vô cùng trái cựa là mấy bố sinh viên ba gai nhất trường thì bi giờ lại là những người thành danh hơn hết. Đại khái như mông sừ Bùi Diễm.

Đạo đó mông sừ Bùi Diễm là công tử bột ở Hà Nội. Thấy thiên hạ nô nức kéo nhau đi chiến khu Yên Bái hẳn cũng a đua theo lên. Lối phục sức của chàng ta đẹp nhất trường. Ưng da đánh bóng loáng, đồng phục kaki sa-tanh, mũ ca lô có lưới trai trông cứ y như là sĩ quan Nhật Bản. Nhưng theo học được đầu mười lăm ngày thì phải ở rơ lui cuốn gói về Hà nội.

Chàng tuổi trẻ vốn giọng hào kiệt, họ Trần tên Kim Phụng cũng vậy. Mồ mần lên chiến khu Triệu được một tuần lễ cũng chịu không nổi phải quay về.

Bồi lễ diễn ra trong cái hào khí của 1 thời xa xưa đang bưng bưng sống lại trong lòng mọi người. Các lão đồng chí như Luật sư Trần văn Tuyên, họa sĩ Nguyễn gia Trí, đốc tờ Nguyễn tiến Hi cũng chống ba toong tới họp. Có một vài sự hứa hẹn được ghi lại trong bài diễn văn khai mạc : « Trong làn không khí u uất của những ngày cuối năm, chúng ta đăm đạo trong tinh thần thông cảm để xích lại gần nhau, cho nhau hay những điển bĩn đã qua, để rồi tiễn liệu cho năm tới, một năm chắc chắn dân tộc đất nước còn phải trải qua nhiều thử thách cam go, và như vậy thiết nghĩ bất đồng hiện tại không có lý do chia rẽ chúng ta.»

Từ năm Ất dậu đến năm Nhâm Tý, cách nhau đã hơn hai con giáp, có biết bao nhiêu lần người ta nói đến việc xích lại gần nhau.

Khó lắm ạ.

Bi giờ có ai hiểu được cụ Nguyễn văn Lực xích lại gần ông Nguyễn đình Lương của nhóm Việt Quốc kỷ Bộ, và sức mảy cụ Vũ hồng Khanh chịu ngồi ngang hàng mí anh chàng Nguyễn trường Bá của nhóm Chủ Lực.

Hãy cứ nói riêng ở phía QDD thôi chớ đừng nói đến Đất Vịt vịt.

Đầu sao, tội Con Ong cũng cầu mông cho các cha nội mau mau đoàn kết chặt chẽ, xích lại mí nhau hôn nhau đấm bầy phát để rồi chuẩn bị đấu tranh chính trị.

HOA-PHONG KỸ-NGHỆ KIM-KHÍ TRẮNG-MEN

VĂN PHÒNG : Đ.T. 38.105
54 - CHIÊU ANH CÁC - CHOLON

CƠ XƯỞNG : CHỢ LỚN
167^B NGUYEN-DUY. BINH-DONG

Chuyên Sản Xuất Các Loại Sản Phẩm : **BẮC ĐIỂM :**

• THAU - THỒ - CHÉN
• ĐĨA - CAMEN v.v..

Dụng cụ Y Khoa
BẰNG

KIM KHÍ TRẮNG MEN

• TỐT
• BỀN
• RẺ
• SANG

(Nhân hiệu câu chửi)

Quý Khách
Chiến Cờ
VÔ CÙNG HOAN NGHÊNH

với người điếc

MANH ÁO LẬP TRƯỜNG

Các chính khứa, nhất là các DB tập tễnh mần chính trị, có tật cứ tưởng bở. Thấy chiếc áo « 4 không », các DB bèn khen ngay là « phò mã tốt áo », chiếc áo gấm ngự mặc bèn, bần muôn năm cũng không rách.

Nhà DB lùn nhất nước, cũng vì cứ tưởng bở nên xách xe chạy tuốt vào Chợ Lớn mua bằng được hình nhân bằng giấy ra xử án, dọa những ai tính bời bỏ điều 4 hiến pháp 9 nút nên lấy đó làm gương. Khi tính xóa thiết nhớ bước qua xác Ủy này. Mần xử án này là để phụ diễn giúp vui cho các DB nhà hát tây pháp nhiệm 2 bữa giờ tay (đor) long trọng tuyên thệ trung thành với Hiến Pháp — trong đó có điều 4 — Hình như nhà DB chỉ quên bần súng nước nếu các dân biểu bị một phen yếu bóng vía xanh mặt. sợ tên bay đạn lạc, đầu không phải phải tại thì mất thị công khó đi xin phiếu.

Các DB khen phò mã tốt áo phải một phen tên tở. Chiếc áo « 4 không » vì muốn « hé mở cánh cửa », không phải để dòm lỗ khóa như nhà DB tưởng chàm Nguyễn ngọc Nghĩa, nhưng vì lòng tốt muốn giúp TT Nixon trước khi lên đường đi Bắc Kinh.

Tình bạn ngày xưa hữu chiến với vợ cho bạn trưng đưng đỡ vợ trong việc nâng khăn sửa túi như Lưu Bình, Dương Lễ có lẽ cũng còn kếm xa.

Trong khi các DB gia nô còn đang ngần ngại như con cái ngời phải cộc, phe đối lập với nhà nước, đòi TT phải nhượng bộ cho CS bỗng đưng trở thành gà nhà của TT. Lập trường giữa hai ta, vốn như mặt trăng, mặt trời, bỗng xích lại gần nhau. Các DB đối lập được cơ hội ngàn năm một thuở khen nức nở lập trường 8 điểm của TT. Thủ, bỗng đưng trở thành bạn trong khi gia nô trở thành như những người lạ mặt. Vì cũng bấy nhiêu miệng lưỡi, trước đây đã chẳng đòi bần bỏ và nhất định gìn vàng giữ ngọc điều 4 hiến pháp đó sao?

Những người ủng hộ hành pháp, dù là gia nô hay mới chỉ là chạy cõ, nên lấy đó là gương. Việc khen phò mã tốt áo để bị bẻ cái làm như bõn. Vì khi một lập trường cũng giống như manh áo, việc lột áo này thay áo khác cũng chỉ là điều bình thường, không có chi là khó hiểu..

với người câm

ÔNG TÁO

Viết cho Con Ong số tất niên, nhìn tờ lịch, còn tới mấy bữa nữa mới tới ngày 23 tháng chạp ông táo lên trời.

Ông táo tưởng chỉ là chuyện giỡn chơi của các cụ ngày xưa thêm vào phong vị ngày tết thêm đậm đà. Nào ngờ, với cuộc cách mạng kinh tế mùa thu, mới vài tháng trôi qua, chưa tới ngày 23 tháng chạp mà nhà nào nhà nấy đã toàn ông táo. Gặp thời buổi gạo châu củi quế, khoản sắm tết bỗng trở thành một việc làm xa xỉ. Thay vì sắm một đồ mới, áo quần thơm tất bần mấy ngày đầu năm, phần đông các gia đình lấy bõn cũ soạn lại. Cũng nhờ cách mạng mùa thu, đàn bà con cái Giao chỉ bỗng giới hẳn ra về khoản vá may những lỗ rách!

Theo các báo, nhà nước tặng không cho các quân công 4 xir ăn tết. Lương tháng hai mần không kịp cho nên các quân, công lãnh xong lương tháng giêng tây vội đi mua rượu mứt đưa hành câu đối đỏ. Nói đúng ra, đa số chỉ mua dăm ba miếng mứt và một hũ dưa hành cho ra về ăn tết nhất. Chẳng lẽ vì cách mạng kinh tế mà cách mạng luôn cả tập tục của tổ tiên, coi tết nhưt như pha cũng bất tiện.

Được một cái, dân An Nam có khả năng thích ứng với hoàn cảnh ở cao độ, thành ra dù túng thiếu, cuộc sống tiện tăn cũng qua ngày. Nếu ngày không hai bữa cơm thì ăn bữa cơm bữa cháo như một ông trung tá tá oán trong đại hội tâm lý chiến có cả ông tổng Ngọc đến giờ thói ngáo ộp, dọa sẽ không miễn thuế cho hàng quân tiếp vụ. Trời trở lạnh, cũng không sao. Đường phố Saigon trong mấy hôm trời rét, các quân, công rừ nhau bần áo mưa. Không mưa trong thành phố, mưa rơi trong lòng, có bần áo mưa cũng chẳng sao,

Dĩ nhiên, nhà nước cũng không đến nỗi mìn đơng da sắt gì. Cho nên trong mấy ngày tàn tạ cuối năm, bõn Con Ong đề nghị nhà nước cũng nên thương quân công thì thương cho chút. Chạy tết công chức Nguyễn Du nên tở chức cho chu đáo chứ đừng làm cho có lệ, nặng phần trình diễn. Vợ con công chức cầm thẻ tiếp tế của chồng, cha đang bần đi kiếm tiền, ông tiếp tế cũng nên thông cảm cho vào mua, chứ cứ làm khó dễ, bắt chính các công chức phải đi mua, thì có giúp cũng bằng không.

Mong lắm thay!

Tây cõng, ngày 19 tháng Chạp năm con Hec Bầm quan nhón Tổng Thống Tập Chúng quốc, Dân Annam chúng tôi có truyền thống gửi thư cho thân bằng, quyến thuộc vào những buổi năm cùng tháng tận, để gọi là mượn bút thay lời mà chúc tụng lẫn nhau nhân dịp xuân sang.

Truyền thống này khởi căn đến sự huỳnh huych khôi phục của quan Phó Tổng nước chúng tôi, bởi lẽ nó vẫn hưng thịnh phây phây, chứ không hề suy sụp như truyền thống học đường, bằng chứng rất hùng hồn là sở Bưu Điện Con Rùa đã phải ra thông cáo yêu cầu bà con có bác nên gửi thư chúc Tết trước ngày 20 tháng chạp âm lịch, tức thị ngày 4 tháng 2 dương lịch, ngõ hầu tránh nạn kẹt thư.

Tuân theo truyền thống ấy, chúng tôi mạn phép kính dâng lên quan nhón ít hàng thô lậu, và câu đầu tiên mà chúng tôi muốn thân ái cùng quan nhón là: Tiên sư quan nhón nhé.

Chúng tôi xin vội vàng mở ngay tập lự một đầu ngoặc đơn nơi đây để giải thích cùng quan nhón, kẻo có sự ngộ nhận đáng tiếc xảy ra khiến quan nhón ngỡ rằng chúng tôi dám cả gan công khai mạ lị quan nhón bằng báo chí, tội phạm dự liệu và trừng trị bởi điều 30 đoạn 2, điều 32 đoạn A và điều 44 Luật số 019/69 ấn định quy chế báo chí, thì can cho chí sĩ Minh vô vàn nhọc lòng cho quý đảng Bao công rất chi là công minh liêm chính của nước Annam chúng tôi quá.

Thật mà, chúng tôi quá tình không hề mảy may có ý định mạ lị quan nhón. Chẳng tin quan nhón cứ cho mấy anh Sja đi dò la quan sát phong tục xứ chúng tôi mà xem. Chỉ những bà mẹ hiền từ, trong lúc yêu thương con mình nhất, mới mắng yêu rằng: « Tiên sư cha thằng chó, dễ ghét lạ. Chỉ những người bạn chí thân mới khi gặp nhau mới phát ngôn: « Tiên sư bố mày, lâu lắm mới gặp ».

Ấy đấy, hai chữ tiên sư mà chúng tôi xử dụng ở đây, nó bao hàm một ý nghĩa thân tình và âu yếm như thế đó.

Không thân tình và âu yếm sao được khi các thanh niên ưu tú quý quốc, tuân theo lệnh của

THƯ CUỐI NĂM

gửi quan nhón tổng thống Nixon

● Dân đen Giao Chỉ Quốc

quan nhón, chòm chòm nhẩy vào nước Giao Chỉ chúng tôi, hùng hục « phe la ghe », trợ giúp chúng tôi chống lại bõn Vi Xi độc tài khát máu, ác ôn côn đồ.

Không thân tình và âu yếm sao được khi hàng chục ngàn binh sĩ quý quốc đã đi phó hội với giun hàng chục ngàn nữa trở thành tàn phế vì bảo vệ chính nghĩa tự do. Ấy là chưa kể tới các « đồng bào thân mến » khác của quan nhón đã đổ máu bao đóng thuế, đóng lấy tiền đôn xanh, đôn đỏ chi phí cho công cuộc viễn chinh này.

Ồi, biết bao nhiêu là của cải và xương máu của quý quốc đã tưới xuống miền đất này, để bảo vệ nguyên tắc « dân tộc tự quyết », chúng tôi đâu phải là gỗ đá mà không cảm động?

Nhất là mấy ngày gần đây, quan nhón vừa cho công bố đề nghị 8 điểm, đồng tình với quan Chánh Tổng nước chúng tôi, nhần đem lại hòa bình cho dân đen xứ Giao Chỉ này, thì cái sự cảm động của chúng tôi lại càng được thế gia tăng thập bội, như thế làm sao tránh khỏi sự bõng bặt mà không thốt ra đôi lời âu yếm chân thành?

Dư luận nước chúng tôi đã bàn tán về 8 điểm của quan nhón nát bấy ra rồi. Chúng tôi xin miễn nhắc lại. Ở đây chúng tôi chỉ long trọng ghi nhận đức tánh « hy sinh » cao quý của quan nhón. Quan nhón cũng tra « hy sinh » như quan Chánh Tổng nước tôi. Người ta bảo rằng: Chí lớn thường hay gặp nhau, đúng thật.

Quan Chánh Tổng nước chúng tôi « hy sinh » ra ứng cử, dù là độc cử, dang gánh vác việc nước thêm 4 năm nữa. Nhưng cái sự « mừng » ngày tuyên thệ vinh quang, thành trì chống cộng vững vàng từ đây mới xảy ra chưa đầy 3 tháng; thì quan Chánh Tổng nước chúng tôi lại đưng đưng đòi « hy sinh » một phát nữa bằng cách sẵn sàng từ chức Chánh Tổng, trao chức vị này cho quan Chủ Tịch Viện Dưỡng Lão xử lý, nếu bõn Vi Xi ác ôn còn đồ, độc tài khát máu chấp nhận một cuộc bầu cử mà bõn chúng có quyền ra ứng cử. Cuộc bầu cử này sẽ do một cơ quan độc lập tở chức, trong đó gồm đại diện các chính đảng và luôn cả cái gọi là M T G P M N. Thế là Hiến pháp chín nút nước chúng tôi cũng được « hy sinh » luôn thế cho tiện việc sổ sách.

Có lẽ các sự « hy sinh » ấy sẽ đem lại cho quan nhón một sự hy sinh lớn lao khác: « hy sinh », mần việc nước Tập Chúng quốc thêm 4 niên nữa.

Thư bất tận ngôn, nhưng nhờ trời được cái chữ nghĩa nước tôi rất là hàm súc, cho nên nói ít mà hiểu nhiều, cần gì phải diễn tả dông dài. Vậy chúng tôi xin phép đưng bút nơi đây. Thân ái cùng quan nhón.

Kính thư,
Dân đen Giao Chỉ quốc điềm chỉ

bài của
ĐỘC SỪNG
XẠ THỦ
VÀ
TRẦN
ĐỨC LAI

vác liêm sĩ lễ nghĩa đi tặng thiên hạ

Phó Tổng Thống Trần văn Hương được Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu trao cho nhiệm vụ cải tạo xã hội, chấn hưng đạo đức, cấm ngặt chuyện khiêu dâm làm cho trẻ con sa đọa, người lớn đi vào con đường vô sĩ, nhất là giữa lúc người Mỹ đang bắt đầu rút lui, để lại một xã hội Lai Căng Bội Tình...

Tếng hát của Khánh Ly trong bản Gia Tài của Mẹ do Trịnh Công Sơn viết còn văng vẳng bên tai mọi người :

— Gia tài của Mẹ, còn lũ Lai Căng, còn bọn Bội Tình !

Phó Tổng Thống Trần văn Hương là một bậc Sư, đạo đức, mô phạm nên Cụ Hương, người được gọi là Ông già gân mặt đầu cụ đã phải chống gậy đi tìm các báo phải duy trì Lễ Nghĩa Liêm Sĩ cho nhân quần xã hội Việt Ý chỉ của Cụ Hương, ông già gân háng khi buồn thiu, chán nản nhưng lại rất hùng khi nhận nhiệm vụ phục hưng đạo đức !

Chắc Phó Tổng Thống Trần văn Hương cũng đã nhìn thấy sự thực của xã hội này, đạo đức bị đi đong từ lâu rồi, từ ngày bọn Lai Căng, đám bội tình vác Bát Nhân đi vào trong đất nước này rồi !

Câu chuyện khiêu dâm trên các báo thiết ra, đó cũng là một hình thức chánh trị ngu dân của mấy chục đời nay rồi ! Người ta không muốn cho thiên hạ biết đến chánh trị hoặc vì quá chán ngấu về chánh trị cũng như về thời cuộc mà phải tìm đọc chuyện ăn tình nhưng làm sao mà định nghĩa được hai chữ Khiêu Dâm bằm Cụ Giáo !

Trong khi bọn nham nhở chúng cháu cãi nhau loạn xạ ý nghĩa của chữ Khiêu Dâm thì một Ông già bạn Quốc Phục trắng, hàm râu trắng nõn, tóc bạc phơ tay cầm một tập sách với giọng chữ :

«Lễ Nghĩa Liêm Sĩ»

Có cả chữ Hán bên cạnh, phía dưới là một tư hương trầm, còn dưới nữa là khẩu hiệu :

«Lễ Nghĩa Liêm Sĩ Còn, Việt Nam Còn»

Trong thấy Ông Cụ già gân đất xa trời, tuổi gần 80 đi làm chuyện đốt nước tao loạn, con phân cha, trò phân thầy, đồng chí phân nhau, vợ phân chồng chẳng còn chút Liêm Sĩ nào nữa, mấy thằng nham nhở chúng cháu định bịt miệng cười nhưng thấy Cụ Già có vẻ nghiêm nghị đành phải mời ngồi và hỏi :

— Dạ bằm Cụ, Cụ đem sách này đi bán giá bao nhiêu ?

Cụ già đầu râu tóc bạc, bạn quốc phục trắng lắc đầu đáp :

— Tôi đem Liêm Sĩ và Lễ nghĩa đi biểu thiên hạ ! Tôi không bán...

Độc Sừng hỏi :

— Chắc gia đình Cụ giàu lắm mới cho in như thế này chứ ?

Cụ già lắc đầu :

— Tôi là công chức hưu, cụ tham tá phủ Thông Sự, cũng đã từng đi dạy học, nay thấy thiên hạ Vô Sĩ quá, lễ nghĩa cũng chẳng còn, hàng tháng có chút tiền hưu trí, tôi chịu ăn, nhịn mặc bỏ ra in chiếc bia ngoài này còn bên trong muốn quay roi óc nói về lễ nghĩa của Ông Cha và Liêm Sĩ của Dân Tộc thì nước này mới còn được !

Trần Đức Lai lắc đầu nói :

— Thiên Hạ vô sĩ thì mặc thiên hạ, cụ làm chuyện đội đá, vá trời này làm gì cho nhọc công, nhứt là ở tuổi già, gân đất xa trời rồi !

Thưa Cụ, thánh nhân có dạy, danh lợi bất như nhân, cụ sao không lấy chữ nhân làm vui với con cháu !

Nghe Trần đức Lai nói, Cụ già trên 80 tuổi thờ dài nói :

— Ông nói phải, danh lợi bất như nhân, thiên hạ chạy theo với lợi danh mà thành Vô Sĩ. Tôi sợ con cháu của tôi lại bắt chước thiên hạ nên dạy con cháu đã đành nhưng giữa xã hội mà vô sĩ quá nhiều, mấy đứa con cháu của tôi chắc gì mà giữ được Liêm Sĩ hay tôn trọng được lễ nghĩa...

Xạ Thủ gài ngay Ông Cụ một phát :

— À như thế này là Cụ làm vì gia đình của cụ phải không ?

Cụ già vẫn lắc đầu :

— Chữ liêm sĩ đâu phải chỉ có một gia đình giữ được mà nên công chuyện, nếu bọn Vô sĩ quá nhiều.

Do đó, chúng tôi mới phải đem Liêm Sĩ ra biểu thiên hạ gọi là đóng góp chút công nhỏ. Dân, mà còn liêm sĩ, còn lễ nghĩa, thì dù bọn Lai Căng, bọn Bội Tình có Vô Sĩ thì Dân Tộc Việt này vẫn còn, Đất Nước này vẫn còn thừa quý ông !

Tôi đến đây để xin đăng 4 chữ Lễ Nghĩa Liêm Sĩ mà thôi ! Tôi đã đăng trên 1 vài tờ báo 4 chữ trên, có báo không lấy tiền, có báo lấy tiền như quảng cáo...

Tôi không giàu có gì, chỉ có chút lương hưu trí nhưng thay việc phải làm thì làm mà thôi !

Trần đức Lai vốn đa nghi hỏi :

— Thưa Cụ, Cụ có ở trong một tổ chức nào không ?

Ông Cụ quắc mắt nhìn Trần Đức Lai :

— Ông hỏi như thế là sao ? Tổ chức nào, ông cho tôi là người cho rằng, tôi là người không trong một tổ chức hoạt động cho ngoại nhân phải không ?

Ông đã từng nói với tôi là danh lợi bất như nhân, tuổi của tôi đã gân đất, xa trời rồi, làm việc này tôi biết sẽ có người cho rằng, tôi là người không hoặc có người sẽ cho tôi là người ngu trong đám người quá khôn vặt nhưng, ai nói sao cũng được tôi xin chấp thuận hết miễn rằng, việc làm của tôi có chút kết quả từ được Liêm Sĩ cho một số người nhứt là trong dân chúng là tôi mãn nguyện !

Độc Sừng lắc đầu nói :

— Cả thiên hạ đang chán ngán về chuyện Vô Sĩ của một số ăn cắp, bọn Lai Căng và những đứa âm mưu cho lợi danh cụ làm chuyện này, chúng cháu làm sao không nghi cho được.

Chúng nó chạy theo lợi danh rồi bảo mình đang hy sinh

lấy vợ nhỏ dưới danh nghĩa bảo vệ chánh nghĩa, cụ đem chuyện Liêm Sĩ đi nói với thiên hạ, vác liêm sĩ vào giữa mùa xuân đem biểu thiên hạ, chúng cháu ngại, Cụ có vẻ gân gân thì phải !

Cụ già cười đáp :

— Tôi thấy người xưa làm, nay tôi bắt chước, dù ai bảo tôi gân, tôi cũng xin chịu vậy !

Thưa các ông, Lễ Nghĩa Liêm Sĩ mà không còn nữa thì đất nước này còn gì nữa ! 4.000 năm văn hiến người Việt còn đến ngày nay, oai hùng một cõi, chiến thắng được ngoại bang là nhờ ở Lễ Nghĩa Liêm Sĩ.

Trần bình Trọng có liêm sĩ nên mới chỉ vào mặt Tướng Nguyễn mà mắng rằng :

— Ta thà làm Ma nước Nam còn hơn làm Vương đất Bắc !

Nếu không có Liêm Sĩ thì Trần bình Trọng đã thành thứ Trần Ích Tắc rồi !

Nay đất nước này, miền Bắc có hàng ngàn tên Trần Ích Tắc, còn miền Nam này lay Trời Đất, lay quốc Tô Hùng Vương hãy chứng minh cho lòng thành của chúng tôi mà đừng để đưa nao làm Trần Ích Tắc tân thời nữa !

Nghe cụ già nói với giọng chín thành, Trần đức Lai ngậm ngùi nói :

— Liêm sĩ là cần, bọn cầm bút chúng cháu cũng mong được phổ biến rộng rãi Liêm Sĩ của cụ nhưng sợ thiên hạ lại bảo chúng cháu Vô Sĩ mà vẫn nói chuyện Liêm sĩ...

Cụ già cười nói :

— Nghe miệng thiên hạ nhứt là miệng bọn Vô sĩ nói thì các ông nghe làm gì cho thêm bận !

Tôi xin kính biểu các Ông mỗi người một tập Lễ Nghĩa Liêm Sĩ, chỉ mong các Ông vì Dân Tộc này mà phổ biến rộng rãi trong dân chúng vì dân là gốc, dân có liêm sĩ thì bất cứ cái gì cũng làm được hết !

Mạnh Tử có nói : «Dân tánh như thủy, năng tải chu, năng phúc chu» nghĩa là tánh dân là nước, chở thuyền đó, đánh đắm thuyền đó ! Do đó, dân có Liêm Sĩ thì bọn vô liêm, bất sĩ sẽ phải đắm thuyền hết mà thừa các Ông. Cứu nước là ở chỗ đó !

Ba thằng nham nhở chúng tôi cầm mỗi người một cuốn, giờ ra đọc thấy những giọng sau đây, xin kính dâng quý vị Lãnh Đạo ở đất nước này.

QUẢN TRỌNG nói : «Lễ Nghĩa Liêm Sĩ là bốn giường mỗi của nước nhà, bốn giường mỗi ấy khôn? được mở mang thì nước nhà sẽ bị tiêu diệt» (Xem truyện Đông Chu liệt quốc) Nay muốn biết rõ tầm quan trọng của lời nói ấy chúng tôi xin giải thích :

LỄ : Phép tắc mà mọi người phải tuân theo trong khi giao thiệp với người khác, từ cách ăn mặc, đi đứng, nói cười, hành động, thấy nghe, đến việc cưới gả, tang chế (tế), hội họp, mua bán, ngoại giao, chính trị, quân sự v.v...

NGHĨA : Việc phải, việc nên làm, đạo chính, là ngay, đường lối chính đáng, hào hiệp.

LIÊM : Trong sạch, ngay thẳng, không tham của người, biết phân biệt lẽ phải trái, nên chăng, biết phân biệt lẽ phải trái, nên chăng, không lấy của xằng bậy.

SĨ : Bết xấu hổ khi làm việc xằng bậy, biết hổ thẹn khi bị người khác làm nhục.

Khi Vua Hoàn Công nước Tề đời Xuân Thu (722-749 trước Tây lịch kỷ nguyên) hỏi đến cách xếp đặt, sửa sang việc nước Quan Trọng nói kể trên trên vì nhận thấy :

Đa số dân trong nước không biết Lễ, tất nhiên nước phải rối loạn, không có an ninh, trật tự; người mạnh sức hiệp kẻ yếu, quen thói cậy khỏe, cậy đông để tranh dành, bóc lột lẫn nhau. Nước nhà không có kỷ luật, tiến dần đến cõi diệt vong.

Đa số dân trong nước không biết Nghĩa, đua nhau tranh đấu vì quyền lợi cá nhân, quy lợi bề đảng chứ không đem xia đến quyền lợi Quốc gia, dân tộc, đưan nước nhà đến cảnh chia rẽ, rối loạn, khiến quân thù lợi dụng : đó là mối họa mất nước.

Đa số dân trong nước không biết Liêm, gây nhiều tội ác hối lộ tham nhũng ăn cắp của công đục khoét dân lành, trộm cắp nổi lên khắp nơi. Dân chúng không biết trông cậy vào ai để bảo vệ tính mạng, tài sản. Gian thương đầu cơ tích trữ, mua lậu bán gian. Đó cũng là mối họa mất nước.

Đa số dân trong nước không biết Sĩ, coi thanh danh, giá trị con người như cỏ rác : có thêm làm tất cả mọi việc để tiện, xấu xa để thỏa mãn lòng ham muốn vật chất của mình. Mặc dù bị muôn người nguyên rủa, hay vào tù ra khám nhiều lần, kẻ vô sĩ vẫn không chừa thói xấu tật hư.

Trong đời Xuân Thu, như chính sách giáo hóa của Quan Trọng, dân chúng nước Tề biết lễ, nghĩa, liêm, sĩ, cố gắng tự cường tự lập làm cho nước giàu dân mạnh, đánh đuổi quân xâm lăng, xây dựng đất nước.

Đến đời sau, Khổng Tử (551-479 trước Tây lịch kỷ nguyên) đã khen :

«Quan Trọng làm tướng cho Hoàn Công, bá chủ các nước chư hầu, chính đôn thiên hạ, đến đời nay dân còn chịu ơn. Nếu không có Quan Trọng, có lẽ ta đã giốc tóc, mặc áo có vạt bên tả rồi (1) ! Quan Trọng há lại giống như kẻ thất phu thất phụ giữ đức tin nhỏ nhặt, tự ái ở nơi ngồi rãnh, mà không ai biết đến ư ? (2) (Luận ngữ)»

Bóng giáng cụ già vác Liêm Sĩ đi biểu thiên hạ giữa mùa Xuân khuất dần trong ánh nắng gay gắt của miền Nam này...

Xa xa tiếng sừng đại bác vọng về, tiếng nhạc dân dật, cuồng loạn nổi lên...

Mùa Xuân năm Nhâm Tý tại Thủ Đố Miền Nam V.N.

(1) Quan Trọng, tên là Di Ngô, làm tướng nước Tề, đánh đuổi quân Di Địch đến xâm lăng. Nếu không thì người Trung Quốc đã phải theo tục rợ Di Địch mà giốc tóc và mặc áo có vạt bên tả.

(2) Vua Hoàn Công giết công tử cũ là Chứa cũ của Quan Trọng, rồi lại dùng Quan Trọng làm Tướng quốc. Thế mà Quan Trọng không từ tiết mà lại giúp Hoàn Công lập nên sự nghiệp Bì. Khổng Tử không chê lại khen Quan Trọng, chứng tỏ lời phê bình của ngài rất rộng rãi và chính đáng.

nồi cám heo NĂM HEO

QUẢ TÀ

Dân ngu khu đen Cộng Huê xứ Mít phải là thằng dân hách nhất thế giới: hách vì nó là công dân của một nước chẳng những có cái Hiến Pháp 9 nút, mà lại còn có quá nhiều cơ chế rườm rà và tốn kém đến nỗi những nước văn minh hùng cường Âu Mỹ cũng không dám mơ ước tới. Này nhé, cũng như các nước văn minh Âu Mỹ, xứ Mít Cộng Huê cũng có đủ bộ phận: Hành Pháp; Lập Pháp và Tư Pháp. Nhưng hơn hẳn các nước văn minh kia, vì mỗi bộ phận lại còn chia ra nhiều cơ cấu: Hành Pháp thì đã có Tổng Thống, Thủ Tướng lại còn kèm thêm một Phó Tổng Thống. Lập Pháp thì chia đôi 2 viện: Thượng và Hạ. Tư Pháp thì đã có bộ Tư Pháp, lại còn có viện Tối Cao! Đó là chưa kể viện Giám Sát, cũng có quyền điều tra và yêu cầu truy tố như cơ quan Tư pháp!

Năm hết tết đến, là một dịp cho mọi người, kể cả dân ngu khu đen, phải kiểm thảo những tiến bộ của sự phát triển dân chủ xứ Mít. Mà nói đến tiến bộ thì phải ghi nhớ muôn đời những "thành tích lịch sử vẻ vang" của các cơ quan đầu não xứ Mít trong năm con Heo vừa qua.

LẬP PHÁP

1.— Hạ nghị Viện: Chẳng biết xưa kia, người Anh, vốn có óc chăm biếm, gọi Tòa nhà Lập pháp của họ là "Viện dưới" (Lower House) vì ẩn ý gì, chứ thật tình cái danh từ này đúng bong với cái nhà Lập pháp xứ Mít. "Viện dưới" (có báo còn mỉa mai dịch là Hạ bộ) của xứ Mít còn có cái tên tiền định của cái trụ sở nữa: nhà Hát Tây. Theo quy luật tự nhiên, chỉ có cặn bã mới đóng (dép) ở bên dưới. Cũng theo quy luật tự nhiên, thì nhà hát là nơi đào kép về mặt bôi mảy, mang hia đội mào, để đóng trò múa rối. Đã có cái tên tiền định và ở một nơi tiền định như thế, thì dân ngu khu đen chẳng lạ gì các trò hí, nô, ái, lạc của những đào kép ấy. Chỉ khổ một nỗi là những trò hề ấy quá tốn kém cho công quỹ quốc gia, nghĩa là thẳng dân, vì nó phải nai lưng đóng thuế. Đóng thuế để trả lương cao bằng hậu của các đào kép "dân chười" ấy (lương bổng của mỗi đào kép cao gấp 5, 6 lần lương bổng của một ông Giám đốc. Đóng thuế để trả những khoản phụ cấp xuất ngoại du hí, đã đem lại thành tích buôn Bạch phiến, buôn vàng lựu, buôn hột xoàn lựu, buôn lịch ở trường, buôn nịt vú đàn bà v.v... Đóng thuế để đài thọ những sự phân bội cử tri, những công tác gia nô ra vào luồn cúi; biểu quyết ăn tiền, ký tên ăn tiền, coi lương tâm như cỏ rác, v.v.

Thời quốc hội lập hiến có một ít phần tử lem nhem. Thằng dân ngu khu đen hy vọng cuộc bầu cử pháp nhiệm một. Nhưng những đào kép Pháp nhiệm I còn lem nhem hơn thời lập hiến. Thằng dân ngu lại hy vọng ở pháp nhiệm II. Nhưng cuộc bầu bán (vì đúng danh là bầu bán) ngày

29-8-71 đã loại đi những phần tử sáng giá, có lương tâm, có lập trường, có tư cách như Ngô công Đức Nguyễn khắc Tân, Hồ Hữu Tường, Trương gia Kỳ Sanh, để thay vào đó những tên cao bồi, có tiền ăn, trốn quân dịch, lừa thầy phản bạn. Đám gia nô có thêm đào kép mới, loại điếc không sợ súng, chiếm đa số, và cứ tiến hành đều đặn... trong đêm tối, hết màn độc diễn này đến màn độc diễn khác. Trò chơi dân chủ là thế: thiếu số phục tùng đa số mà lại! Nhất là đa số vững mạnh vì có xi măng Trần Hưng Đạo gắn bó keo sơn. Máy tay đối lập thiếu số, chỉ phản đối lấy lệ bằng mồm, đêch có tên nào rút lui, vì mãi tiếc cái lương cao bằng hậu. Ngay cả anh chàng sún Lý quý Chung, hung hăng cam kết trước cử tri rằng: "Nếu ông Thiệu còn thì tôi sẽ từ chức tức khắc" Ông Thiệu vẫn còn đó sau cái màn độc diễn mà ông Chung phủ nhận giá trị, nhưng Lý quý Chung vẫn không từ chức! Thì anh chàng cũng là tay mị dân, hứa iáo để gạt dân ngu khu đen!

Nói tóm lại, Viện dưới pháp nhiệm II, khởi sự từ năm con Heo, còn tệ hơn Viện dưới của pháp nhiệm I. Báo chí và dư luận đều đồng thanh về điểm đó. Phải chăng vì sự đồng đạo của những kẻ bất xứng, vô lương tâm, có thành tích bất hảo? Phải chăng vì sự gia tăng của đám jeannot? Phải chăng vì sự bất lực và thái độ tiêu cực của thiếu số đối lập, cũng không dám hy sinh quyền lợi của chính mình? Hay tại vì tất cả những lý do đó? Đầu sao, Hiến pháp 9 nút đã bắt buộc rằng mọi luật đều phải xuất phát và kết thúc tại Viện dưới. Bởi vậy, ai lung lạc được Viện dưới tức lung lạc được nền dân chủ xứ Mít này.

2.— Thượng nghị viện: Tương đối khá hơn viện dưới. Phải chăng cái gì ở trên bao giờ cũng sạch sẽ hơn cái gì ở dưới? Dầu sao nếu bắt cứ mù lá đa công cộng nào hay anh chàng củ lẳng cao bồi nào cũng có thể trở thành dân béo, thì ở Viện trên, phải được nhận vào một liên danh, mới hy vọng thành nghị nguyên. Vì vậy mà tương đối khá hơn (so sánh với Viện dưới) nghĩa là không lộ liễu và tranh nhau một cách trẻ con như ở Viện dưới. Chứ các cụ bô lão ở viện trên cũng tự ban cho mình nhiều đặc quyền lắm: chẳng hạn các cụ Nghị tự dành cho mình quyền mỗi niên khóa được tự do xuất ngoại du hí một lần, do Ngân sách quốc gia đài thọ tất cả mọi phí tổn: tiền máy bay, tiền ăn, tiền ở, trong suốt thời gian du hí! Chẳng hạn các cụ lấy tiền quốc gia xây cất cho mỗi cụ một văn phòng sang trọng, trang trí đầy đủ lại có thêm một thư ký riêng phục dịch. Nghĩa là các cụ "làm việc cho dân" kiểu trường giả, theo một sống của Mèo.

Phải nhìn nhận rằng Viện bô lão cũng có những thành phần bề bõ, lem nhem, và những tiếng hót ví von nâng bi trợ trên của Nguyễn văn Ngãi, Trần Ngọc Oanh, cất lên trong năm con Heo này làm cho dân ngu khu đen liên tưởng ngay đến cái bệnh thối mồm Zô na đang lang tràn ở Viện dưới. Và (c) nhiên càng gần đến ngày bầu lại bán phần Viện, thì những tiếng hót ấy càng cất lên cao, tuy nhiên những thành phần ấy chưa thể làm tê liệt công việc của Viện trên.

Tuy nhiên, vì Hiến pháp dành cho Viện dưới quyền chung quyết, nên nhiều khi công trình của Viện trên chỉ là công dã tràng! Và vì vậy, ai nắm được đa số ở Viện dưới tức là nắm được cả cái "Cuộc Hội" Giao chỉ Viện trên chỉ còn là cái độc bình trang trí cho hình thức dân chủ xứ Mít!

TƯ PHÁP

Theo điều 76 HP thì quyền Tư Pháp được ủy nhiệm cho Tối Cao Pháp Viện. Và thật ra, chưa bao giờ cơ quan Tư pháp lại quy tụ rất nhiều quyền khác nhau, đối chọi nhau đến thế. Tối Cao Pháp Viện vừa có thẩm quyền phán quyết tính cách hợp hiến của các đạo luật (lẽ ra thuộc riêng thẩm quyền của Viện Bảo Hiến), vừa có thẩm quyền xét xử các vụ thượng tố các án chung thẩm (lẽ ra thuộc thẩm quyền của riêng Tòa phá án). T.C.P.V lại có thẩm quyền phán quyết về các đơn xin tái thẩm (và như vậy đã hành xử như một đệ tam cấp tài phán).

Cổ nhân đã nói: "Khi chính trị bước vào Tòa án, thì công lý phải bước ra." Nhưng T.C.P.V xử

Mít lại còn có thêm những quyền chính trị hèn hạ như quyền giải tán các chính đảng, quyền chứng kiến lễ tuyên thệ của Tổng Thống đắc cử, quyền chỉ định 1/3 giám sát.

Trong năm con Heo vừa qua, T.C.P.V với một đại đa số 8/9 (ngoại trừ Thẩm phán cô đơn Trần minh Tiết luôn luôn giữ vững lập trường chống đối) đã đưa ra những "phán quyết lịch sử" về sự hợp hiến của điều 10 khoản 7 luật bầu Tổng Thống, về giá trị hợp pháp của cuộc độc diễn ngày 3-10-1971 về tính cách hợp hiến của luật ban hành Ngân sách.

Và cũng trong năm con Heo vừa qua TCPV đã hành xử "quyền xử Tư pháp độc lập" của mình để trực tố một số báo chí, đặc biệt là nhật báo Hoà Bình của L.M. Trần Du, đã chẳng còn được hòa bình vì bị trực tố nhiều phen, và ký giả Nguyễn Hoạt tự Hiếu chân của nhật báo Công Luận, bị đưa thẳng vào nhà đá Chí Hòa.

Có thể nói, với quyền hạn hiến định rộng lớn, về tư pháp cũng như về chính trị, 9 vị thẩm phán TCPV gánh chịu một trách nhiệm nặng nề hàng đầu trong việc bảo vệ nền dân chủ VNCH.

HÀNH PHÁP

Với một tổ chức rườm rà, hiểm có trên thế giới, vì vừa có Tổng Thống, vừa có Phó Tổng Thống, lại còn có Thủ Tướng, người dân có thể tưởng rằng đây là một tam đầu chế. Nhưng thực sự mọi quyền hành đều tập trung trong tay Tổng Thống, người hoạch định chính sách quốc gia. Thủ Tướng thì chỉ chịu trách nhiệm trước Tổng Thống. Phó Tổng Thống, thì đời ông Phó râu kẽm, chỉ để ngồi chơi xơi nước" như bà phó râu đã than vãn với báo chí.

Năm con Heo lại là một năm cũng có quyền hành của Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu hơn nữa. Mặc dầu các sự chống đối (hàng tiết nhứt và cũng mau xẹp nhứt là phe của ông Phó râu), cuộc độc diễn 3-10-71 vẫn tiến hành yên ổn, và TT lại được hầu hết thấy toàn dân tin nhiệm, như đài tâng hình và đài thút thanh đã giải thích nhiều phen về tỷ lệ kỷ lục 94,30% số phiếu. Và một cuộc cải cách quan trọng đã được tiến hành ngay trong năm con Heo: cụ Phó Hương không còn phải "ngồi chơi xơi nước" như ông Phó râu kẽm đạo nào, và cũng không còn phải "ngồi rù giải háng dái lẫn tăn" như trước kia nữa. Cụ Phó Hương đã được Tổng Thống ủy nhiệm cho những trọng trách như: bài trừ tham nhũng, cấp phát một số huy chương, cải thiện sinh hoạt học đường.

Và năm con Heo cũng thấy sự gắn bó keo sơn giữa Sếp và Phó Sếp, chứ không còn sự chống đối kịch liệt như đời ông Phó râu nữa. Đó là một trong những lợi điểm của vụ độc diễn ngày 3-10 vậy.

GIÁM SÁT VIỆN

Một cơ cấu lỳ lùng của chế độ: nửa cảnh sát, nửa Tư Pháp, có ngân sách tự trị, có quyền lập qui, nhưng lại không thuộc hẳn vào một cơ chế hiến định nào cả.

Hiến Pháp bày ra để bài trừ tham nhũng, nhưng mỉa mai thay, lại bị tổ là ð tham nhũng. Lời tố giác nặng nề nhất đã xảy ra trong năm con Heo, lại do chính ông Ngô xuân Thọ, con trai của ông chủ tịch viện Giám sát đưa ra. Ông Thọ lại còn là "cụ danh" của Tổng Thống, nhưng ông không màng địa vị, và vì vậy, là con người sạch. Ông Thọ đã phải tố, tức là phải có can! có gốc! có bằng cớ.

Thật ra, thì đẹp tiệm đi là vừa. Vì từ khi có viện Giám sát, chỉ có hạng tôm tép bị dính mà thôi. Còn các ông giám sát, thì lại lợi dụng ngân sách tự trị của viện, thì nhau đưa vợ con xuất ngoại du hí, tự do tăng lương bổng đến cả 200 ngàn mỗi tháng cho mỗi mống, tự do mua sắm công xa mới xừ dụng như xe nhà, tự do chiếm công ốc. Đó là chưa kể các số tiền tham nhũng mà ông Ngô xuân Thọ đã đưa ra những bằng cớ.

Nay Tổng Thống đã ủy nhiệm cho cụ Phó Hương trách bài trừ tham nhũng, thì công việc của viện Giám Sát còn là gì nữa mà không đẹp tiệm?

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM VỚI FAN JET BOEING 727

* Phi cơ tối tân 106 Hành khách 900 cây số giờ Tiếp đãi nồng hậu Thức ăn chọn lọc

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA TOKYO — VIENTIANE — BANGKOK — PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA,

Trạm vé Quốc Tế
116, NGUYỄN HUỆ — SAIGON

ĐT 91.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.44
90.370 — 90.371 — 90.372 — 90.373.

PHÓNG SỰ

VỪA CƯỜI VỪA MẾU CỦA CON ONG

Do Tập đoàn phải viên vừa đực, vừa cái của bờ báo đã chui xâu vào lòng quần... chúng đẽ hình thành thiên phóng sự đặc biệt này

ĐÂY ! BA KHẨU HIỆU CỦA TẾT NĂM NAY :

— Toàn dân méo máo ! Toàn diện ế ảm ! Toàn quốc đói meo !

của Ký-Zét và đồng bọn

LỆNH KHẨN CẤP

— Ê! làm cái phóng sự Tết Sài ghềnh, Chơ Nhón bốn trang đi bõ tèo! Bốn giờ chiều nộp bài gấp. Mạng lệnh của chủ tiệm Minh Vô truyền ra lạnh lùng như nòng súng. Hấn đang trần trụi trực lo bài vở Tết niên, miệng văng tục dài dài. Hím ngời bên cạnh, cứ sài lặc hoài... gã vừa lặc vờ nhả nhổ— mặt mũi méo mó như khi chớp phải mắt tôm. Trong bầu không khí nghiêm trọng ấy, thì... người phóng viên hiểu tính chủ nhân, chỉ có cách duy nhất, là ba chân, bốn cẳng phóng xẽ đi mần phóng đại sự cấp tốc. Khỏi cần nhận chỉ thị, và cũng chớ có vội nhả nhổ... đòi ký cái bông lãnh tí bạc lễ sự xe pháo, nổ lổp giữa đường. Hãy cứ lên đường hành nghề đi đã, rồi sẽ hậu xét!

GIÁ CẢ RA SAO ĐÂY.

Đề mở đầu, nhà báo chạy ra chợ và hỏi thăm về mả lực năm nay. Hầu hết, đều méo máo than dài. Khách đi coi thì đông mà mua vô thì chẳng có bao nhiêu?

Mặc dù về giá cả, năm nay, cũng không có gì mắc mớ quá lố. Ngoại trừ, loại trái cây nhập cảng như, nho, năm ngoài 1.200.000, nay phải xia ra 200.000 mỗi ký. Táo năm trước 400đ, một kí, nay tăng vọt 8 bõ.

Về khoản xa xỉ này, cổ nhiên, chỉ có quý quan Hạm sự, mới có đủ chất ngân để thưởng thức, cho đúng lễ nghi quan cách. Còn với anh em quân công, văn nhân nghệ sĩ, thì... kể như khỏi thêm nếm mấ thứ... ngoại lai đó!

Về món bánh chưng, có loại thấp nhất 600đ, một cặp. Và cao nhất 1000đ, một đôi. Cũng có nhà chơi ngồi hơn, thừa 1.200đ, một cặp thứ đặc biệt.

Đặc điểm cần ghi nhận, là vì ảnh hưởng của bão lụt sao đó, hay vì thuốc khai quang tưới vùng vit khắp lãnh thổ, nên loại trái cây trong nước, như dưa hấu, soài, vú sữa năm nay, có vẻ hiếm hoi. Và, vú sữa đã bán với giá 50 đồng một trái.

Duy chỉ có vài vóc là hạ giá, song khách mua cũng thưa thớt, vì năm nay, nhân dân ta đặt nặng vấn đề săn sóc ông Thần Khẩu, hơn là lo cho vụ ăn diện.

Ngó tới ngành bán bông, thiên hạ, có vẻ chiêm cổ rất kỹ tới các loại hoa giả, làm rất đẹp và tinh vi. Còn mấy cô bán hoa thật, ngồi ngáp ruồi dài dài.

Quay lại hỏi thăm các sạp báo bày cả rừng báo Xuân hình các cô mình tình lờ lợt, thế mà, chẳng có ma nào chịu bỏ ra bõ hơn, bõ ngọt mua dùm. Phần đông chỉ đứng ngắm cạp, sau khi đã coi cạp báo suốt năm. Nay, vẫn xài trò nhìn cạp, chán thấy mề!

GIỚI QUÂN CÔNG CHỦ TRƯỞNG BA KHÔNG ! KHÔNG TẾT, KHÔNG SẤM, KHÔNG ĐỚP

Bây giờ quay ra phỏng vấn giới quân công, 1 vị lão thành, cho biết, mồng một Tết nhằm đúng 15 tây, mà lương tháng 2-71, dường như, quý quan không phát cho quân công, có tí tiền còm sài Tết. Thử hỏi với bốn thiên tinh sứ, thì ai ăn, ai nhận. Tiền thưởng Tết của ông nhà nước, chưa đủ để mua cái quần hàng bết. Không lẽ vác 4 xín ra mua 10 cái bánh chưng để gậm nhấm dần dần, ăn trừ cơm qua ba ngày Tết. Có vị, thì cho rằng: cứ để dành lương tháng hai, ra Tết phát, xét ra đõ cho quân công khỏi mang nợ. Có người thì lại đòi nhà nước phải phát trước 15 tây tức trước mồng một Tết ta.

Bên nào nói cũng có lý cả. Phe nhà nghèo, chủ trương: 3 không. Không Tết, không đõp, không sấm, thì mong muốn, sau Tết sẽ lãnh lương càng tốt.

Phe khoái hưởng thụ, có là sài cho đã đời, thì đòi phải có lương trước để thực hiện câu: đõp quanh năm nhưng phải no 3 ngày Tết.

ĐÓN XUÂN BẰNG MỘT CHÀU «NGÁO TRƯỜNG KỶ»

Tiếp đó nhà báo tới thăm 1 sinh viên dược khoa, chưa kịp hành nghề, đã bị người anh em tấn công tôi bởi hoa lá. Rằng: Tết năm nay cả nước đói meo, nhà báo có dám viết ra sự thật, hay lại tô màu và phụ đề vụng tá mẹt.

Rằng: có 1 nhóm sinh viên, quyết định đón Xuân bằng một châu thuốc ngủ rất ư là phong phú, nhưng, không phải là dùng thuốc ngủ để tự vẫn đâu? mà chỉ là mở một chiến dịch «ngáo» trường kỷ trong mấy ngày Tết. Ngáo bằng thích. Ngáo lu bù, để khỏi mất công lo ăn Tết. Vì sách vở, còn cóc có tiền để mua, báo chí cũng đành cai luôn, không dám đọc vì đẽch đủ tiền cầm cự, bây giờ lại Tết với chà Nhất chán mớ đời.

Thà là uống bố nó 1 mớ thuốc ngủ, để hưởng Tết trong giấc mơ. Tha hồ, ao ước, may ra trong chiêm bao, lại gặp nhiều điều hạnh phúc... hơn là tỉnh táo đẽ... thấy rõ thực trạng đất nước rất ư là đáng buồn...!

VÀ TẾT CỦA LIÊN ĐOÀN THỢ CHƠI

Rồi ông sinh viên toan tính trò chơi kỳ cục bằng cách đón nàng Xuân với liều thuốc ngủ, nhà báo Phóng lên Chuông Chó gặp mấy em bé bõ bịch, đẽ... hỏi thăm các em về cảm tưởng Tết năm nay. Một em rất thom, mới vô nghề chưa đủ 1 niên, đã than dài, rằng: Vật giá đẽleo thang, mà không mấ ai ngờ, duy cái trò Ngã Ba Chú Ỉa vẫn chỉ đứng giá ba bõ.

Trong số đó, cụ Tú bà đã khấu trừ tứ lưc, lại tiền «vòm» từ: tiền phòng và tiền chia cho tui ghéch còm, mồi phùa, em bé chỉ còn trần xi 130đ. Tội nghiệp thế đấy. Lại thêm năm nay, kỹ thuật hưởng lạc rất tân kỳ, em nào mà kém về nghệ thuật «thổi kèn» thì ế ảm đõi dài. Cứ phải «chiều khách» với trò «ái tình bằng mồm» mới ra tiền.

Sau hết, các em đều đồng thanh quyết định, «đi khách» suốt đêm 30, và đi tới bời, đi li bi trọn 3 ngày Tết. Giá vẫn không tăng, chỉ còn nhờ vào lòng hào tâm của khách, li xi đồng nào hay đồng ấy. Đây là Tết của nghiệp đoàn Thợ Chơi!

TẾT CỦA CHÍNH KHỦA ĐÓN GIÓ

Trên đường trở về phố phường, nhà báo dựng đầu với 1 chánh khách tỏ sự đón gió. Thấy nhà báo là gã cười cầu tai rất vô duyên, rồi nhún vai than rằng: Ngụy to đẽn đĩt rồi đó bõ oi! Tui nó đi đẽm «bõ lẽm» mi nhau từ khuya rồi... Trong lúc, bọn lông lá toan chạy làng, thì vua ta, lại xuống giọng, mà đõi lập, với chà đõi liệt, chẳng thấy thẳng nào ra mặt. Bây giờ, mới lộ đầu ra hồ hào đại đoàn kết. Nếu đã biết đoàn kết mi nhau, thì phe quốc gia, đâu đến nỗi điều đứng như hôm nay.

Nghe anh chàng chính khách chuyên mưu đồ «põ li đõp, põ li hít» ca vọng cổ dài dài, nhằm tai quá xá, bèn si tốp ngang xương và hỏi nhà chí sĩ põ-li-hít về cảm nghĩ Tết con chuột?

Riêng về giới chính khách loại nửa mùa, năm nay kể như ế khứa và rách như cái mền. Chàng chính khứa còn bặt mí thêm rằng: đẽ khỏi bị lễ nghi quan cách lòng thông. Tết năm

nay cả nhà y, sẽ tị nạn tại Hồ Nai và xin tá túc tạm tại nhà 1 anh bạn vàng tuy «oa di tồ», song nhờ Chúa kiểm chác đợc mấy năm liền tù tì, qua cái trò vô từng xe cam nhông đõ của Mèo nhầy dù nên giờ đây nghiêm nhiên thành triệu phú. Nhà chính khứa gốc Hồ Nai xin đợc ăn thân toàn gia tại xứ Hồ Nai để trốn Tết. Rõ thãm chưa!

NHÀ DÂN BÈO THỀ SỐNG CHẾT VỚI CỬ TRI... ĐÀNH ẮN TẾT Ở SAIGON, ĐỂ... KHỎI ĐI ĐOONG !!

Cũng trên đường từ ngoại thành trở về phố phường, nhà báo gặp chú Dân Bèo vốn là thầy đõi Báo chính đùn, hồi đõ nhờ quan đầu tình lữn nhất nước, có thêm sự tiếp tay của các đấng quạ đẽn Kontum, nên gã trúng liền hai nhiệm kỳ dân cử. Lần này, lại vô đợc cả ghế chủ tịch nội vụ oai hơn cóc vàng.

Nhà dân bèo thuộc loại nhà què hạng nặng này đã có về tấn tới về phép văn miêng của dân thành thị đã trọn mắt ba hoa chích chõè, rằng thì là: «Tàng tồng chơi đõn «tiền pháo tứ phương, hậu xung bát hướng», chứ sức mấ mà thiên hạ với báo Ông là ừ tẽ... Còn lâu, mới tẽ... Rồi đẽy bõ coi. Tui này, năm vững cả 1 sũy đõ chiến lược, quyết định sự sống còn của mấn đất cuối cùng này.»

Nhà báo thộn mặt ra, về cái chiến lược gì mà «tứ phương bát hướng» — nghe ghé thấy mẹ — liền đõi dân bèo Kontum giải thích, nhưng hấn cóc biết phân chỉ tiết, «nó ra nằm thao», nên cứ gột gù nói lòng thông, bõ con chó xòm, cũng đẽch hiểu nổi?

Đợc hỏi về Tết năm nay, nhà dân bèo, có hạng về thành tích năng bị, năng quạt, đã phòng mồm tron mếp, tuyên bố rằng: Kontum đang bị Vi Si đẽa đõa; Ông Trương vùng 2 bảo thế đõ. Ngày nao Ngô trưng quân cũng báo đõng om xòm, rằng Tui nó quạt đẽn nơi rồi đấy.

nhưng tui nó khó mà chiếm đấ đợc lâu. Trước tình thế đó, nhà dân bèo thề sống chết với cử tri, đành bị đõn Xuân tại Saigon với cha mẹ già, và vợ con nheo nhóc. Đẽ, nếu như, quả đõng theo lời Trương Dzu, là Vi Si sẽ đánh Kontum đẽm 10-2-72, thì nhà dân bèo Kontum, sẽ theo rồi thật sát nút, tình hình diễn biến. Vì thế phải ngồi ở Saigon, mới có thể nắm vững chỉ tiết. Còn nếu mà ở với cử tri ở Kontum, thì còn ai mà lo cái vụ ký giấy tờ phân đõi công sản khắt máu, tại sao lại đõi làm chủ tỉnh Kontum...

Với các lý do cao cả ấy nhà dân bèo Kontum, sẽ ăn Tết ở Saigon, nhưng gã thề đẽc rằng: «Dù thân xác tui ở thủ đõ, song đầu óc và phần hồn tui luôn hướng về các cử tri thân mến đã đõn phiếu cho tui ở Kontum. Nếu Vi Si có về đánh tỉnh, thì đõng bào cứu yên trí, ráng mà chui xuống hầm bí tri thân thẽ — rồi sẽ có tui lo cho phần cứu trợ sau này. Thăng tui mà nói sai nói đõc thì... cả nhà nó sẽ chết không nhắm mắt.

Nhà dân bèo kết luận: Xin đẽng đõi tui sống chết bên quốc dân đõng hồ, bởi lẽ ra mà tui đi đõng, thì hàng ngũ gia nô sẽ bị lung 1 lỗ hõ tối quan trọng, ...

Mãi mề nghe gã dân bèo bõc nhả... nhà báo thấy tức bưng, dường như hơi mạt tẽ bõa ở rơi lủi và xin chuõn lẹ. Bưng nghĩ thãm: sự nhà chúng mi, chỉ nói đõc. Bõ bảo cũng cóc đẽm vác mặt về ăn Tết với cử tri. Vì trọn nhiệm kỳ thứ nhất, mề có mần đợc cái con khęc gì cho dân nhờ... Ngoài thành tích gặt và... cho bõ già, kèm cả bõ vợ đi đẽ dương chơi bời hưởng thụ ở ngoại quốc.

TẾT CON CHUỘT : NÀNG KIỀU THỀ KHÔNG LÀM MẤY THẦY TỨC BỤNG ĐAI !

Sau khi, đợc nghe tận tai và thấy tận mắt cái sự: toàn dân đõi meo, toàn diện ế ảm, toàn quốc méo máo. Nhà báo buồn kinh khủng bèn dự tính vừ tới thãm Nàng Kiều Lá Đõ, đẽ phỏng vấn em về sự nghiệp đõi lập, năm nay nó đi về đầu? nhưng người ta bảo, em Kiều đõo này tình khầu. Vì thấy tội lỗi ừt át nhầy nhụa cùng mình, nên Tết con chuột nàng Kiều quyết ăn chay và... thề không lãng lơ, làm nhót nhạt tức bụng đãi của mấ thầy, đẽ hết lòng nâng đõ em trên con đường tiến vô Nhà Hát Tây đẽ múa may trò hề đõi lập...

THẨM HỤT TRƯỞNG ĐÌNH DZU

Lại toan tính xong vô Đãi Bát quai tức Ấp Chí Hòa, đẽ hỏi thãm thầy cái Trương đĩnh Dzu, coi Tết năm nay có hy vọng đợc phóng thích hay vẫn cứ năm ấp đẽu đẽu. Song, quan Chánh và Phó khó thấy bả, các quan cóc cho phép vô thãm, khi chưa có lệnh bẽ trên. Đành ra về tự nhủ, năm mới, mề tới nhà ừ xui thấy bả cóc nõi.

MỘT MƯA XUÂN

CỦA ÔNG NGŨ GIÀ

hộp trà của ông dân biểu

o PHƯỢNG ĐĂNG

Các cụ ta xưa thường có câu "Tết đến sau lưng, ông Vãi thì mừng con cháu thì lo" để biểu lộ ý nghĩa trọng đại của những ngày đầu năm xuân thú về tinh thần tôn kính nhớ ơn tổ tiên của con con cháu cháu.

Dù là quan to sủng nể quan bé sủng trường, dù là phú gia địch quốc hay dân ngu ku đen, 3 ngày Tết bàn thờ ông Vãi tổ tiên cũng phải khói hương nghi ngút, cỗ bàn bông trái cúng Dàng, ai ai cũng có chung một tín điều là tết nhất mà để ông bà cha mẹ đói là thiếu sót một bốn phận lớn lao.

Ngày nay thì tâm lý đó đã biến đổi theo đà dai dẳng của mấy chục năm chiến tranh loạn lạc, con cháu đã ly tán bỏ cả từ đường hương hỏa, các cụ ở bên kia thế giới chắc cũng chả có giấy thông hành hay thẻ căn cước để đến với con cháu thành ra con cháu được nề cũng quên luôn nghĩa vụ thiêng liêng ngoại trừ những người phú quý sinh lễ nghĩa còn giữ được chút nền nếp cổ truyền.

Do đó mà câu "Tết đến sau lưng ông vãi thì mừng..." không còn được nhắc nhở đến mấy, và, dưới cái chảnh thế được gọi là cộng huê đân., chữ này, câu trên đã được biến cải đi là "Tết đến sau lưng cử tri thì mừng Dân Biểu thì lo".

Cử tri nói đây cóc phải là toàn thể mọi người công dân có quyền đi bỏ phiếu đâu, có chăng thì tất cả chỉ được đọc lời chúc Tết xuống tình của người đại diện trên nguyệt san báo chí, lá thư xuân hay tấm băng đơ rôn treo ngang lộ là cùng. mà chỉ là một số rất hạn chế cử tri hạng lớn, hạng bự thiệt bự cỡ bên chánh quyền thì Xã Trưởng, Trưởng ấp, bên giáo quyền thì là các cha các thầy. Những người được mệnh danh là cây phiếu hay cai thầu cử tri.

Các cụ trong rân nào cũng vậy dù là tự lực cánh sinh hay là tiền chế, Tết đến là lo sớ để ra quần về quà biếu cho các tay thầu. Bốn phận của dân biểu đối với cai thầu cử tri không khác — có khi còn hơn — bốn phận con cái đối với tổ tiên ông bà vậy.

— Thừa quý vị độc giả thân mến của bốn báo, Trên đây chỉ là mấy nhời dẫn giải phi lộ, bây giờ tui mới đi vào đoạn chính của câu chuyện một anh bạn dân biểu đã lấy làm hi vọng ai ở con tắc kẻ kể với ba tui.

Năm ấy, anh X dân biểu đơn vị Y theo truyền thống tốt đẹp dân chửi của nền đệ nhợi (tên ông già tui là Nhị) cộng huê đi du hí ngoại quốc, trên đường về anh ghé Hồng koong định mua ít quà để biếu Tết các cai thầu. Anh đã để ra 2 ngày đi hết các tiệm Tây, Tàu, Ảng lè, Nhật bản tìm của lạ, nhưng tiền thì ít số người phải biếu xén thì nhiều, anh chẳng mua được gì theo ý muốn, cuối cùng anh nghe lời một người bạn đồng hành vào tiệm của

con cháu Mao sến Sáng mua ít trà Trung Cộng. Người bạn anh X. giải thích: đã lên đến chức Cai thầu cử tri tất là người nhớn, nhớn tuổi chớ không phải nhớn con, có thể còn là nhớn chức nữa, vậy phàm đã nhớn tuổi nhớn chức thì ai cũng biết thưởng thức trà tầu.

Ngày tư ngày tết mà các đấng ăn kẹo Tây kẹo Mỹ bánh Ảng lè Nhật bản, ăn mứt Bào Hiên, Thọ Tháp, Tân Tân, nhất là dịp Tết Trung Thu, ăn bánh nướng Đông Hưng Viên, hộp miếng trà tầu chính hiệu con nai vàng thì còn gì tuyệt cú mèo cho bằng.

Ah X vào tiệm, chú Tầu Thượng Hải đưa ra hàng mấy chục thứ trà và ba hoa xích thớ thứ nào cũng ngon, nhưng ngon nhất tốt nhất thượng hảo hạng nhất là trà Long Tĩnh. Rồi chú bốc thơm Long Tĩnh trà là một thứ trà và cùng quý giá không thua gì trà mã trà của Tây thái Hậu khi xưa, ngày nay Chủ tịch nước Trung Hoa vĩ đại chúng tôi (chú Ba) vẫn dùng 1 ngày 3, 4 cử nên mới có đủ sức bơi qua sông Dương Tử, rồi chú Tam quốc chí điển giải thêm, nước xanh, cánh nhỏ, hương thơm, mau tiêu, trừ bệnh, đại khai trà Long Tĩnh của chú là thứ thần dược "mắt bà kèm nhèm kèm nhèm, uống trà Long Tĩnh sáng như đèn... Honda", mà giá tính sang tiền An Nam Cộng Huê chỉ có 4.000 một lượng (1 kí 26 lượng) nếu lấy hộp thiếc xin quý khách cho thêm 1 đôn rưỡi Hồng Kông vị chi một trăm ngoài đồng Giao Chỉ nữa.

Ah X Dân Biểu thân mến của tui đêch phải là một tay trà đạo, trà tầu đối với anh thì thứ nào cũng như cà phê vớ Saigon cả, nên anh chỉ lượng túi tiền mua vài chục lượng ngon hay không tùy theo giá tiền mắc rẻ.

Tuy nhiên anh cũng mua một hộp Trà Long Tĩnh mà anh tin rằng uống vào nó tinh người ra như con sáo sậu vành đặc biệt biếu một cai thầu cử tri thuộc hạng không có không được.

Người ta thường nói của cho không quý bằng cách cho nên anh X đã đích thân trình trọng đem hộp trà Long Tĩnh quý giá đến Tết Cha kèm theo một hộp mứt thập cẩm to tổ bố trên nắp hộp nhà sản xuất cho dán một ảnh giai nhân tã hồ đùi về phốp pháp. Sau vài lời vãn tất trình bày bốn phận của con Dân Biểu đối với cha cai thầu cử tri, anh X. biểu lộ lòng quý mến trọng kính Cha bằng cách học lại những gì chú ba Tầu trong tiệm Trung Cộng ở Hồng Kông đã nói với anh về hộp trà Long Tĩnh, và vốn tán phết là nghề của chúng anh Dân Biểu X không quên thêm măm dặm muối nói về những điểm đặc biệt của trà Long Tĩnh nào là trà này được trồng ở nơi đặc biệt, khí hậu đặc biệt, cách hái cách lựa đặc biệt, cách sao cách tẩm đặc biệt, cái gì nhất nhất cũng đều đặc biệt chỉ dành cho những người đặc biệt (như cha) thưởng thức.

Nhưng cha anh X lại cóc thích trà tầu, hàng ngày cha thích nước cam tươi, cam sun két kia, cha nhận hộp trà một cách bất đắc dĩ và ngay hôm

sau cha cho lại ông Xã mai gọi là đáp lễ khi anh này đem dâng cha hai cặp gà, vài ký cam nhập cảng. Và cũng như anh Dân Biểu, vị chân chiến kềm mồm kềm miệng đã lặp lại những gì nghe được về hộp trà tầu Hồng Kông để tỏ ra rằng cha cưng anh Xã Trưởng lắm cha mới cho của quý của cha.

Đến lượt anh Xã nhà ta, anh vừa đem hộp trà về nhà thì đứa con trai 8 tuổi nèo nèo đòi phải có cái gì đem tết thầy giáo. Ấy đấy, tinh thần quân sự phụ ở thôn ấp còn khá thế đấy, học sinh còn biết nghĩ đến thầy chớ ở tỉnh thành thì đừng hòng trò không xin thầy tí huyết là phước cho thầy lắm rồi. Anh Xã định mang ngay hộp trà dâng con đi tết ông giáo ập nhưng nhớ lại lời giảng của cha vừa rồi anh ngần ngừ hẹn với đứa con thôi để ngày mai.

Ngày mai anh dẫn con đi tết thầy giáo với hộp trà và gói mứt thật.

Câu chuyện hộp trà của nhà đại diện dân cử từ Hoàng Công bay về Annam rồi từ nhà ông Dân Biểu qua ông cai Thầu cử tri lớn đến ông cai thầu cử tri nhỏ rồi đến ông giáo viên A, B, C nhà không có đi thuê, nếu đến đây chấm dứt thì nhạt nhẽo thấy mẹ.

Không, nó còn tiếp diễn. Sáng hôm 30 Tết, anh Dân Biểu X được hân hạnh tiếp rước nhà giáo ập kê trên. Anh ta lễ mễ ôm gói đồ đến "tr dinh" nhà dân biểu, trình trong mở 2 lần giấy, kính cần để hộp trà gói mứt lên mặt bàn khoanh tay gãi đầu lí nhí gọi là ngày tư ngày tết có chút lễ mọn lòng thiêng đến kính biếu ông dân biểu dùng lấy thảo gọi là bày tỏ sự biết ơn ông Dân Biểu đã can thiệp cho được hoãn dịch không phải đi Quang Trung tập sủng.

Khởi đầu anh X. định không nhận, nhưng nhác thấy hộp trà Long Tĩnh, anh bụng bảo: Dạ chắc thầy giáo này có tinh trí ăn esau xa và nòng hậu với mình thật nên mới gởi mua trà Long Tĩnh tận ngoại quốc về biếu mình, thì thôi, ầu là lễ mọn lòng thành nhận đi cho anh ta vui vẻ, và chứng minh cũng vui vẻ cả làng. Anh nghĩ thế vì trông thấy hộp trà Long Tĩnh chột nhớ lại những lời tán dương của chú Ba Tầu mình thử uống trà Long Tĩnh một phen xem mắt nó có sáng như đèn Hondara không?

Mồng một Tết, bạn bè đến chơi trong số đó có cả ba tui chúc Xuân ông Dân biểu. Anh X liền hỏi vợ con đun nước sôi pha trà. Trong khi chờ đợi, anh kể cho chúng tui nghe cái ngon cái quý cái lạ của trà tầu Trung Cộng nhất là thứ trà Long Tĩnh này sánh ngang hàng với trà mã trà của Thái Hậu Từ Hi. Anh khoe hộp trà với mọi người và đòi đích thân pha lấy, e bà cụ thân sinh ra các con anh quê mùa cục kịch làm mất hương vị thứ trà độc nhất vô nhị của anh.

Phích nước đem ra, anh trình trọng rửa ấm tráng chén bằng nước sôi, cứ như là một sự ta đây sành điệu nghệ uống trà lắm, xong rồi anh châm rãi hầu như nín thở khẽ bóc lần giấy bóng kiếng bọc ngoài của bao trà rồi lại nhẹ nhàng khe khẽ xoay chiếc nắp hộp làm như mờ mạnh hương trà sẽ bay đi mất. Anh ngửa một tay nghiêng nghiêng chiếc hộp đổ trà ra lòng bàn tay cho vừa số lượng của chiếc ấm trà nhỏ sừ.

Nhưng, bốp! Anh X rút tay lại đánh rơi chiếc hộp trúng ngay vào chiếc bình trà rớt xuống đất bể tan tành. Một con thần lẩn (thạch thùng) từ trong hộp trà đổ ra tay anh nhảy xuống mặt bàn quẩy đuôi chạy mất làm anh hoảng hồn mặt mày xanh lét.

Chúng tui cũng bắt ngờ không kém nếu chúng đề ý đến về thận thùng của anh, vừa tán dương hộp trà Long Tĩnh (Rồng dưới giếng) chưa ngọt lời nó đã biến ra hộp trà thần lẩn rần mối.

Sau này vô lè ra, kẻ báo hại anh X chính là ông xã mai. Anh ta đã định đem hộp trà biếu thầy giáo của con, nhưng vốn là tay chơi trà thủ thiệt, nghe Cha xứ nói trà Long Tĩnh chính hiệu bên Tàu mắt đã sáng lên, đem cho thì phí tá. Anh nghĩ bụng chỉ có Xã trưởng như anh mới đáng trọng thức của quý, chớ giáo viên, lại là giáo ập thì trà Long Tĩnh, trà Lâm Đồng hay trà Chợ Lớn cũng vậy. Nghi sao làm thế, khuya hôm đó anh Xã Mai mở hộp trà Cha xứ cho thay vào bằng thứ trà nội hóa, anh quên không đóng nắp hộp ngay nên chú thần lẩn lén vào năm ngủ một giấc khá dài đợi khi ông Dân Biểu X tháo cũi xổ lồng cho mới giật mình tỉnh dậy.

LỜI BUỒN CUỐI NĂM

Được tin

Cụ bà LÊ THỊ THANG

thân mẫu của SQCS Đồng ngọc Dương vừa thất lạc tại Cam Ranh ngày 19-1-72 tức mồng 4 tháng cnap Ấ.L.

Thanh khẩn gởi đến tang quyến cùng 2 em Phụng — Dương lời phân ưu vô cùng mến tiếc và cầu chúc linh hồn cụ Bà sớm siêu thăng tịnh độ.

Gia đình ký giả NGUYỄN MẠNH HÙNG
tức Trúc Phương — Thiệt Kỳ

Mặc dù Mèo cúp Viện trợ, Chủ Trương Cách Mạng Mùa Thu ra đời, nữ thần «Đô la» tức tuổi cho kiếp tài hoa, một thời oanh liệt của mình không còn nữa, dân Giao Chỉ còn có cái khổ rách, nhưng chiều ba mươi Tết «Con Chuột», nhà nào cũng sửa soạn đón rước ông bà để cùng con cháu vui cảnh âm dương tái ngộ trong ba ngày Xuân mới.

Một bác Chuột: công năm co ro trên máng xối, đưa mắt dăm chiêu nhìn Mẹ mèo đang chăm chú nhìn vào đĩa thịt để trên bàn thờ trong một căn nhà tối tăm ở ngoại ô. Người góa phụ đầu chít chiếc khăn tang, lấm rấm khăn vải.

Chú ong bỏ vẻ chơi lãn cá, nhè đuôi bác chuột chích một cái. Chuột ta giật mình, đánh phốc lên mái nhà, thân mình cảm thấy đau buốt. Mắt nhìn quanh quẩn như để tìm kiếm địch thủ. Chú ong bỏ vẻ vừa bay, vừa kêu vo vo bên cạnh, vừa khúc khích cười.

Bác chuột ta ngỡ thấy, sanh nghi liền trách :
— Chú mày thiếu anh minh và chẳng có chút tinh thần thượng võ.

— Sao bác nói thế ?
— Chú mày đã chích lên, một hành động không quang minh chính đại chút nào !

Chú ong ranh mãnh đáp lời chuột :
— Đòi này làm gì có tinh thần thượng võ !
Bác chuột nghe nói có lý, đưa mắt nhìn chú ong ra vẻ thần phục, bèn mở lời :

— Chú mày cứ đậu trên đầu tao đây để rồi hai ta cũng tính sổ của người đời trong năm con heo «nộc» sắp tàn, để biết những gì mà họ đã làm, họ tự xưng họ là người hơn loài thú, loài chim chóc chúng ta.

Được bồi như trở cờ trong bụng, ong nhanh nhẹn đậu trên đầu chuột, tiếp theo một cuộc tâm sự kỳ thú diễn ra giữa hai con vật : cầm và thú.

Bác chuột vào đề :
— Vừa rồi chú mày nói đời này không có tinh thần võ thượng phải hôn ?

— Việc ấy cần chi phải nói !
— Sao vậy ?

Chú ong bực mình muốn chích trên đầu chuột một cái nữa, cho hết cái ngu xuẩn của con thú này, nhưng rồi lại thôi, và mỉa mai đáp :

— Đòi mặt pháp bác chuột ạ !
— Mặt pháp chỗ nào đâu, nói cho ta nghe thử ?

Chú ong trách cứ chuột :
— Bác đời khi nào chấy nhà, bác mới chịu lời mặt ra, giống hệt Nguyễn bất Lươn khi trệt ghế chủ tịch nhà hát Tây mới thấy bất lươn ăn bản.

TÂM SỰ ONG CHUỘT

● ONG MẶT

Bác chuột gần động :

— Cứ nói hết đi và sao chú mày gọi đời mặt pháp ?

Chú ong làm ra vẻ thạo đời giảng giải :
— Người ta nhân danh tín ngưỡng mà lại chà đạp đạo pháp, quan tòa là người thi hành luật pháp mà biến luật pháp một nước thành luật «rừng xanh», Bác chuột ngoác cái đuôi, miệng hỏi :

— Chú ong ! mày nói rõ ràng cho ta nghe coi nào !
Chú ong tự nhủ :
— Quả là loài thú, nói vậy mà không hiểu, rồi ong tiếp :

— Mấy vị Thượng Tọa nhân danh Đức Phật mà hành xử Bi Trí Dũng của Phật pháp sai bét.

Bi của Phật thì nuôi sống bằng Tình Thương, còn Bi của mấy vị Thượng Tọa thì nuôi sống bằng đô la mới nghịch đời chứ.

Vi tham đồ la dẫn đến cái sân làm cho cái Trĩ mất sáng suốt, quanh quẩn trong danh lợi, để rồi hành cái đứng thành vũ phu, thô bạo, bi đội.

Bác chuột ngắt lời ong, hỏi :

— Thô bạo, bi đội, vũ phu chỗ nào đâu ?

— Bác lư'n luôn quanh quẩn trong hầm cầu, trong xó nhà làm gì thấy được.

Đây nè, ong nói :

— Vì giành nhau cái trụ sở Việt Nam Quốc Tự, mà họ xúi giục tín đồ chém giết nhau, máu chảy lênh láng trước cửa thiền, họ chửi nhau như chọi cá. Họ lập bè, chia phái tranh chấp lung tung xoe. Tiếc rằng lối ấy cũng do Phật Tử một phần. Họ quá sùng tín thật, rồi họ thấy mấy thầy cạo tóc đầu, mặt áo dơ, họ lầm là thầy Tu, nên khi họ ra dân biểu, nghị sĩ là họ rút lót tiền bạc, một cũng bạch thầy, hai cũng bạch thầy.

Đến một số linh mục ngày nào cũng đọc kinh, quì dưới chân Chúa, ôm hôn chân Chúa. Họ rao giảng tình thương công lý của Chúa, nhưng Chúa đâu có dạy, vị linh mục này cầm đầu du đảng, cao bồi võ trang gây gổ, giữa đêm đột nhập tòa TGM hút ba vị linh mục kia. Để cuối cùng, Đức Tổng Giám mục phải viết thơ nhờ chính phủ can thiệp.

Đạo chẳng giúp đời, ngược lại phải nhờ đời giúp đạo, có phải là thời mặt pháp không bác chuột ?

Bác chuột khoén miệng cười, gục gặc đầu hỏi :

— Hết chuyện đời rồi sao ?

— Còn chứ, chú Ong tiếp :

— Đó là trong nội bộ tôn giáo, còn ngoài đời theo cái đà của quá trình mặt pháp mà con người cũn mẫn, tàn ác bi đội, thổi tha hơn hành động lên lút của tôi chích đuôi của bác hồi này.

Bác chuột im lặng hồi lâu, cắt giọng ôn tồn :

— Loài người vì quá ham mê dục vọng mà hóa ra tàn ác, nhiều khi còn hơn dã thú. Ta tuy là loài thú nhưng ta bắt chước đức độ từ bi của nhà Phật, tình thương, công lý của đức Chúa mà ta tha thứ cái tội chích trộm của chú mày, chuột hỏi thêm.

(Xem tiếp trang 15)

Hỡi ôi !

1) Trí não sưng sỏ;
Ruột gan anh ách !
2) Nội hận muốn lấp cho kín, đất rộng chẳng đủ nơi vùi,
Niềm oan mong thét thật to, trời cao khôn tìm chỗ vạch !

3) Mỏ miệng nói mấy câu lếu láo, nhìn ngang nhìn dọc, cứ sợ vách có tai
Cầm bút ghi vài chữ qua loa, trông trước trông sau, những e nhà có ngạch.
Số là :

4) Năm Tân Hợi, «Đức Vua» ra tay tế thế, ban sắc chỉ tăng tâu,
Tháng Quý Thu, «Quan Thượng» hiển chức kinh bang, đưa chương trình cải cách !!!

5) Hơn hai trăm sắc thuế, muôn dân thoáng thấy đều mửa mặt trào mề !
Nửa ngàn tỷ công nhu, trăm họ thoát nghe đã xiêu hồn lạc phách !!!

6) Bọn quần chúng áo đụp ò cò ra lãnh đủ, quần quại như giun !
Đám chức trọng quyền cao nhả răng để cười trừ, nhủ chui tựa chạch.

7) Đồng đô la lên mặt, chú «Giăng Ky» nhảy múa tưng tưng, (1)

8) Lương hậu bỗng nhiên bị xén phẳng mắt nữa, đã chi tiêu vùn vụt, công chức quèn xoay tứ tán tứ tung;

Hàng hóa thừa dịp lại nhảy vọt gấp mười, giá sinh hoạt vù vù, quần nhân xác theo ỳ-à-ỳ-ách !

9) Rạc cẳng chạy đua giá cả, lương dân thờ phỉ phỉ !
Mỗi tay kiếm diêm tiền nông, gian thương cười khảnh khảnh.

10) Được sĩ giầu thuốc tây mong kiếm thêm lãi lớn, ông già ho sù sụ ngâm vô quít cay sè !
Hoa kiều thu sửa đặc đợi bán được giá cao, con trẻ khóc oa oa ăn nước cơm lạt nhách !!!

11) Tiền thu mất quá nửa, các nhà in lỗ vốn, thầy thợ chả lên lương ;
Giá giấy tăng gấp ba, bọn xuất bản bỏ nghề, học sinh không có sách !

12) Mấy thức bỏ dư, một năm may thấy mặt vài lần !
Các thứ cần dùng, vài tháng lại leo thang một mạch !!!

13) Thủy lời rả khắp sông bè, cá tôm chạy dài chạy thẳng, bác ngư phu lưới chài không được, cầm cả ghe thuyền ;

cách - mạng KINH - TẾ

(Phủ đường luật lấy văn «cách

— ĐỒ GÀN XỨ NGHỆ

11) Tiền thu mất quá nửa, các nhà in lỗ vốn, thầy thợ chả lên lương ;

Giá giấy tăng gấp ba, bọn xuất bản bỏ nghề, học sinh không có sách !

12) Mấy thức bỏ dư, một năm may thấy mặt vài lần !

Các thứ cần dùng, vài tháng lại leo thang một mạch !!!

13) Thủy lời rả khắp sông bè, cá tôm chạy dài chạy thẳng, bác ngư phu lưới chài không được, cầm cả ghe thuyền ;

14) Trưa trộm, mảy thìa cháo hén, bỏ huyết vô song là món ấy, ăn khỏi mồm bụng dưới đã lấm râm ;

Tối mật, vài củ khoai lang, nhuận trường độc nhất hẳn thứ này, nuốt qua họng, cửa sau liền lạch tạch ! (II)

14) Gạo châu củi quế, giới bình dân mồm tựa gấu giai !

Bạc qui tiền ma, phường lao động mặt nhảm như bị rách !

16) Làm suốt tháng chỉ đủ cơm mười bữa, xen giữa cháo rau đỡ dạ, buổi nhiều nhưng thế đã là rgon :

Chạy cả năm chưa có áo một manh, đổi thay bộ tải che thân, thời tao loạn đương kia cũng hách.

17) Sáng nào sáng ấy đàn con chưa quen nhĩa đói, đứng cửa cầu nhàu !

Ngày lại ngày qua, mụ vợ chẳng chịu túng tiêu, nỗ mồm hạc xách !

19) Dân lương thiện điều linh !

Giới cần lao quần bách !

20) Làm lưng cứ đầu tắt mặt tối, lương lậu không đủ sống mới chết,

Mượn vay khắp ngõ hẻm hang cùng, nợ nần chả bớt lại thêm, còn mấy cụ tam đa đem bán sạch !

(Xem tiếp trang 15)

Chú thích :

(1) Giăng Ky (Yankees) là tên mà người Anh ngày xưa đặt cho đám đ'n nổi loạn ở các thuộc địa của họ bên Hiệp Chúng quốc. Bây giờ người ta dùng danh hiệu này để gọi người Mỹ.

(11) Cửa sau : Dịch nghĩa hai chữ «hậu môn»

PHIM CON HEO ĐƯỢC MUA TẠI MÈO QUỐC

□ Giữa năm 1972, Hollywood tung ra đợt SKINEMA, chính danh PHIM THỊT: nghĩa đen chữ SKIN là da, là thịt... thì trách gì màn ảnh bóng ngạp ngua toàn những thịt và giường ngủ □ MGM cũng làm phim thịt thì đảo kép danh tiếng đến mấy cũng có quyền ở trường và yêu như điên! Nhưng 'yêu' như Rochelle và Rita Moreno thì hết nước nói rồi □ Ủy ban Kiểm duyệt chính thức 'cho giê' ý kiến của Hội đồng Tôn giáo: khi khán giả khoái thịt... thì tại sao cứ phải làm phim theo tiêu chuẩn đạo đức của mấy bố nhà tu kia? □ ROSELAND, tác phẩm độc đáo của vua phim thịt: cần gì diễn xuất khi 300 đảo kép đều vái phục hết? «Vai chính» phải là Nó, giống dực, tầm vóc vĩ đại nhất thế giới!

— Bài NGỌC THỨ LANG

Xuân con Heo năm ngoái, mục điện ảnh ngoại quốc đã đưa ra một danh từ lạ, đặc ngán mà người viết bài này đã dịch đại khái là «phong trào khai thác phim Siêu Dâm». Nguyên văn nó là Sexploitation, rút gọn từ Sex (cái giống, dâm) và Exploitation (sự khai thác) mà phương châm chỉ đạo là: muốn sống đê cạnh tranh với loại phim «khoa học sinh lý» Bắc Âu, Nhật Bản thì Hollywood phải chăm dứt là làm phim Khiêu Dâm, hở hang và làm tình nửa vờ.

Phim «Siêu Dâm» 1970 là thứ phim không «Khiêu» vờ vẩn, kích thích con nít mà phải «Dâm» cật lực, «Dâm» đến nơi đến chốn nghĩa là trên băng nhựa, không cứ hình ảnh, tác động mà cả âm thanh, nhạc đêm... tất cả đều phải nhằm tung lên màn ảnh cái «Dâm» thiết thực và... y cở. Người coi phim «Siêu Dâm» như «Beyond the Valley of the Dolls» và sau này Myra Breckinridge chẳng hạn, không phá, kỷ lục sao được? Cần gì phải trường tượng cho một óc? Cái Dâm đã được tung lên màn bạc nguyên chất để người coi hồi hộp, ngắt nư coi đảo kép đẹp «Dâm» nhau tận tình, «yêu» đến nơi đến chốn. Thấy kệ những thằng cù lồn đỏ mặt: Thụy Điền còn có I Am Curious (Yellow) và hấp dẫn cỡ Make Love. Do we? (Ta làm tình cái coi?) kia mà?

Vậy mới có những màn liên tiếp «quần dã» trên một tấm giường rộng, ít ra cũng có 5 mạng đảo kép «yêu» lối thường và «yêu» lối khác thường... nghĩa là đồng tính ái chớ? Vậy mới có xen làm tình y cở ở dâm sau của chiếc Rolls Royce vương giả, trình bày như ta làm ở nhà chớ? Và «yêu» công cộng kiểu bạo chúa La Mã Neron cũng hùng bằng cảnh yêu trong bồn tắm là cùng chớ gì? Một cặp yêu dưới nước và nhiều cặp vừa yêu công đồng ở phòng ngoài, «vừa hoan hi hoan» nghề cặp diễn viên bị bơm trong bồn tắm: vậy không Siêu Dâm sao?

Đến «người yêu thú» và ngược lại, «thú yêu người» cũng còn dâm kia mà? Chớ nung niu xuống mấy chú ngựa hay vuốt ve gà vịt thì sẵn quá! Cái đặc biệt câu khách của phim Siêu là ở chỗ đảo kép, nhất là đảo đẹp. Cở «búp bê» Raquel Welsh cứng ngựa nòi hay Paula Prentiss xoạc căng đứng chắn lối, ngó ngay camera toàn thân chẳng có chút gì, trừ sợi dây truyền tồn ten trên cần cở và bộ ngực nồn nà... mà không «câu» nời khách ào ào thì Hollywood sống sao nổi nữa?

NHƯNG VẪN PHẢI ĐỢI ĐẾN ĐỢT PHIM THỊT 71... THÌ CHẤT DÂM MỚI HOÀN TOÀN HEO!

Đợt phim Siêu Dâm quả thực đã cứu nguy Hollywood, nhưng đúng như Con Ong tiên đoán, phải đợi đến qua năm 1971 mới đợt ngọt phát sanh phong trào làm phim dâm hoàn toàn là Heo, đúng nghĩa «heo nọc», khả dĩ làm lu mờ hoặc chôn luôn một nghề «làm phim hạ tiện và bị khinh khi nhất là nghề quay phim Cỏ Soong».

Khốn nạn, việc quái gì phải lén lút chui vô một đờ nào đó để coi «đờ ghien» cái thứ phim quý quái, dâm thiếu nghệ thuật đảo kép hạ cấp đó kia?

Lần này, dân nhà báo Hollywood cũng áp dụng lối ghép chữ như Sexploitation để đặt tên cho «phong trào làm Phim Thịt». Giản dị lắm: Skin là da, là thịt và Cinema là điện ảnh thì tại sao không rút gọn lại làm một thật tài tình thành Skinema kia? Chỉ cần đọc một phát một cũng biết ngay boong Skinema là thứ phim mà nội dung chỉ có da cùng thịt, nghĩa là khai thác phong trào khoái trở về thiên nhiên (nói nôm na là... ở trường) đang manh nha ở tầng lớp thị dân Mỹ. Ra cái điều khai phóng bản thân đó!

Cũng như Sexploitation đã phong ngôi vua cho tay đạo diễn «làm phim không thể ló», mà lời gắp 4 là ít nhất là Russ Meyer thì Skinema cũng phải có một «ông vua». Vua Phim thịt còn «tài tử» hơn Russ nhiều: nghề của hắn có phải đạo diễn đâu? Tay đô hippy Los Angeles tên Fredric Robbs có cái sở thích ruột là Rinh coi phụ nữ ở trường ở phòng riêng của họ, bỗng nổi tiếng ngang xướng.

Nhiều người cho rằng Robbs đã nhờ tạt coi lén mà «sáng tạo» ra Skinema! Hắn khoái coi đến độ lại vô khâm vài lần và vô nhà thương điên năm bảy bận kia mà? Lại ở chung với mấy ông bạn đồng bệnh, đồng cảnh, đêm ngày ni noa tâm sự nên Robbs mới cả quyết đưa những vụ ở trường 100% lên màn ảnh và đảm bảo Skinema sẽ được quần chúng chiếu cổ cấp lầy. Quả nhiên Phim Thịt «bắt khứa» mạnh vì tâm lý khoái ở trường và coi lén người ta ở trường đang nổi dậy mãnh liệt ở Mỹ!

Theo các nhà báo Hollywood thì Vua Phim Thịt chẳng hề làm đạo diễn, mà cũng chẳng theo của điện ảnh nào nên mới có những quan niệm «khác đời» về lẽ lối làm «Skinema» Vấn đề nghệ thuật, kỹ thuật, diễn xuất gì cũng dẹp hết: phong cảnh, y phục bỏ đi. Phim thịt ma?

Ngay cốt truyện cũng chẳng cần. Miễn sao có lý do để đảo kép cõi trường ra cho khán giả coi chơi mà không quá đời ngớ ngẩn là ô-kê rồi!

CHỈ HIPPY MỚI DÁM NHẬN ĐÓNG «ROSELAND»: 300 ĐẢO KÉP LÀ PHỤ HẾT! VAI CHÍNH LÀ CÁI ĐÓ...

Phim đầu tay của «đạo diễn» Robbs là phim màu, Scope dạng hoành; mang tên tuyệt thơ mộng là «Roseland» (xứ sở màu hồng). Khởi chiếu sẽ rầm rộ vô cùng, cả nước phải biết vì trừ mấy tay chuyên viên thấu hình, ánh sáng, âm thanh là có nghề, còn tất cả là... «tài tử» hết! Dân nhà nghề Hollywood sức mấy dám đóng cuốn phim, kinh khủng này? Nó ngược ngạo quá mà?

Vì vậy chỉ có hippy mới chưa «mần ăn» cùng «đại ca» Fredric. Ba trăm đứa con trai con gái, râu ria xồm xoàm, tóc bù xù và cời trường thì những những từ đầu tới cuối. Đóng phim chơi, cho đờ

buồn năn miễn là có mặt, tụ họp đông đảo và mạnh ai nấy... diễn xuất! Cũng chưa lạ. Chừng thân «rôn» ra hàng hoàng thì đờ nào cũng Vai Phụ hết ráo, cái mới độc đáo.

Vai chính của Roseland không phải người. Mà cũng chẳng phải chó như Rex, Lassie... hay một chú hầu cheetah! Phải nhường cho 1 món đồ vật thẳng đàn ông nào cũng có, cũng cứng chiều. Nhưng nó kinh khủng ở tầm vóc vĩ đại! Búi khôi quay, dựng nó lên... nó đứng sừng sững cao gần 20 mét. Đường kính thì cân xứng với chiều cao, bằng plastic màu hồng (coi, Roseland mà?) bươm cánh cứng trông cứ như thứ thiết. Ba trăm diễn viên phụ xúm nhau dựng Nó lên ngắt ngưỡng và nắm tay nhau chạy vòng quanh, reo hò to mồm:

— Hoan hô chúng ta! Chúng ta có Người đây, vai chính vĩ đại nhất, hình dáng quen thuộc mà xa lạ nhất. Nhất lịch sử Hollywood, nhất nước! Một sự thực mà ngoạn cổ đến đâu cũng không thể phủ nhận. Roseland đảm bảo sẽ thành công điên nhờ có Người... sáng kiến độc quyền của đại ca ta!

Anh biết Người của Roseland là cái gì, bộ phận nào rồi chứ? Nhìn cảnh 300 tài tử phụ reo hò ca ngợi tài tử chính vĩ đại, anh phải cho ngay là chúng điên, hoặc thú vật. Nhưng sự thực kể làm phim cũng như bôn quay phim, đóng phim... và rồi đây cả triệu người coi phim có điên chút xíu nào Họ khoái. Mỹ như vậy đó. Xã hội văn minh có ca ngợi cái đồ bằng phim ảnh cũng có gì lạ? Cả ngàn năm trước người ta không tạc tượng nó để thờ trong điện Siva Ấn độ, nắm nó xây bích họa ở Đền thiên Đế thích sao?

Xã hội Mỹ muốn khai phóng tình dục tới đa hiện nhiên ca ngợi nó là phải «Vây là dấu hiệu tiến bộ», đúng như lời «đạo diễn» Robbs nhận định khi cả quyết: «Vai trò vĩ đại này sẽ đánh dấu sự thành công của phim thịt. Đồng ý là trọn phim không thiếu gì da thịt phô trương... nhưng phải có một cái gì thật độc đáo như vậy mới lôi cuốn được người coi không chịu chấp nhận những cái tầm thường!»

Quả thực chính vì nét lạ, độc đáo này mà phim Roseland còn đang trong vòng thực hiện cũng được các báo lớn nhất nước Mỹ tự nguyện tìm đến «lăng xê» dư, coi như một hiện tượng lạ về xã hội và điện ảnh. Chỉ nội hai bài phóng sự đăng trên 2 tờ báo «chơi chơi» Playboy và Penthouse cũng làm cho mấy triệu người biết đến và nôn nả đợi coi Roseland! Trong khi đó, mấy tờ báo xi nê còn làm phóng sự hình ảnh đặc biệt, rao trước sự thành công của phim hip-py này.

Sự tục tĩu đã được chấp nhận «nguyên con» khi bao nhiêu góc cạnh của «vai chính» Roseland đều lên mặt báo, mầu sắc chói chang. Nó nằm, nó đứng, nó đang được dựng lên. Nó lại được đặc biệt xử dụng vào việc du hí nữa! Thả xuống nước nó nổi như khúc gỗ, gắn máy đuôi tôm đằng sau, nó chạy phom phom có thua gì xuống máy? Một cặp đảo kép phụ cỏi vai chính để yêu nhau trong lồng xuống, cho các nhà báo vừa coi chơi vừa thu hình cho vui. Một vai chính đa dụng quá!

CẢM CÚM — SÓ MÙI — NHỨC ĐẦU
— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC
BẮP THỊT
HÃY UỐNG
RHUMEX
(Bán tại các nhà thuốc tây)

Có bán tại các nhà thuốc tây

Biếng ăn! Mất ngủ!
HÃY UỐNG:
SIROP RÉACTIN (Béta)
— ĂN NGON — MAU ĐÓI
— LÊN CÂN NHANH CHÓNG
— DỄ NGỦ YÊN LẠNH
— TRỊ MỌI PHONG NGŨA.
(SGM BYT/ICBP)

ĐÀO KÉP LỚN NHẬN ĐỒNG PHIM THỊT HẾT : CLINT EASTWOOD, GEORGE PEPPARD, MICHAEL CAINE, ROD TAYLOR, B. LANCASTER, K. DOUGLAS

Khi đang quay còn được quảng cáo vậy đó khi lãng xê, Roseland không biết còn được bốc đến đâu? Và sẽ thu vô bao nhiêu chục triệu đô la? Giới làm phim Hollywood tin tưởng ở sức hấp dẫn kỷ lục của phim thịt nên đã mạnh dạn chống trả lại sự tẩy chay của 2 tổ chức tôn giáo lớn nhất nước, xưa nay vẫn làm mưa làm gió trong Ủy ban Kiểm duyệt tư nguyện của nghệ. Tại sao lại lấy tiêu chuẩn của mấy ông nhà tu để đánh giá phim thịt tục hay không tục nhỉ?

Kể từ tháng 5-71... thì UBND cóc nê ý kiến của các đại diện tôn giáo nữa, qua văn thư của chính ông Chủ tịch Jack Valenti, gọi đến Hiệp hội Tôn giáo (Tin Lành) và Cục Điện Ảnh Công giáo.

Khi các cụ nhà ta lên tiếng trách móc phim thịt, Jack Valenti đã nhã nhặn đáp lễ và biện hộ «nghề nghiệp»:

— Kiểm duyệt cũng phần nào thôi chớ? Kiểm Duyệt đâu phải của chính phủ mà đòi cúp hết những cái gì quàn chúng khoái coi? Khán giả đòi hỏi thì tại sao cứ bắt giới làm phim Hollywood phải tự giới hạn bớt sự tục tĩu, dâm dăng? Xin các cụ đừng iảm áp lực, thời buổi khai phóng, quàn chúng đã khoái thì các cụ có hồ hào tẩy chay đến đâu thì một bộ Phim tục tĩu cũng cứ sống nhăn. Phản đối mạnh nữa thì nó lại càng đông khách nữa!

Lập trường «thực tế» Jack Valenti được giới sản xuất ủng hộ rầm rầm. Ông chủ tịch còn lên tiếng bênh vực Thịt như vậy thì tại sao ta cứ dè dặt kéo KD, không bật đèn xanh cho các đạo diễn khai thác thịt diễn viên?

Thế là từ tháng 6-71 trở đi, các nhà làm phim Hollywood không sợ cúp mà cũng khỏi ngán, dẫu R (tới Restricted, giới hạn, cấm trẻ con). Đến như phim Ryan'S Daughter của hãng MGM còn chỉ bị cắt chút đỉnh... và có dấu GP nhẹ nhàng, tức chỉ «yêu cầu phụ huynh lưu tâm trước khi cho con cái đi coi» thì còn để UB Kiểm duyệt làm cái gì? Vì đây là 1 bộ phim thịt nhất của MGM: cặp gạo cội Robert Mitchum

và Sarah Miles «làm tình» như điên, lại thêm cậu Christopher Jones xía vô làm tí tình tay ba mới tuyệt diệu.

PHIM THỊT... NHIỀU THỊT QUÁ KHIẾN PLAYBOY PHẢI KÊU LÊN : PHIM CHỈ CÓ THỊT KHÔNG THÔI SAO?

Hãng MGM lần này đi trước: Tất cả các phim trường khác kéo theo ào ào: Skinema là phải toàn phim thịt không! Nhưng màn ảnh bỗng nhiều thịt quá ngập nga những thịt khiến các đàn anh Playboy phải kêu ầm lên: «Thế ra bây giờ phim thịt... chỉ có Thịt và Thịt không thôi sao? Cái gì lạ vậy? Màn ảnh gì từ đầu tới cuối chỉ thấy đạo kép ở trường vào giường ngủ?»

Kể ra Playboy là lối còn dơ dáy thực nhiều! Chỉ cần điểm qua một lượt các phim lớn, toàn tài tử lớn phải đồng ý gấp là màn ảnh Hollywood hồi này chỉ có thịt và giường. Đào kép bây giờ Lớn ở co người quyền rũ và làm tình này lử chớ chẳng phải tài diễn xuất hay khuôn mặt đẹp trai.

Kép hùng trẻ trung đâu có ai bằng Clint Eastwood, Michael Caine, George Peppard? Đổng «phim thịt» như điên. Lại còn chú Rol Taylor nữa: «làm tình» hằng như thịt vậy!

Đến «già gân» như Burt Lancaster, Kirk Douglas cũng phim thịt như ai. Còn loạn thịt trong ổ điểm mới là nhiều thịt nhất thế giới. Trộn phim xê ri Lancaster chỉ mặc quần có 1 xen độc nhất:

Đào thì Leigh Taylor Young, Dennis Hopper, Virna Lisi và cả lố thơn thò khác không chề bất cứ phim thịt nào. Lớn nhỏ, còi nhiều còi ít đều biểu diễn đầy đủ.

Tuy nhiên, vô địch về trợ tráo và mất dạy trong số các đào đẹp đóng phim thịt năm nay thì phải kể 2 nàng:

(1) Đào ranh con Carrie Rochelle đóng phim Africa Erotica (Phi châu...dâm) đã «chịu chơi» cả với đã nhân nên chiếm chức vô địch. Bần vậy thì chẳng ai hơn.

(2) Đào lẳng Rita Moreno tên tuổi xa quá đâu phải dở? Vậy mà hùng hồn qua mặt cả cặp đào thịt Candice Bergen và Ann Margret cực kỳ lỏa lồ, tồi bại trong bộ phim tình dục Carnal Knowledge (Tội hiểu biết) bằng một xen yêu đương độc đáo mà ngoài Rita ra có lẽ chẳng ai dám đóng.

Nàng âu yếm yêu kép đẹp Nicholson... và Yêu Bàng Mồm mới là kinh khủng! Có bao nhiêu lẽ nghi, thể thức Yêu Mồm đều hiện rõ mồn một trên màn ảnh. Sợ chưa? Còn cái gì lỏa lồ, mất nhân cách hơn?

Với bằng ấy dữ kiện lịch sử, hẳn anh phải đồng ý bọn Con Ông đặt cho Hollywood 1971 cái tit Được Mùa Phim Thịt là đúng quá trời, phải không? Nhưng sau mùa phim thịt... thì 1972 tới, Hollywood sẽ đưa ra đợt phim gì nữa? Chỉ có Trời mới biết được phen này... vì mới có thịt không mà đã ngán quá rồi. Cũng may mà chúng ta cóc có đó la sở hữu để nhập cảng những sản phẩm Thịt đó, may thật!

N.T.L

Tâm sự Ong Chuột

(tiếp theo trang 13)

— Nội bộ các tôn giáo là vậy, còn ngoài đời thì sao?

— Quan tòa thì thao túng luật pháp để ai làm gì thì làm, xử vi hiến cứ xử, nhà cầm quyền cóc thì hành cũng mặc kệ.

Ngành lập pháp thì coi như chợ cá, miệng thì trung thành hiến pháp mà hành động thì vi hiến vi luật. Đại diện cho dân, mà những thứ đại chúng không cần, họ lại lên lút mua từ ngoại quốc đem về nha phiến, vàng lựu, xú chiền, lịch lỏa thể. Có người ăn cắp tượng chằm, có người ăn cơm «quốc gia» mà thờ «ama» cộng sản.

Tướng Tá thì ông dơ, ông sạch. Ông này lấy bà kia ví như Trương Quỳnh chơi xỏ lá thuở xa xưa.

Nội bộ đảng phái thì chia năm xẻ bảy vì tranh xôi, giành thịt, mà mồm thì nói lý tưởng đấu tranh. Đoàn thể đối lập chỉ trên danh từ, kỳ thật ra là «cuội», là đối lập cửa hậu...

Chính khách thì thậm thồ thậm thực đầu dinh nợ, gốc phủ kia chẳng khác mấy em bé bán tròn nuôi miệng, lén lút đầu đường chờ khách.

Nghe chú ong nói, bác chuột thờ dài, thăm trách cho loài người quá khôn thành dại, từ thiện hóa ác. Bác chuột tự phân trần:

— Này chú Ong! Lâu nay ta oán trách loài mèo sao quá độc ác chực tiêu diệt giống giống của ta. Nay nghe chú mày nói đến cái thăm cánh của loài người, ta mới nhớ rõ cái thuyết cạnh tranh sinh tồn «mạnh được yếu thua»—«khôn lừa dại» của học thuyết Darwin thật chính xác.

Loài người đã áp dụng đúng mức, hưởng hờ gì loài mèo mà lâu nay ta oán trách.

Bác chuột nói đến đó, mẹ mèo thỉnh linh xuất hiện, chuột cong đuôi chạy, ong bay về tổ, năm Nhâm Tý là lù đến.

cách mạng kinh tế

(tiếp theo trang 13)

21) Quàn mỗi một cái, chổng mặc đi làm việc, vợ bó giò ngồi đợi tở hô!

Nước máy lưng thùng, vợ dành để nấu cơm, chổng tắm bún, đứng kỳ xoành xoạch!

22) Rương hòm nhân nhụi, đàn ông khổ trên «đế dưới, budi «song hành» người chả cười chề.

Nhà cửa trống trơn, đàn bà váy trong «lin» ngoài, thời «phân xuất» ai mà chấp trách,

23) Người khôn của khó, tìm ra manh áo, thật rách thịt lòi xương!

Mặt ít ruồi nhiều, kiếm được tấm cơm, cũng sây da sặc gạch!

24) Sáng sáng nghe lóng ra-dô hàng xóm, cô xướng ngôn khoe thành tích nhà nước: «cách mạng tài chính đứng hàng đầu»!!!

Chiều chiều coi cọt ti vi láng giềng, thầy cán bộ khen biện pháp chính quyền: «kinh tế mùa thu là số dách»!!!

25) Biết rồi, khờ lắm nói mãi, dân đen vái quan nhà nước: cách mạng ấy! thiên hạ xin chừa!!!

Đã thế, tốt nhất làm thính, con dò lạy đảng chính quyền: kinh tế này! chúng con phải cách!!!

26) Muốn... cách mạng một vài câu cho vui niềm phấn uất, nhưng nghĩ mình thấp cổ bé miệng, cứ e động đến «thần uy»;

Toan «t...» kinh tế dăm ba tiếng để bớt nổi bất bình, song biết thân lép vế kém vai, chả dám chạm vào «long mạch».

Thôi thôi!

27) Động đến cấp trên ắt có chuyện, tránh voi không xấu mặt, miễn sao thoát khỏi lúc gian nan;

Cam làm phận dưới khỏi ốm đôn, cách sống phải luy đò, quí hồ vượt qua cơn thử thách.

ĐẠI - Á NGÂN - HÀNG

Trụ sở chính : 61-63-65, Đại lộ Hàm Nghi — Saigon
Điện thoại : 98.460 — 98.700

CHI NHÁNH

- Chợ Lớn : 47-49, Tổng Đốc PhươngĐT 51.047
- Cầu Ông Lãnh : 21, Bác sĩ YersinĐT 99.386
- Gia Long : 121-123, Gia LongĐT 96.827
- Biên Hòa : 10, Nguyễn hữu CảnhĐT 36
- Ban Mê Thuột : 16, Amatrang LongĐT 148

**phở III
nguyễn du**

Do chính các bà trong Ban Quản trị Hội Dục Anh đảm trách công việc nấu phở và bồi bàn để lấy tiền nuôi các em Cô Nhi nạn nhân chiến cuộc. Cam đoan với thực khách vừa thơn tho vừa sạch sẽ. No bụng còn làm được việc nghĩa.

GIÀY HƯ ĐỔI LẤY GIÀY MỚI

Trong hoàn cảnh kinh tế mùa Thu hiện nay, quý vị hãy nên dùng giày, dép của nhà sản xuất

Nhãn hiệu cầu chứng tại Tòa Saigon số 14833
giấy phép hoạt động số 192/KT1

do một nhóm chuyên viên VN tự tay thực hiện trong 2 năm qua với các đặc điểm :

BỀN — SANG — ĐẸP — RẼ hơn bất cứ loại giày dép khác và được bảo đảm trong 3 tháng nếu bị nhả keo hoặc sút quai xin quý vị mang lại các đại lý BALA đổi lấy đôi mới khỏi phải bù tiền.

Đề thỏa mãn nhu cầu của quý vị muốn tìm giày dép BALA từ lâu, kể từ 1-01-1972 các đại lý BALA đã có bán trên 30 tỉnh toàn quốc.

Riêng tại Đô Thành ngoài các đại lý BALA đã có chúng tôi có đặt bán hai sạp tại chợ Tết Saigon ,

- Sạp số 60 đường Lê Lợi (trước nhà sách Khai Trí)
- Sạp số 190 đường Lê thánh Tôn (trước tiệm vàng Ng thế Tài)

BALA kính mời
Văn phòng Thương Mãi
19 đường Bạch Đằng — Gia Định
ĐT . 95.565

365 NGÀY NĂM VÙNG TẠI AN - QUANG

• VŨ TIÊU GIANG

Với nhà nước, nếu miền Trung là cái nôi thuốc nổ có thể làm rung rinh chiếc ghế của Tổng Thống, thì tại Saigon, An Quang cũng chẳng khác gì một trái bom lúc nào cũng chỉ chờ nổ. Cái rêu rĩ bốn mùa của Nhà Nước là ở chỗ đó. Cho nên, An Quang — phải thành thật mà nói — đã trở nên một hấp lực có khả năng thu hút thật kỳ các cơ quan an ninh, tinh báo. Cơm quốc nội cũng nhiều, mà cơm quốc ngoại cũng lắm.

Chui vào một quả bom nổ chậm như thế, chẳng nói ra hẳn mọi người cũng thấy rằng thật là đại dốt. Nhưng khôn nổi... nhưng vì nghề nghiệp, dầu «rét» lắm bọn ký giả, ký thiết tại tôi dầu thế nào đi chăng nữa cũng phải bò vào. Bất kể ngày mưa đêm nắng, bất kể lựu đạn dùi cui. Và dĩ nhiên như vậy, ghi được những sự việc quan trọng tại An Quang đã khó, viết lại những quan trọng đó trong một năm lại càng khó hơn.

AN QUANG VỚI CÁC PHONG TRAO QUẠI NHÀ NƯỚC.

Nếu phải làm một cuộc nhận xét tổng quát thì năm con heo vừa qua An Quang đã rút về cái thế lưng lơ con cá vàng với các phong trào tranh đấu khởi sướng từ Thọ thủyên, Lao động, Sinh viên Học sinh, v.v... thân hoặc lăm, vì cái thế vàng son bốc trời đã tới thời tạm nghỉ, các thầy bắt buộc phải ủng hộ hoặc phản đối bằng mồm. Ai cũng nhìn thầy và thông cảm với các thầy điều này vì chỉ cần nhúc nhích một chút xíu thôi là bị «đé» bị «bết».

Trước thực trạng dùi cui đầy dẫy, phi tiền đầy kho như thế, Nhà Nước «ngon lành» hết chỗ nói và nước mắt của các thầy chảy ra cũng hết chỗ chề. Vì vậy mà... hầu hết các thầy ở An Quang đều ca bài:

• Thương con thầy dể trong lòng

Thấy trái phi tiền thầy không hợp mùi »

Rút cục lại thì tuyên ngôn này lừa, đốt xe bài Mỹ toi bởi cũng chỉ làm khổ anh em có nhân hiệu dùi cui mà thôi.

AN QUANG VỚI CHÍNH KHỨA

Mỗi độ bầu cử là mỗi độ «được mùa» nhất của An Quang. Được mùa ở đây, dĩ nhiên là có nhiều nghĩa và ai muốn hiểu thế nào cũng được. Duy có điều rõ như ban ngày là các chánh khứa từ loại tép riu như nghị hân, nghị gặt tới các chánh

khứa cỡ nặng Nghị Sĩ, Dân Biểu, chuẩn Thủ Tướng v.v., đều làm như thương các thầy nhiều hơn, kính các thầy nhiều hơn và... trang trọng, tôn thờ Đức Phật hơn một chút nữa.

Dĩ nhiên được chính khứa hết bậc nâng bi, các thầy dầu có đi gần tới nơi siêu thoát cũng ngừng lại đôi phút để thả lòng. Và trong giây phút nửa vời đó, các thầy đã giúp đỡ chánh khứa không ít về số thăm đặc cử. Nhưng thói đời... chưa đặc cử là một chuyện mà đặc cử rồi lại là chuyện khác. Do đó mà sau này các thầy mới té ngựa ra là bị phản thù, bởi chánh khứa nâng bi diệu nghệ quá, nâng còn gỏi hơn cả tiêu chuẩn của cụ Nguyễn Du đã đặt ra cho giới chị em ta, nếu muốn hành nghề thì phải... «vành ngoài bầy chữ mà vành trong tám nghề!»

Vì thế cho nên mới có tình trạng An Quang mình xác tùm lum với dư luận về việc ủng hộ người này, khai trừ người kia. Một bằng chứng hùng hồn nhất, tiêu biểu nhất là vụ Tướng André Đôn. Theo lời của Thượng Tọa Huyền Quang thì trước khi bầu cử Hạ Viện, Tướng Đôn có lại bạch cùng Thượng tọa về việc ứng cử, đại ý «mấy nơi gần thì anh em đã ra hết rồi, nay nơi nào có thuận tiện thì xin giới thiệu cho ông». Vẫn theo lời Thượng tọa Huyền Quang thì ông đã vị tình một vị Tướng lãnh đạo cách Mạng 63, nên đã viết thư cho Phật Giáo Quảng Ngãi đề nơi đây tùy nghi giúp đỡ. Và cuối cùng, Tướng hồi hưu Trần văn Đôn đã thắng cử vào Hạ viện với một số thăm khá lớn. Nhưng rồi sau đó, Thượng Tọa Huyền Quang cho biết ông Đôn đã có nhiều hành động «lạ lùng khó hiểu» không phù hợp với đường lối của Giáo hội Phật Giáo Việt Nam. Do đó để tránh hiểu lầm, Thượng Tọa Trí Quang đã ra một văn thư nhằm xác định sự liên hệ giữa Giáo Hội Phật Giáo và Dân biểu Trần văn Đôn.

Bên cạnh vụ này, việc An Quang giới thiệu một số gà nhà vào Hạ Viện cũng đã gây nhiều đàm tiếu, như nữ dân biểu Lá Đờ Kiều mộng Thu và Dân biểu Tượng Chăm Nguyễn ngọc Nghĩa.

AN QUANG VỚI ĐẢNG DÙI CUI.

Trong những năm sau cách mạng, năm con heo vừa qua phải nói là năm mà các thầy tại An Quang áp ú hơi cay nhất. Và hình ảnh vào tất được gai nhận như sau:

— Thượng tọa Thích Trí Quang: ngắt xiú và phải dùng lối sau để phủ linh.

— Đại Đức Giáo Đức, một tu sĩ trẻ, tài hoa bạn của Bí thư TT Nixon là H. Kissinger đồng thời cũng là một cái máy nói hấp dẫn nhất, từng là phát ngôn viên chính thức của Phật Giáo Việt Nam trong kỳ Phật Giáo Việt Nam Phật Giáo tranh đấu năm 1963. Tuy vậy, tới Năm Con Heo vừa qua, có lần Đại Đức Giác Đức đã phải ném micro bỏ chạy trước sự tấn công của Đảng dùi cui.

— Thượng Tọa Thiện Hoa, Viện Trưởng viện Hóa Đạo An Quang, cũng đã nhiều lần ngắt ngư vì lựu đạn cay, phi tiền.

Tóm lại thì trong năm con Heo, Đảng dùi cui coi như đã toàn thắng. Tuy nhiên, nơi đây vẫn được coi như là một cứ điểm của phe chống đối.

AN QUANG VỚI CÁC KÝ GIẢ.

Nếu các cơ quan An Ninh bu lấy An Quang nhiều bao nhiêu thì Nhà Báo cũng bu lại An Quang nhiều bấy nhiêu.

Đầy được coi như là 1 vấn đề làm cho các thầy điên đầu nhiều nhất, bởi cứ nhúc nhích một chút là buổi chiều các báo đều đăng loạn xà ngầu. Ba cột cao, ba cột thấp, các Thầy nói một thì có báo đăng mười, rút cục Thượng Tọa Thiện Hoa đành phải làm cái công việc bất đắc dĩ là tiếp bọn «lời thối» vào mỗi buổi sáng tại phòng.

Nếu những anh bạn Cơm «lươn», tài liệu tối mật của các thầy tài ba thế nào, thì các ký giả cũng tài liệu nóng hổi thời sự của các thầy tài ba như vậy, có khi còn hơn nữa là đăng khác, bởi lẽ, nhiều lúc các cơm còn phải chạy theo dò dẫm, lạy van ký giả để xin tin tức. Do đó mà các thầy như bị lọt vào mê hồn trận, bị nhìn thấu từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong.

Trong số các văn thư mật cũng bị «lươn» đáng kể nhất là những văn thư nhằm chấn chỉnh nội bộ. Có điều các bạn ký giả cũng chơi đẹp là mang đi photocopy phân phát đầu dây rồi mang bằng chính trả lại các thầy, trong cơn hoan hỉ tưởng như bắt được vàng.

Nói tóm lại 365 ngày năm vùng tại An Quang khó học bằng 3 chỗ khác, bởi tin tức ở đây bất thường. Hơn nữa các tin tức ghi nhận ở đây, khi viết ra rất khó, nếu viết không khéo thì các thầy buồn. Mà viết mạnh đúng theo lời tuyên bố của các thầy thì ông nhà nước hỏi thăm «sức khỏe» của tờ báo, bằng cách tịch thu, đưa tác giả bài báo ra tòa.

Do đó châm ngôn của các ký giả năm vùng ở chùa là «dung hòa cả hai phe để nồi cơm không bị dổ».

Linh Mục Hiệu Trưởng
và toàn Ban Giám đốc

TRƯỜNG TRUNG TIỂU HỌC

KHAI TRÍ

Kính chúc quý vị phụ huynh và
các em học sinh một năm đầy
Tươi Vui và Hạnh Phúc

144, Trần hoàng Quân Cholon

Tư thực Trung Học VĂN HÓA

Hiệu trưởng: bà Nguyễn thị Hiếu — 187 Gia Long Saigon — ĐT : 92.329

3-3-72 tổng khai giảng sáng, chiều, tối.

- 1) Luyện thi Tú Tài 2 A, B, C, D đủ ban Anh Pháp
- 2) Luyện thi Tú Tài 1 A, B, C, D đủ ban Anh Pháp
- 3) Luyện thi Tú Tài 1 CD 2 CD dành cho học sinh Pháp Hoa
- 4) Toán Lý Hóa Tú Tài 2 A, B, Tú Tài 1 A, B
- 5) Toán Lý Hóa 9, 10.

ĐẶC ĐIỂM: phòng học lịch sự, bàn ghế mới, ban giáo sư Tiến sỹ, Cử nhân, Đại học sư phạm danh tiếng, nơi để xe trong trường rất an toàn, kỷ luật nghiêm, ghi tên từ 22-2-72 học sinh tới ghi danh sẽ được tặng bằng logarit và lượng giác.

Trong lịch của đức Trần Hưng Đạo, có 1 đoạn lên án cái thú đá gà, chơi chó : đất nước làm than mà chơi như thế là cái tội. May làm sao, người bây giờ lại tìm được ra nhiều lý lẽ để bác bỏ luận điệu ấy đi : nước làm ngụy, cứ đánh nhau nhưng vẫn cứ cần tiêu khiển. Người Anh tính ra rằng nếu cứ làm việc lì tù tù thì năng suất kém. Thí dụ làm việc cả ngày, nhưng chiều nghỉ tay một chút làm một ly trà năm giờ (five o'clock tea) thì không những sức khỏe vẫn hồi mà sản xuất lại nhờ vì được nghỉ xả hơi mà tăng bội lên là khác.

Vì thế cứ đánh nhau mà vẫn cứ phải chơi. Chơi đủ thứ, thứ nào cũng tao nhã dù là chơi gái chơi si phé, chơi sóc đĩa, nhưng tao nhã nhất là đánh cá ngựa, trọi cá tnia lia, đá gà, đá đé... Tôi tiếc rằng đến bây giờ chưa có ai bày cái trò đấu chó như ở một vài nước tiền tiến Âu Châu, đã chìm như nước Đông phương ngày trước. Nhưng vào cái dịp năm còn chuột, tôi nhất định sẽ nghĩ các tay chơi nên tổ chức những cuộc đấu chuột ăn tiền. Có lẽ đó cũng là một trò chơi tao nhã như đá gà, đá đé... mà lại có cơ làm giàu cho nhiều ông lớn ông bé và các chú ba Tàu cũng nên, thay vì mò chợ, phiên đánh bạc. Mang tiếng mang tai quá!

ĐẤU CHUỘT : MỘT SÁNG KIẾN MỚI CỦA TA NHƯNG KHÔNG LẠ VỚI ÂU CHÂU

Đây không phải là một ý kiến mới lạ. Có chăng là lạ với chúng ta chó cái trò đấu chuột thì đã thấy ở một vài nước tiền tiến ở Âu Châu hàng mấy chục năm nay rồi.

Năm 1927 giống chuột Ấn Độ và Ba Tư xâm lấn các nước Âu Châu tác hại vô kể cho nước Pháp : chuột đen và chuột ngoại quốc hàng ngày ác chiến trên đường phố, để rút lại chuột ngoại quốc thẳng tay cùn chuột đen đành phải rút về ở tại các miền quê lánh nạn (1).

Chuột đen là chuột nguyên quán ở Pháp, còn chuột ngoại quốc là chuột Ba Tư, Ấn Độ. Sau khi xâm lấn được Ba Lê và đánh đuổi được chuột đen rồi chuột ngoại quốc "như sa vào chính gao" sống an nhàn sung sướng nên chẳng bao lâu ở chậ các công rãnh tại hai mươi bộ lớn thành Balé. Rồi đến một ngày kia chuột ngoại quốc không còn là kẻ thù số 1 của chuột đen mà là của hết thảy nhà dân trong thành phố.

Hàng trăm ngàn cái bẫy chuột được đặt khắp

sang năm mới

chơi trò mới

• VŨ BẰNG

Vũ Bằng, một cây viết trào phúng (mà tui Con Ong kêu là nham nhở) đã từng làm nhức đầu bọn bạch quỷ qua những loạt bài thần sầu trên tờ tuần báo *Vit Đức*, ngày xưa ngày xưa do anh làm chủ tiệm.

Anh Vũ Bằng là cha đẻ ra loại báo nham nhở, trào phúng của làng báo Giao Chỉ ta này.

Anh đã rửa tay gói kiếm từ lâu, nhưng ít lâu nay vì bị quả Cách mạng Mùa thu chết quật quá nặng nên anh lại nổi máu giang hồ mà giao duyên văn nghệ với Con Ong một «trò chơi đấu chuột» cuối năm cho thêm phần... nham nhở.

oOo

mọi nơi trong thành phố. Sáng sáng hàng chục chiếc xe cam nhông lại đi khắp nơi chờ các bầy chuột đem giết, một phần đem về sở thí nghiệm để cho bác sĩ Neveu nghiên cứu về bệnh dịch hạch do giống chuột gây ra.

Thí nghiệm xong, người ta dùng hơi điem sinh làm cho chuột và các con dân chuột chết ngạt. Đoạn đem xuống phòng giải phẫu mổ ra thí nghiệm một lần cuối cùng. Nhưng bác sĩ Neveu nói :

— Có khi hàng chục xe cam nhông sở lại đi lấy bẫy chuột về mà không được mấy con. Một phần vì giống chuột khôn quá, không chịu vào bẫy sau khi đồng loại chúng đã sa bẫy ít nhiều. Mà phần khác là vì có kẻ manh tâm dòm ngó công việc của chúng tôi rồi rình lấy trộm chuột trong bẫy đem bán cho «trường đấu chuột» giá 2 quan một con thành thử có người chỉ một mẻ mà kiếm được vài trăm quan lận !

SĂN CHUỘT THÀNH CÁI MÓT !

Cũng nên nói thêm rằng đã có một thời kỳ dân quý phái thành Ba Lê có một thú chơi lạ : săn chuột.

Người đi săn bẫy y phục riêng có chó săn đi theo những tay cầm mác dài, đầu đội mũ cao «haut de forme» coi rất ngộ.

Cuộc săn chuột bao giờ cũng diễn ra lúc ban đêm, náo nhiệt một cách lạ. Một số báo «Zlustialion» năm 1884 đã đăng một bài tường thuật suốt cuộc săn chuột khởi từ cửa ở St Honoré và kết thúc tại cửa ở Montmartre. Có điều là bây giờ các nhà quý phái lấy cuộc săn tin chuột làm một thú thể thao, chứ không như lão Kronet săn chuột để bán làm paté hay đem về rô-ti hoặc nấu ra gu hay như người mình vào những năm đói kém bắt chuột băm thịt ra làm nhân bánh gối hay nhân bánh cuốn.

• ANNO RỪNG MỠ

Trước một cái nạn ghê ghê như nạn chuột mà người nhà giàu còn đùa rớn lấy việc săn chuột làm trò tiêu khiển, thể thao, thể thì có ai lấy làm lạ có người ăn no rừng mỡ lại nghĩ ra cái trò mớ «rừng đầu chuột» để xem chuột đánh nhau như đấu bò, đấu chim, đấu cá, đấu vật, đấu quyền Anh?

Trường đấu chuột dựng lên ở Saint Denis (Pháp) gần kề ngay cửa ở thành Balé.

Đó là một khu đất khá rộng, xung quanh có bao một bức thành, à quên, xung quanh có bao một hàng rào làm toàn bằng những chiếc «xe nhà» (nghĩa là vừa là xe, vừa là nhà) của những người dậy cạy, dậy sư tử tức là những phường hát xiếc ở Balé.

Chủ trường đấu chuột tên là Kronet, Kronet là người Bỉ sang lập nghiệp ở Balé từ hồi 1870 (2). Bây giờ thành Balé bị vây, lão ta đã bắt chuột bán cho các tướng tá giòng giới quý tộc đại gia ở đường St Germain.

— Ô, thì chính tôi cũng ăn thịt chuột mãi đến năm ngoái, tôi vẫn ăn, đến khi người bạn tôi thôi

Xem tiếp trang 20

(1) Xem bài «Những giống chuột lạ nhất thế giới» của Vũ Hầu cũng đăng trong số này.

(2) Tài liệu của Trung Bắc Chủ Nhật số 162 — Juin 1943.

nhà nghèo đón xuân

(Phú Đường luật
lấy vần «Chuột»
Đồ GAN xứ NGHỆ

Than ôi !

1) Chẳng đánh mà đau;
Không giần cũng buốt !
2) Lúc nguyệt quý, rương
hòm rỗng tuếch, nghĩ thật
buồn sầu !
Buổi niên chung, nhà cửa
trống trơn, nhìn càng não
nuột !
3) Mưu sinh một ngày mệt
khô, bồn tro dãi tấu, cháo
rau lán hôi hám sớm, làm sao
no nê !
Lương lậu ba cọc ba đồng
giặt gấu vá vai, áo quần
chẳng đúp trước sau, lấy gì
chất chuột !
4) Đông năm ngoài, «Kiệm
ước Song hành» làm thất điền
bát đảo, chi nhiều thâu ít,
hóa mang công mắc nợ lung
tung

Thu năm nay, «Cách mạng
Kinh tế» thêm tứ đốm tam
khoanh, bóc ngân cần dài,
mới bán đất cầm nhà tuột
luột !

5) Chồng viết mướn loay
hoay cả tháng, văn chương
nghề mặt, tháng mười ngàn,
của vô nhà khó, không thăm
thía vào đầu.

6) Vợ may thuê cầm cúi
tối ngày, kim chỉ nghiệp
thường, ngày dăm chục,
muối bỏ bề đông, chẳng ăn
thưa gì sốt.

7) Giá sinh hoạt leo thang
vùn vụt, làm được bao nhiêu
vẫn thiếu, không thết lưng
buộc bụng nào xong ;

8) Sự chỉ tiêu giảm mức dân
dà, kiếm thêm đến mấy chũ
thừa, có bát miệng bột mồm
cũng vuột.

9) Chặt chít từng hạt, ăn
nhà ăn nhừ, chẳng mong
năm mong sáu, gạo voi rời ;
Ký cốp từng đồng, tiêu
sên tiêu dè, khoảng mười
một mười hai, tiền hết tuột.

10) Ngày ngày một manh áo
rách, chúng bạn láng xa, (1)
Bữa bữa vài bát cơm khe,
đàn con eo uột !

11) Người ta nào rương nòng
dè béc, đủ hết của ngon vật
lạ để kiếm dễ tìm,
Mình đây thì rau hẻo cá
ươn, những toàn dưa khú cá
thâm khó nhai khó nuốt !

12) Có những lúc đi ngoài
đường phố, thất thù tầm
thân xơ mướp, xương bánh
chè lạt lạt đời roi ;

13) Biết bao phen đứng giữa
anh em, lỏng la cái bụng xác
ve, sợi lưng quần lâu lâu
lại tuột.

14) Chiều tan sở, về nhà
thấy đàn trẻ lè la trước ngõ,
mặt mày lem lem luốc,
chẳng muốn bế bồng,
Tôi tối buồng mản, soi đèn
nhìn mẹ đi tênh hênh trên
giường, đồ đạc vừa nhọ vừa
thâm, không buồn ve vuột.

15) Bây giờ :
12) Tết gần đến, xoay
quanh xoay quần, diên cả cái
đầu ;
Xuân sắp sang, chạy ngược
chạy xuôi, đứt từng khúc
ruột !

13) Lu cặn gạo, nổi niêu
mốc thèch, vợ đứng làm bầm ;
Bụng thiếu cơm, mặt mũi
xanh xao, con ngồi sụt
mướt.

14) Bầy trai xốc xếch, quần
treo trên bẹn, buổi nhỏ
nhàng thể mới hợp gu ;
Lũ gái phụng phảnh, áo
chấm ngang lưng, thời tao
loạn ấy là đúng mốt.

15) Hăm ba tháng chạp
chạy đến nhà chủ nợ van vái
đủ điều ;
Chín chục ngày đồng tìm
hết một người quen mượn
vay khắp lượt.

16) Có đi không có lại,
thường tình thói ấy phải
kiêng ;
Chẳng trả chỉ biết vay,
lâm cơn chuyển này mới
khuyết !

17) Chợ cuối tháng, không
một đồng một chữ, biết lấy
gì sấm sửa, con voi vình om
sòm.

Ngày cùng năm, cứ mỗi
thức mỗi cần, đành nhìn hết
tiêu pha, vợ thờ dài thườn
thurột.

18) Lúc túng thì tính quần,
đã toan trở nghề móc túi, túi
nhà giàu khó móc khó sờ.

19) Thời đã không bánh
chưng thịt mỡ, không mút
sen chè đậu, không rượu
Àng Lê, không đào Mỹ quốc
không tra tàu Hương càng
thơm tho.

Thì cũng có gạo lứt
mười mè, có củ kiệu dưa
hành, có cá Ông Lạnh, có
mắm Vĩnh Bình, có nước
mây Đồng Nai trong suốt.

20) Cảm tình văn mặc,
bạn bè quen biết gửi thiệp
chúc tối hăm ba mươi, Tô
nghĩa lân bang, bà con
xung quanh có lời
mừng sáng ngày Mồng Một

21) Sớm Nguyên đán, sợ
rông sợ xúi, họ hàng đến
viếng, cũng cố làm dáng đáp
vui tươi.

Đầu Tân niên, nuốt tùi
nuốt hờn, khách khứa tới
thăm, không lẽ để mặt mày
ù dột.

22) Một năm một lần mong
mỏi : « năm nay khá hơn

năm ngoài », nhưng đã bao
năm Tý, Sửu, Dần, Mão
trước, năm nào năm ấy
đều cũng thế thôi ;

Mỗi Tết mỗi dịp ước ao :
« Tết ấy kém hẳn Tết này »,
song rồi nhiều Tết Thìn, Ty,
Ngo, Mùi qua, Tết no Tết
kia toàn như nhau nốt !

23) Hiện tại tối như hủ nút,
ấy Trời Đất chơi khăm !
Tương lai đen tựa mực
tàu, hay Mệnh Tài xung đột !

24) Nhưng xét cho kỹ, người
ta cao sang sung sướng cũng
bởi biết càn tay cơ ứng biến,
gió chiều nào che chiều ấy,
cư xử hợp thời hợp thế, tập
tành cho đầu gối dẻo dai ;

Mà nghĩ cho sâu, mình đây
hèn hạ làm than chỉ tại không
hiểu chữ «chấp kinh tàng
quyền», con dưng dưng chong
đăng tây, tời lui trái thối trái
lè, quen nết dè lưng ngay
đuôn đuột.

25) Gặp thời điên đảo,
người xưa làm bài phú tổng
võ thăng bản ; (II)
Chờ vận hạnh thông,
ta nay có mấy hàng đón
xuân con Chuột !

Chú thích :
(I) Lấy ý ở câu ca dao
Việt Nam :
Cha đời cái áo rách này
Mất chúng mất bạn vì mày
áo ơi

(II) Dương Hùng, một
danh nho cuối đời Tiền Hán
đã làm bài phú «Trục bản»
nghĩa là đuổi cái nghèo,

CÔNG LÝ LƯƠNG TÂM

Đây là Tòa An lạ lùng và đặc biệt nhất trong lịch sử tố tụng nhân loại: Pháp đình lương tâm vì lời buộc tội, lời bào chữa đến lời khai của Bị Can đều phải phát lương tâm của mỗi con người trong chúng ta đúng với quan niệm *Jus vobiscum*.

Tòa An Lương Tâm sẽ do Thiết Điện Phán Quan phụ trách trên tuần báo Con Ong mỗi tuần một phiên. Có thể, trạng của Công tố viện, biện hộ của Trạng sư đến phán quyết của Tòa sẽ không duy lý nhưng chắc chắn sẽ không phi tình vì tất cả đều phát xuất từ Lương tâm.

Bây giờ, chúng ta hãy cùng bắt tay vào việc nông bưng cái xã hội đang trên đường phá sản lương tâm và gột rửa cái nòng nọc của tất công ngược ngoạ

THIỆT ĐIỆN PHÁN QUAN

TỪ HẢI TÂN THỜI

Người có vợ, có chồng (có hôn thú hẳn hoi), mà còn qua lại với nhân tình là Phạm Gian. Tội phạm gian phải hội 2 yếu tố:

- a. — Can phạm có hôn thú.
- b. — Can phạm có ý định phạm pháp.

Tội phạm gian thành tựu khi đã có sự giao hợp xác thịt giữa người nam và nữ, mà một trong hai người đang bị hôn thú ràng buộc. Phải có tình phạm pháp mới bị tội. Không biết người kia có hôn thú thì Tòa không phạt.

CÁO TRẠNG

Trần Thị Vạm Vỡ, tuổi Quý Mùi. Có chồng 5 con. Nghề nghiệp nội trợ. Tiền án không. Bị truy tố về tội phạm gian.

Trần phúc Đức, tuổi Bình Ngọ. Độc thân. Nghề nghiệp lính. Tiền án không. Bị truy tố về tội tòng phạm phạm gian.

Trần Ngọc Ròng, tuổi Thìn. Người hôn phối chính thức của Trần Thị Vạm Vỡ. Nghề nghiệp lính thú. Tiền án không.

Đứng dân sự nguyên cáo.

Chiếu hồ sơ tại Biện Lý cuộc, nội vụ xảy ra như sau:

Trần Thị Vạm Vỡ lấy Trần Ngọc Ròng có hôn thú đăng hoàng. Cả hai ăn ở với nhau được 5 mặt con. Tháng 5 năm 1971 nhằm tháng Thìn năm Hợi Trần Ngọc Ròng nhận được lệnh của triều đình đi đóng đồn ở biên trấn. Vì không mang được vợ con đi theo, Ròng phải để lại nhà. Vì một nách 5 con thơ dại, lương lính thú của chồng chẳng thể xan xẻ một chốn đời nơi nên gia đình cứ phải chịu cảnh thiếu trước hụt sau. Vạm Vỡ và 5 con không biết nhờ cậy ai trong khi quanh nơi cư ngụ vẫn có những cặp mắt tò mò của bọn mù đầu chuyên nghiệp bán phần buôn hương.

Trần thị Vạm Vỡ mặc dù đã 5 con cùng chồng mặc dù ăn uống kham khổ, đầu tắt mặt tối, nhưng nhờ có chút hương sắc nên đã bị một tú bà ở cạnh mang tội mất đường quyền rũ.

Vì 5 con nhỏ dại, Vạm Vỡ đành lén lút bán mình trong xóm chưa được mấy ngày đã gặp Trần phúc Đức, một khách làng chơi thuộc giòng mã thượng, vì cảm cảnh thân phận Vạm Vỡ ra tay cứu vớt.

Trần phúc Đức đã vay lương non, đã hốt hui già, đã cầm bán đồ đạc để chuộc Vạm Vỡ ra khỏi xóm yếu hoa đưa về chấp nối tại nhà y tòng phạm ở Gò Vấp huyện.

Sau đó ít tháng, Trần ngọc Ròng được đề cử công cán tại kinh đô, ghé về thăm nhà mới vợ lờ chuyện người vợ đầu gối tay ấp đang sống cùng Trần phúc Đức.

Ngọc Ròng tới từ uyên ương của cặp gian phu đâm phụ để tìm hiểu sự thật và cuộc dựng dộ tay ba suýt xảy ra án mạng nếu cơ quan an ninh địa phương không kịp tay ngăn chặn.

Cả ba được đưa về Sở Hồ Bồn sở tại thụ lý. Trước hết là Trần thị Vạm Vỡ đã khai chỉ vì 5 con nhỏ dại phải tạm nhắm mắt đưa chân chứ không hề có thâm ý phản bội chồng. Y thị còn cho biết ngày chồng chưa bị đi xa đã dự định nhiều lần buôn bán hàng Quân Tiếp Vụ kiếm lời bù với lương chồng để gia đình tạm sống nhưng bị Trần ngọc Ròng từ chối vì sợ vi phạm huấn lệnh quân sự.

Phần Trần phúc Đức cho biết y tòng phạm gặp Vạm Vỡ tại xóm làng chơi nên chỉ nghĩ tình cứu vớt. Y nhân mạnh không biết Vạm Vỡ là gái có chồng đang bị ràng buộc bởi hôn thú. Đến khi cả hai chung sống tạm bợ mới rõ hôn phối giữa Vạm Vỡ lẫn Ngọc Ròng chưa bị tiêu hủy thì y tòng phạm đã tự sống riêng để chờ Ngọc Ròng về sẽ giải thích và trao trả vợ. Nếu Phúc Đức manh tâm chiếm đoạt Vạm Vỡ làm của riêng đã chẳng ở tại Gò Vấp huyện khiến Ngọc Ròng truy được.

Phía dân sự nguyên cáo, tức Trần Ngọc Ròng người hôn phối chính thức của Trần thị Vạm Vỡ cho biết sau khi thông cảm đã bãi nại nhưng công tố viện, quan biên lý, vẫn sử dụng tố quyền truy tố y can và tòng phạm mà không cần lưu ý tới sự bãi nại của Trần Ngọc Ròng.

Bởi các lẽ nêu trên, Trần Thị Vạm Vỡ đã can tội phạm gian và Trần Phúc Đức tòng phạm vì can phạm đương nhiên bị hôn thú ràng buộc đồng thời có ý định phạm pháp mặc dù viện cớ nghèo đói, túng thiếu.

Làm tại Viện Chương Lý ngày 29 tháng giêng Tây năm 1972

TRANG CỦA CÔNG TỐ VIỆN

Thưa Ông Chánh Thâm.

Thưa quý Tòa,

Trong phiên xử hôm nay, mặc dù dân sự nguyên cáo Trần Ngọc Ròng đã bãi nại nhưng ông Biện lý vẫn sử dụng công tố quyền đứng ra truy tố kẻ phạm pháp và tòng phạm vì lý do lương tâm và trật tự xã hội.

Công Tố Viện xin tạm tóm tắt nội vụ như sau:

Trần Thị Vạm Vỡ và Trần Ngọc Ròng ăn ở với nhau có hôn thú hẳn hoi và được 5 mặt con. Khoảng tháng 7 năm ngoái, Ngọc Ròng tức chồng y thị, vì việc quân cơ phải chấp nhận đi trấn đóng tiền đồn.

Lén lút bán thân mới được vài ngày, Vạm Vỡ gặp Trần Phúc Đức và vì cảm sắc mặn môi nơi thiếu phụ 5 con mà Phúc Đức đã bỏ tiền chuộc Vạm Vỡ ra khỏi vũng bùn nhờ đưa về Gò Vấp huyện chung sống già nhân ngãi non vợ chồng.

Trần Ngọc Ròng sau một thời gian dài làm lính tiền đồn, nhân chuyến công tác đã ghé thăm vợ con thì được biết Vạm Vỡ đang sống bất hợp pháp với Phúc Đức.

Nội vụ được chuyển tới cơ quan hữu trách địa phương thụ lý. Chiếu hồ sơ lấy cung, Trần Thị Vạm Vỡ cứ nâng nặc cho rằng gia đình nghèo túng nên y thị phải bán thân nuôi con dại. Phần Trần Phúc Đức cho biết y tòng phạm không biết Vạm Vỡ còn bị ràng buộc bởi hôn thú nên vô tình can tội phạm gian.

Công Tố Viện xin nêu ra vài sự kiện điển hình của tội danh

a. — Nhậm chạy tội phạm gian mà bảo gia đình lính nghèo là ác ý. Lính hiện được săn sóc thật kỹ lưỡng với những tở chức vô vị lợi. Nào là trại gia binh, nào là Quỹ Tiết Kiệm, nào là Quân Tiếp Vụ, nào là trại nông mục... Thầy thầy đều nhằm nâng cao mức sinh hoạt của binh sĩ và gia đình. Nếu những hoạt động này chưa tới tay lính và gia đình là vì chưa sinh lời kịp. Bần phận thuộc cấp phải biết chờ đợi. Nóng ruột, tính nhảm là cố ý bởi nhọ quân đội vậy.

b. — Chẳng phải mình chồng của Trần Thị Vạm Vỡ phải đi tiền đồn vậy sao những người khác không tính toán để đi vào con đường bán thân?

c. — Chủ trương hậu phương yểm trợ tiền tuyến hiện được coi là quốc sách đang triển khả quan. Chả thế mà hằng năm thường có một vài phái đoàn trưởng già ăn mặc thật đẹp tới tận đồn lễ thăm viếng và cười với lính là gì?

d. — Hành động bán thân để nuôi con thơ dại của Vạm Vỡ đã mặc nhiên phủ nhận sự lưu tâm đặc biệt của những giới chức liên hệ.

Từ những sự kiện trên, lời cung vì nghèo mà phải bán thân nuôi con của Trần Thị Vạm Vỡ khó có thể chấp nhận.

Riêng Trần phúc Đức vì vô tình, vì tỏ ra mình là tay mã thượng kiểu Từ Hải tân thời đã bỏ tiền chuộc Vạm Vỡ ra khỏi nhà chứa đáng được hưởng khoan hồng. Tuy nhiên cần cảnh cáo y tòng phạm không nên đi chơi bởi bậy bạ, dễ sinh bệnh. Khi thêm thương quá hãy ráng chịu đựng chờ tới ngày quân đội rành rang tỏ chức những trung tâm kháng lạc hãy tới giải trí cũng không muộn.

Do đó, chúng tôi yêu cầu ông Chánh Thâm cũng như quý Tòa nghiêm khắc lên án Trần Thị Vạm Vỡ chẳng những duy trì được đạo lý, luân thường mà còn là hồi chuông cảnh tỉnh

Cám ơn ông Chánh Thâm, Kính chào quý vị.

BIỆN HỘ CỦA LUẬT SƯ

Thưa ông Chánh Thâm,

Thưa quý Tòa.

Khi bán mình lấy tiền nuôi con thơ dại, Trần Thị Vạm Vỡ chắc chắn chẳng vui thú gì. Vạm Vỡ phải lựa chọn giữa sự sống của lũ con với sự trong sạch của riêng mình. Hành động hy sinh cao cả ấy, xem ra cũng còn vượt lên trên chán vụn những hy sinh đầu môi chót lưỡi mà chúng ta thường nghe.

Hành vi bán thân để nuôi con chỉ vì bệnh nghèo khó nơi Trần Thị Vạm Vỡ dù cho có cấu thành tội phạm gian song không vì thế mà quý Tòa lại hẹp hòi một sự khoan hồng dành cho y thị? Hơn nữa, Trần Ngọc Ròng, tức người hôn phối chính thức của Vạm Vỡ đã bãi nại và độ lượng cho Vạm Vỡ trở về với vai trò người vợ.

Cám ơn ông Chánh Thâm. Kính chào quý Tòa.

BẢN ÁN

Toà nghị án:

a — Tha bổng Trần Thị Vạm Vỡ và Trần Phúc Đức tội phạm gian và tòng phạm.

b — Truyền truất tiền lời của quỹ Tiết Kiệm mà t ông đó có hàng tháng Trần Ngọc Ròng bị khấu trừ rồod ở nguyệt bổng để gia đình y dân sự nguyên cáo tạm sống chờ lãnh tiền thưởng Tết.

THIỆT ĐIỆN PHÁN QUAN

Người và việc ...

● MỘC THẠCH

NHÌN LẠI

Bây giờ là những ngày báo hiệu mùa xuân, và số báo này là số báo cuối cùng của một năm con lợn. Nhìn lại một năm qua, tôi có cảm tưởng như nhìn xuống một vùng lầy, một vùng bóng tối từ trên đỉnh cao của những ngày tháng khởi nguyên 1972.

HÒA BÌNH: Niềm khao khát của nhân dân Việt Nam là niềm khao khát một nền hòa bình sớm trở về trên quê hương đã quá nhiều khổ đau này, nhưng ánh sáng hòa bình vẫn chưa thể lộ dạng được bên kia đường hầm mặc dù trong năm qua, ông TT đã nói rằng mục tiêu hòa bình chỉ còn cách ta chùng 100 mét. Hội nghị Ba Lê trong 4 năm qua vẫn dậm chân tại chỗ, cả 2 phe hay 4 phe vẫn chỉ dùng diễn đàn hội nghị này để mà tố cáo lẫn nhau, đã có quá nhiều người trên thế giới, ngay cả những người Việt Nam hằng lưu tâm tới chính tình đời khi cũng đã quên đi là hiện đang có một bàn hội nghị giữa hai phe Tự Do và Cộng Sản để thảo luận về những vấn đề Việt Nam. Có lẽ họ quên, vì trong cuộc sống kinh tế quá khó khăn hiện tại, họ còn phải lo nghĩ nhiều tới miếng cơm manh áo hàng ngày cho gia đình, chứ chuyện hòa đàm thì biết cũng được mà chẳng biết cũng chẳng sao.

Một khi hòa bình chưa tới thì chuyện chiến tranh còn là cái chắc, cuộc chiến tranh bi thảm đã «vượt biên» sang tới Ai Lao, Cam Bốt, những chiến dịch Tây Tiến đã được mở ra trong năm, và đã có không biết bao nhiêu người!

Trong năm qua cuộc chiến được diễn tả như là cố về êm tít trên đất Việt, nhưng lại sôi động trên đất Miên và Lào, hai phe VN Tự Do và VN Cộng Sản đã quật nhau trên những vùng đất ngoại biên những trận dẫm máu đáng ghi vào lịch sử chiến tranh VN, và một khi mà cuộc chiến còn gay gắt thì thanh niên tới lứa cử việc theo tiếng gọi thiêng liêng, tiếng gọi của máu, và những kẻ ngoài tuổi đi lính cứ theo tiếng gọi của tiền mà đóng góp cho vui vẻ.

Những ngày cuối năm cuộc chiến tự nhiên bùng nổ mãnh liệt, không lực Mỹ đã mở lại những cuộc tái oanh tạc BV sau hơn 4 năm ngưng nghỉ, nhiều người cho rằng số đi cả hai bên đều tăng cường mức độ chiến tranh là để ra giá và trả giá cho chuyến đi Bắc Kinh của ông Nixon. Đau thật,

chuyện một ông Mỹ lớn đi Tàu mà dân Việt lẩn cò thêm ra chếc vì súng đạn của Mỹ và Tàu Nga sản xuất.

Tranh đấu hòa bình cho hòa bình mà tăng cường chiến tranh cũng là cho hòa bình, thật là chuyện lằm cằm trong năm, vì vậy mà ông Kissinger phụ tá thuộc loại tay tở của Tổng Thống Mỹ đã từng làm hai chuyến đi Bắc Kinh, chuyến đi thứ nhất thật là bí mật, ông Kit nhân chuyến đi thăm vai quốc gia Á Châu đã nửa đường xé lờ qua thăm Bắc Kinh, khi ông về tới Mỹ cả thế giới mới biết, thì ra ông đi để dọn đường cho ông Nixon, tưởng rằng chuyến đi Hoa Lục của ông Kit là chuyến bí mật duy nhất, không ngờ mới đ'v ông Kit lại tự khai ra những chuyện tiếp xúc mật với phe CSBV và MTGPMN tại Balé tới 12 lần, mục đích cũng là để đấu tranh... chính trị cho nền hòa bình Đông Dương. Chuyện bí mật thứ hai chỉ được khai ra sau khi mà người Nixon và ông Tổng Thống ta đưa ra 8 điểm hòa bình mới, mà trong đề nghị được gọi là mới này có một điểm thật mới đó là điểm ông Tổng Thống ta đồng ý để cho các lực lượng chính trị tại Nam VN trong đó có cả MTGPMN được tham gia các cuộc bầu và ứng cử chức vụ Tổng Thống sau khi mà «hai phe» đã ký kết một thỏa hiệp tạm «sống chung». Như vậy là MTGP trước đây được ông Phó Kỳ cho là một thực thể nhưng chưa có thực thể ngày nay đã được nhận là có tí thực thể rồi đó. Đề nghị mới của ông Tổng Thống đang làm cho nhiều chánh đảng tưởng mình là có thực lực ở đây lo ngại, vì tình trạng đáng phải ở đây đã quá bất bít vì phân hóa,

Các ông chann đảng hiện đang tìm gặp nhau để nói chuyện kết tập ngõ hầu tạo sức mạnh cho cuộc đấu tranh chính trị với phe MTGP một khi họ về đây theo lời đề nghị trong 8 điểm hòa bình. Lời đề nghị được tung ra trước tết và chuyển đi Hoa Lục của ông Nixon lại sau tết vài ngày, do đó dân Việt Nam đã phải ăn một cái tết trong tình trạng rất căng thẳng... tinh thần, căng thẳng vì những tin đồn là sẽ có những trận đánh lớn vào dịp tết để trả giá cho chuyến đi của ông Nixon.

KINH TẾ: Chuyện thứ hai trong năm làm nhiều người phải bàn tán là chuyện kinh tài trong nước, trong một năm mà nhà nước đã hai ba lần thay đổi hối xuất đồng bạc, khiến cho vật giá có dịp leo thang vùn vụt vật giá tăng thì dân chúng méo mặt vì đồng lương trước đây đã không đủ nuôi theo vật giá, nay lại càng ngất ngư, Giới quân công tuy được tăng lương nhưng cái sự tăng đó chính là một sự sụt lương mới chết, vì một tháng thêm được 1.200 bạc, thì một bao gạo đã tăng 1000 đồng rồi còn trăm thứ khác. Các ông Kinh Tài đã từng phải thú nhận sự tiến triển giật lùi của nền kinh tế nước ta là... trong tình trạng này, một kẻ ăn thì ba kẻ phải nhịn. Ngân sách quốc gia cũng đã xuống theo đà tiến của vật giá mà lên tới trên 300%, trong đó ngân sách quốc phòng vẫn chiếm tới 70%, đúng như lời ông Kinh Tài, ngân sách quốc phòng là một gánh nặng cho ngân sách

quốc gia, ấy vậy mà năm nay và năm tới, một khi quân lực đồng minh rút hết khỏi VN thì ngân sách quốc phòng chắc còn đòi phải tăng thêm nhiều nữa để có thể thêm phương tiện «tiếp nhận» các căn cứ quân sự đồng minh để lại.

XÃ HỘI: Quốc gia thiếu tiền như một cơ thể thiếu máu, dân chúng cạn tiền mà muốn sống thì phải làm những chuyện gì không nói ra a' cũng biết. Nền kinh tài của ta bết, nên các cơ xưởng, hãng buôn đều ế ảm có cơ đẹp tiệm, hiện nay thì đã có tiệm đẹp rồi, và một khi tiệm đẹp thì số công nhân thất nghiệp phải tăng là cái chắc, cứ thí dụ như một vài tờ báo vừa gục chết không kèn không trống sau khi giá giấy tăng thì biết, các ký giả, thợ in, thợ máy, thợ đúc đều phải chạy đi kiếm việc, mà thời buổi bây giờ việc đâu có dễ kiếm, rồi mai này khi quân Mỹ rút hết về nước, những công nhân làm sở Mỹ chắc chắc phải nghỉ việc, đến ngay các em thợ chơi cũng sẽ bị dớt theo, và sẽ xếp hàng vào thành phần thất nghiệp cả lũ.

Đói đầu gối phải bò, túng phải làm càn, bởi vậy nạn trộm cắp cướp giật mới leo thang mạnh, không ngày nào trên các mặt báo không có đăng vài tin trộm, cướp, mà cướp lại có súng có lựu đạn nữa thì chết dân rồi. Người dân đã lo chạy gạo, nay còn lo nạn trộm cướp nữa thì khó mà thọ được.

CHÍNH TRỊ: Trong năm qua có hai cuộc bầu cử, Hạ Viện và Tổng Thống, và tình trạng chính trị trong thời gian hai cuộc bầu cử này được mô tả như thời gian bị khủng hoảng chính trị tại Giao Chỉ. Các ứng cử viên, nhất là những ứng cử viên Tổng Thống đã chơi nhau sát ván bằng mọi cứ đòn độc, phe ông Phó Kỳ và Big Minh chỉ có cái miệng, còn phe ông Thiệu thì chỉ bằng nành động ông Thiệu đã vận động được quốc hội giữ được điều 10 khoản 7 trong luật bầu cử Tổng Thống,

Thấy ông Kỳ đã bị hạ gục ngay trong vòng đầu tranh cử, ông Big Minh biết trước mình ra cũng chỉ nhận lãnh những thảm bại chua cay nên ông đành đi một đường rút đơn và cuộc tranh cử biến thành cuộc độc cử, cuộc độc cử đã khiến cho ông Thiệu đắc cử về vàng với 9700 phiếu bầu tín nhiệm ngang với tỉ lệ mà ông thường tuyên bố là kiểm soát được dân chúng và đất đai, thời gian bầu cử, báo chí đối lập đã được đả phang ông Tổng Thống và đã bị bộ Thông Tin tịch thu tới bởi, rồi sau đó là những cuộc xuống đường của nhiều thành phần và những cuộc xuống đường đó đã được lực lượng an ninh chào mừng bằng những loạt lựu đạn cay. Nhưng tất cả mọi chuyện đều qua đi, và tới bây giờ thì chim lẳng hẳng.

NGOẠI GIAO: Trong năm con heo, nền ngoại giao của ta bị sao quả tạ chiếu, nên có nhiều bực mình, bà Thủ Ấn Độ đã coi trọng đối phương của ta hơn ta khi nâng quan hệ ngoại giao với Bắc Việt lên hàng đại sứ, còn vấn duy trì ta ở hàng Tổng lãnh sự. Ta kém nên ta cay, và lần này ta khôn hơn, thả chịu đau chứ không đoạn giao ngoại giao với Ấn, mặt trận ngoại giao của ta từ trước tới nay đã bị thua dài dài từ Bắc Âu qua Nam Mỹ tới Trung Á, lý do thua người ta trong ngành ngoại giao nói vì thiếu phương tiện, chứ chẳng ai nhận là mình thiếu tài. Chỉ sợ mai này với đường lối ngoại giao hiện tại, ta chỉ còn cái bóng của ta là bạn đồng minh.

Cũng trong năm qua, ngoài những chuyện kể trên còn nạn đói lụt miền Trung, và tất cả những chuyện đó khiến cho nhà nước như ngồi phải lửa. Riêng về lãnh vực văn hóa thì, chán quá nên không buồn nói tới.

PHAN HƯNG CÔNG TY

CÔNG TY NHẬP CẢNG 18 NGÀNH

Văn phòng : 169-171 Lê thánh Tôn — Saigon

Chuyên nhập cảng :

- Các đồ điện : máy giặt, máy xay trái cây, máy đông lạnh v.v.
- Máy móc trang bị canh nông kỹ nghệ và nguyên liệu kỹ nghệ.

Giá đặc biệt cho các công nghệ và tiêu công nghệ.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

VIỆT NAM KỸ NGHỆ TƠ SỢI

nhãn hiệu : Nam Á

Xưởng dệt hàng hóa hợp kỳ cựu nhất tại Việt Nam

Chuyên dệt các loại hàng :

- Satin nylon «50000», «40000»
- Crêpe Satin nylon «40000»
- Nylon Crêpon «7000», «6000» v.v...

Hàng đẹp — chắc — bảo đảm

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

miền trung sau cơn lốc chiến tranh VÀ SAU CƠN BÃO HESTER

* PHẠM KIM VINH

Chiến tranh do con người tạo ra...

Bão lụt do trời gây nên...

Miền Trung, một miền của đất nước đã chịu cả hai tai họa. Tai họa của người và tai họa của trời. Phạm kim Vinh đã ghi một vài hình ảnh và cảm nghĩ, của một người từ vùng đất no đủ, viết về một vùng đói rách. Không thể nói đây là cái nhìn khách quan, mà phải nói là người trong cuộc, vì những người đang chịu đau thương, cũng cùng một giọng giống, một ngôn ngữ... Hãy đọc để hướng về miền Trung, gia đình ruột thịt.

CON ONG

"Ôi quê hương, xứ dân nghèo, ôi bông lúa, con sông xưa, thành phố cũ..." mấy câu hát trong bài về miền Trung sao mà thấm thía đến thế mỗi khi người ta nhớ đến những đau thương của miền Trung! Đau thương vì giặc Cộng, đau thương vì thiên tai, đau thương vì giặc tham nhũng. Thương đê quá là đã tưng thách nhân dân xứ dân nghèo quá lắm. Hôm nay, vào những ngày cuối một năm âm lịch, năm Con Heo, một thứ gia súc mà cái tên trường được loài người dùng gán cho những chuyện không cao đẹp, người viết bài này không biết làm gì hơn là tha thiết cầu mong cho đau thương của nhân dân miền Trung sẽ, nếu không chấm dứt, thì cũng giảm nhiều để miền Trung hi vọng nhìn thấy ánh sáng ở cuối đường hầm...

Gây cho miền Trung nhiều đau thương nhất vẫn là chiến tranh. Những vết thương của chiến cuộc Tết Mậu Thân quá nặng cho nên nhân dân miền Trung, nhất là nhân dân Thừa Thiên, Quảng Trị, vẫn chưa vui được nước mắt. Một số ít nhà giàu sau Tết Mậu Thân đã bỏ Huế đi vào Nam sinh sống. Khối quần đại quần chúng sống chết với mảnh đất căn cõi đành ở lại, tiếp tục sống cực khổ trong chũm đưng. Nhiều sự gia nói rằng miền Trung là nơi khí thiêng hun đúc chuyên cung cấp những người làm cách mạng. Vì là đất cách mạng cho nên những người theo bên này hoặc theo bên kia trong cuộc chiến tranh tương tàn này cũng đều rất tàn bạo với nhau. Nói cho đúng ra thì phía Cộng Sản đã nhấn tâm nhiều hơn phía quốc gia. Chứng cứ là chỉ có những người CS mới đã mạn đến độ chôn sống hàng ngàn người vào những mồ tập thể hồi Tết Mậu thân.

Địa thế thiên nhiên đã biến miền Trung thành cửa ải địa đầu của VNCH. Phía Bắc và Phía Tây, là rừng núi. Bất cứ lúc nào, chiến sự cũng có thể bùng nổ tại các tỉnh miền Trung. Trong cái không khí ngột ngạt ấy, người dân miền Trung vẫn phải tiếp tục sống. Chưa hết khổ vì giặc Cộng thì lại đến khổ vì người Mỹ. Cuộc đổ bộ ở lại của người Mỹ vào VNCH tuy có đem lại cho một số người VNCH công ăn việc làm nhưng đã để lại cho xã hội chúng ta vết thương tinh thần chừng

phải nhiều năm nữa mới hi vọng hàn gắn được. Một số công ăn việc làm đòi lấy sự sụp đổ của các giá trị tinh thần, đó quả là cái giá quá đắt.

Trong năm qua, chiến dịch Hạ Lào đã đẩy lui được mưu toan tấn công qui mô của Bắc Việt trong nhiều tháng nhưng những vành khăn số của các cô nhi quả phụ đã tăng nhiều. Có đi đến tận những thị trấn địa đầu mới cảm thông được trọn vẹn nỗi khổ của người dân miền Trung. Hãy bớt chút thời giờ nhân rồi ở Saigon ánh sáng để ghé thăm mấy cái trại gia binh ở vùng Quảng Trị Thừa Thiên. Nếu còn đủ lương tri và lý trí thì chúng ta sẽ không thể nào thấy lương tâm yên ổn trong nhiều ngày sau khi đi thăm các trại gia binh ấy. Thực đơn hàng ngày hầu như lúc nào cũng chỉ có cơm hầm với mắm ruốc.

Những gia đình thường dân cũng không hơn các gia đình quân nhân là bao. Có hơn được một chút là thỉnh thoảng có gia đình dành dụm được ít gạo, ít dầu lửa. Như thế đã được kể là gia đình khá giả rồi. Mùa nắng cũng như mùa mưa đều làm cho người dân miền Trung lo sợ. Khi gió Lào thổi qua, chỉ cần sơ ý một chút là cả một trại gia binh cháy rụi trong nháy mắt. Ngày còn được sống đời quân nhân ở Quảng Trị, mắt tôi đã từng thấy cả một cái trại gia binh cháy mau đến nỗi đơn vị chưa kịp thời kèn hiệu báo động! Mùa nắng lo cháy, mùa mưa lo lụt và lo lạnh.

Người ở xa nghe nói làng tằm, sông Hương núi Ngự lấy làm thương thức phong cảnh cổ đồ lắm. Nhưng đó là cảm tưởng dành cho du khách, dành cho những người dưng dưng mệ. Đối với đa số dân miền Trung, mỗi lo của họ kéo dài quanh năm, không còn thời giờ để mà nghĩ đến phong cảnh chung quanh nữa. Nếu cái nắng miền Trung cháy da cháy thịt thì cái lạnh của miền Trung cũng ghê gớm không kém. Và những trận lụt mới thật là khủng khiếp. Đi vào tận những thôn xóm xa quốc lộ I ở miền Trung mới thấy được đầy đủ ý nghĩa của từ ngữ "xứ dân gầy". Tất cả đều chỉ là trợ trợ và hoang vắng sau trận lụt vừa qua. Trận lụt lại còn kèm theo những cơn mưa đồm đồm miền quái ác nữa! Trong cơn mưa lạnh tưởng chừng như bất tận, người dân nghèo miền Trung run rẩy che thân tấm nylon đi xếp hàng lạnh đờ cứu trợ.

Hai chữ cứu trợ nói ở đây, thật là đau lòng. Nếu chỉ cần cứu vào các thông cáo chính thức thì việc tiếp tế và cứu trợ ở miền Trung không bao giờ phải đặt thành vấn đề. Nhưng sự thật ở đâu? Ngay trước khi bị bão lụt, miền Trung đã gặp biết bao nhiêu khó khăn trong việc tiếp tế rồi. Cơ quan dân sự đổ thừa cho cơ quan quân sự và ngược lại. Kết quả là chỉ nhân dân không mua được đồ tiếp tế, hoặc chỉ mua được với cái giá tự tử.

Cũng như những lần bị thiên tai trước đây, vụ lụt năm nay ở miền Trung cũng đã được nhân dân

, trong và ngoài nước tích cực giúp đỡ. Lạc quyền đóng góp... Ngoại quốc cũng sẵn sàng tham gia công cuộc nhân đạo ấy. Nhưng người ta muốn cố tạo niềm tin cũng không được nữa, phẩm vật cứu trợ bày bán rất nhiều ở nơi công cộng, còn phẩm vật để tặng đồng bào nạn nhân thì đã mau lẹ biến mất. Cũng như mọi lần khác, lại đến lượt báo chí khui ra những vụ cướp cơm chim. Kẻ phạm tội ấy là những người có địa vị, là những nhà giàu và lại có cả những người tu hành nữa. Báo chí nói quá thì chính quyền cũng có cho điều tra để cho... vui.

Xa hơn nữa về phía Nam, cũng lại thấy cảnh Mafia và gian thương tiếp tay với nhau để lột của đồng bào. Những biện pháp kinh tế mới lại càng bị Mafia và gian thương dùng làm lý do để lột đồng bào kỹ hơn nữa. Một cuộc thí nghiệm đã diễn ra ở đây. Một nhóm tư nhân tự nguyện đứng lên hạ tới hậu thư cho gian thương, hẹn sau giờ nào đó sẽ không tha thứ nếu các cửa tiệm không mở cửa bán hàng cho dân chúng với giá phải chăng. Và gian thương đã phải nghe theo Quân đội, Cảnh sát và lập pháp ở trong tay chính quyền nhưng chính quyền không làm cho bọn gian thương nghe theo. Tại chính quyền không muốn hay không dám thi hành luật pháp và kỷ luật quốc gia?

Vào lúc đi vào tháng chạp năm Con Heo, lại một biến chuyển quan trọng xảy ra ở miền Trung. Đó là vụ Tổng thống Thiệu quyết định cắt chức một viên tư lệnh sư đoàn ở miền Trung sau khi một nhật báo đối lập ở Saigon đăng một loạt bài tố cáo các tội ác của viên Tư lệnh này (Đây là nhân vật quan trọng thứ ba bị bay chức trong năm nay vì những bài điều tra của tờ báo này).

Một hình ảnh khác không quên được của miền Trung đau thương là cái chợ thịt người ở Chu Lai và Cam Ranh. Người Mỹ ở hai nơi này nói trắng rằng họ đặt tên cho tập trung các cô gái VN bán dâm ở đây là "Meat Market" (tạm dịch là chợ thịt), Viên chỉ huy Mỹ ở căn cứ đã cho dựng lên một bức tường để ngăn cản sự vởi dân làng ở gần căn cứ. Vì từng đố quả cho nên có kẻ đã đào cả giao thông hào ngầm qua bức tường đó để tới căn cứ bán thịt người cho lính Mỹ.

Có nhiều người nói rằng sau Tết Mậu Thân, đồng bào miền Trung đã hoàn toàn dứt khoát với Cộng Sản. Đó là cơ hội rất tốt để chính quyền quốc gia đem lại tin tưởng cho người dân miền Trung. Nhưng cho tới nay, dường như chính quyền quốc gia không muốn nắm lấy cái cơ hội ngàn năm một thuở ấy. Sau vụ cắt chức tướng tư lệnh sư đoàn 2, người ta nói TT Thiệu sẽ còn thực hiện nhiều vụ thanh lọc nữa. Đó là một tia hi vọng cho người dân VN ở Trung cũng như ở Nam VN, Nhưng thay thế người cai trị bằng lượng chưa phải là giải quyết vấn đề. Thên chốt vẫn là vấn đề phẩm.

Vụ lụt ở miền Trung năm nay thế thâm hơn vụ lụt năm 1966 vì nó chứa thêm nhiều nước mắt của người dân miền Trung.

Nước mắt ấy cứ theo ngày tháng mà dâng lên cao mãi. Đã dứt khoát với Cộng Sản rồi, người dân miền Trung đang chờ đợi chính quyền trung ương đem lại tin tưởng cho họ trong cơn hồng thủy đau thương hiện tại. Một vài vụ cắt chức chẳng có nghĩa gì so với nỗi đau thương bao la của người dân miền Trung nhưng đầu sao đó cũng là 1 dấu vết khích lệ. Để cho người dân miền Trung nhìn thấy ánh sáng hi vọng ở cuối đường hầm khi họ đứng ở thêm một năm âm lịch mới.

Sang năm mới chơi trò mới

(tiếp theo trang 17)

làm nghề bán thịt chín tôi mới thôi. Anh ta nay giàu rồi, trở về quê hương. Trước anh bán pate thịt chuột ngon có tiếng. Chuột thì chính tôi bán cho lão ta.

Lão Kronet nói hăng lanh và tự nhiên một cách lạ.

Nghe lão nói người ta không tin, đi hỏi bác sĩ Neveu :

— Ở Balé mà có người ăn thịt chuột thật ư?

— Có thật! Mà họ cho là ngon lành lắm. Còn tôi thì tôi thề không bao giờ thêm ăn thịt chuột hết. Còn cái trường đấu chuột?

Đấu ra sao?

Đấu chuột trong cái vòng. Một cái lồng sắt lớn rộng mỗi bề ít nhất là hai thước tây. Người ta thả chuột vào đó. Rồi một phút sau, thả chó vào. Thế là cuộc chiến đấu bắt đầu, gặp con chó tinh khôn như hạng chó săn thì chỉ một cái nhảy bổ, trong 1 giây là đi đời con chuột.

Nếu con chó lờ ngờ thì có khi người ta phải tìm cách hộ vệ nó. Vì biết là mình tất chết, con chuột trợn mắt lên, về tức giận lộ ra rõ rệt, nhảy chồm lên cắn vào mõm chó, vãi cả máu tươi ra.

— Sao người ta không cho mèo đánh nhau với chuột?

Lão Kronet bâu môi trả lời :

— Mèo chẳng được việc gì cả. May ra thì bắt được mấy chú chuột lật còn thì thật vô tích sự!

Lão đã có lần đem nhốt mèo vào trong lồng sắt để thí nghiệm.

Chó và chuột đánh nhau rất hăng, thế mà mèo vẫn lìm đim nằm ngủ chẳng tỏ vẻ gì chú ý đến chuột hết. Chính một người làm trong viện trừ chuột cũng nói rằng câu chuyện mèo bắt chuột chỉ là chuyện bịa. Cũng có khi mèo bắt được chuột thật, nhưng mèo vốn nhát và lười, không có can trường như chó.

Các cuộc đấu chuột đều diễn vào ngày chủ nhật. Có một số công chúng khá đông đến coi không cốt để xem, mà cốt để đánh cá, cũng như đánh cá ngựa, cá mưa cá nạng, cá hòa bình hay chiến tranh, cá độc diễn hay đa diễn... Người ta đánh cuộc nhau con chó có bị thương không, con chuột trong mấy giây mấy phút thì bị hại, cuộc chiến đấu sẽ kéo dài trong bao nhiêu hiệp v.v...

Người thắng cũng được tiền, người thua cũng nhẹ túi như đánh cá ngựa. Lão Kronet được hưởng một số hoa hồng trong số tiền đánh cá, và người có chó gửi lão để đấu với chuột cũng đự một phần lời. Vòng đấu chuột tuy nhỏ hẹp, song cũng là một sông bạc khá tấp nập và thịnh vượng.

NĂM CHUỘT, TA CÓ HI VỌNG ĐƯỢC THẤY NHIỀU TRƯỜNG ĐẤU CHUỘT MỞ RA ĐỂ THIÊN HẠ VUI XUÂN?

Không nói, ai cũng biết nước ta hiện có nhiều sông bạc. Ở Cholon, có công ty cờ bạc, riêng tiền hồ có cả triệu bạc một ngày. Tuy vậy, đánh vẫn lần lút và phải cúng nhiều nơi quá. Thực không

hiều vì lẽ gì đến bây giờ chưa có ai mở trường đấu chuột, nhất là trong năm chuột, để làm một thú giải trí lành mạnh và thể thao?

Đi gà không phải đóng thuế và không bị bắt. Đấu chim cũng thế.

Vậy thì mở trường đấu chuột theo kiểu trường đấu chuột ở Saint Denis, chưa biết gì đã thấy một cái lợi hiển nhiên là không bị bắt, không phải đóng thuế. Mà chuột thì nước ta có cả "ton", có khi chẳng cần phải mua tới 2 quan một con như ở Pháp!

Nếu tổ chức được trường đấu chuột đại quy mô, mỗi thành phố đặt nhiều chi nhánh, cái lợi có lẽ còn hơn buôn bạch phiến hay cần sa nữa. Phải chi ở các nước văn minh, có lẽ chính phủ đã đứng ra làm việc này để cho người ta thả lỏng. Nhưng nước ta vốn là nước đạo đức, theo lễ giáo thánh hiền, không bao giờ làm như thế được, thành ra mất một mối lợi khá to để thay thế cho sự cất xén viện trợ.

Tuy nhiên, nếu có tư nhân đứng ra tổ chức, cái lợi cũng không phải nhỏ, trước hết vì để cho những tay có tiền giải trí lành mạnh như thế họ không có thời giờ xoay sở, tham nhũng, hay nghĩ những chuyện làm chánh chi chánh em bầy bạ, sau, họ quên được mức sống mỗi ngày mỗi cao vọt như hòa tiền với bao nhiêu thứ thuế mới lạ mới lũng và sau hết người ta sẽ nhớ xem các cuộc đấu chuột ấy mà thành ra triết nhân để suy ngẫm về cái kiếp chó và kiếp chuột chẳng hơn nhau mấy chút bất qui cũng chỉ là đồ chơi của thằng người độc ác và hám lợi.

VŨ BẰNG
Cuối chạp Tân Hợi

TỪ ĐỀ NGHỊ 8 ĐIỂM ĐẾN ĐỀ NGHỊ 9 ĐIỂM lập - trường của hai phe đã rất gần nhau

• Sắp có hòa bình đến nơi, nhưng «hòa bình công chính» hay «hòa bình đầu hàng» đó là chuyện khác.

Ngày Thứ Tư 26-1, hai Tổng Thống Mỹ Việt (Mỹ nói trước Việt) đã công khai đề nghị 8 điểm được bí mật đưa cho BV từ ngày 11-10-1971. Năm ngày sau, tức là ngày 31-1-72, phía Bắc Việt ở Balé cũng công khai hóa đề nghị 9 điểm của họ đã đưa cho Mỹ trong cuộc mật nghị từ ngày 26-6-1971. Đề độc giả có dịp so sánh lập trường đôi bên, sau đây Con Ong xin trích đăng lại nguyên văn lập trường 8 điểm của Việt Mỹ, và lập trường 9 điểm của BV.

So sánh lập trường của đôi bên, độc giả sẽ thấy rất gần nhau. Có lẽ vì thế nên Cộng Sản đã không thẳng tay bác bỏ đề nghị 8 điểm, mà chỉ yêu cầu được cho biết thêm chi tiết. Điểm khác biệt quan trọng nhất trong lập trường của đôi bên, là điểm 3. Điểm 3 của Bắc Việt đòi phải thành lập chính phủ liên hiệp trước tại Saigon, rồi điều đình với VC sau, bầu cử sau. Còn điểm 3 của Việt Mỹ đòi bầu cử trước. Có liên hiệp hay không là do ý nguyện của dân qua cuộc bầu cử này.

Sau đây là lập trường đôi bên.

ĐỀ NGHỊ 8 ĐIỂM CỦA VIỆT MỸ

1) Tất cả lực lượng HK và Đông Minh sẽ hoàn toàn triệt thoái khỏi miền Nam VN trong vòng 6 tháng khi thỏa hiệp được ký kết.

2) Sự phóng thích tất cả các quân nhân và thường dân vô tội bị bắt trên toàn cõi ĐD sẽ được thực hiện song song với việc triệt thoái quân đội nói trong điểm 1.

3) Tương lai chính trị của miền Nam VN sẽ do chính nhân dân miền Nam VN tự quyết định, mà không có sự can thiệp nào từ bên ngoài.

Sẽ có một cuộc bầu cử Tổng Thống tự do dân chủ tại miền Nam VN trong vòng 6 tháng sau khi Thỏa hiệp được ký kết. Cuộc bầu cử nói trên sẽ do một cơ quan độc lập đại diện tất cả các lực lượng chính trị tại miền Nam VN đứng ra tổ chức.

— Một tháng trước ngày bầu cử, đương kim Tổng Thống và Phó Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa sẽ từ chức. Trong thời gian này Ông Chủ tịch TNV với tư cách Xứ Lý Chính Phủ sẽ đảm nhiệm các trách

nhiệm hành chánh, ngoại trừ các trách nhiệm liên hệ tới cuộc bầu cử là thuộc quyền của cơ quan Độc Lập.

4) Cả hai bên sẽ tôn trọng các Hiệp định Genève năm 1954 về Đông Dương và năm 1962 về Ai Lao. Sẽ không có sự can thiệp của ngoại quốc vào các quốc gia Đông Dương và các dân tộc Đông Dương sẽ tự mình giải quyết lấy các dân tộc Đông Dương sẽ tự mình giải quyết lấy các vấn đề riêng của mình.

5) Các vấn đề giữa các quốc gia Đông Dương sẽ được giải quyết trên căn bản hỗ tương tôn trọng độc lập chủ quyền, toàn vẹn lãnh thổ và bất can thiệp. Việc thực thi nguyên tắc quân lực quốc gia Đông Dương nào chỉ được ở trong ranh giới quốc gia đó là một trong những vấn đề sẽ được giải quyết.

6) Một cuộc ngưng bắn trên toàn cõi Đông Dương sẽ bắt đầu khi Thỏa Ước được ký kết. Một trong những điều khoản của cuộc ngưng bắn là không được có những vụ xâm nhập nào thêm của lực lượng ngoại quốc nào trong bất cứ một quốc gia Đông Dương nào.

7) Sẽ có giám sát quốc tế về các khía cạnh quân sự của thỏa hiệp gồm cả cuộc ngưng bắn và các điều khoản ngưng bắn, việc phóng thích các thường dân vô tội, và việc thi hành nguyên tắc các quân lực của quốc gia Đông Dương nào phải ở trong ranh giới quốc gia đó.

8) Sẽ có bảo đảm quốc tế về các quyền căn bản của các dân tộc Đông Dương: quy chế của các quốc gia Đông Dương, và hòa bình vĩnh cửu trong vùng này.

«Cả hai bên đều tỏ ý định sẵn sàng tham gia một hội nghị quốc tế về mục đích thích hợp khác».

ĐỀ NGHỊ 9 ĐIỂM CỦA CS BẮC VIỆT

1) Hoa kỳ phải triệt thoái toàn bộ quân đội Mỹ và quân đội đồng minh (tham chiến) ra khỏi Nam VN, Ai Lao và KPC và công tác rút quân phải hoàn tất nội trong năm 1971.

2) Việc phóng thích toàn thể các nhân viên quân sự của đôi bên bị bắt giữ trong chiến tranh phải được tiến hành song song và hoàn tất cùng một lúc với việc rút quân Mỹ và đồng minh nói ở điểm 1.

3) Tại NVN, Hoa Kỳ phải ngưng ủng hộ Thiệu-Hương-Khiêm để thành lập tại Saigon 1 chính phủ mới tán thành hòa bình, độc lập, trung lập và dân chủ. Sau đây, « chính phủ ma Việt Cộng » sẽ thương thuyết với chính phủ SG mới này để dàn xếp công việc nội bộ miền NVN và thực hiện hòa đồng dân tộc.

4) Chính phủ Hoa Kỳ phải hoàn toàn lãnh trách nhiệm về mọi sự tàn phá do Hoa Kỳ gây ra cho nhân dân NVN. Chính phủ CSBV và chính phủ ma VC đòi chính phủ Mỹ phải bồi thường mọi thiệt hại do Hoa Kỳ gây ra

tại cả 2 miền Nam Bắc VN.

5) Hoa kỳ phải tôn trọng Hiệp định Gio Neo 1954 về Đông Dương và Hiệp định Gio Neo 1962 về Ai Lao, phải ngưng «xâm lăng, can thiệp» vào các nước Đông Dương để nhân dân Đông Dương định đoạt lấy công việc của xứ họ.

6) Mọi vấn đề tranh chấp giữa các nước ở ĐD phải do các phe liên hệ tại ĐD dàn xếp với nhau trên căn bản tôn trọng độc lập, chủ quyền toàn lãnh thổ của mỗi nước và không can thiệp vào công việc nội bộ của nhau. Riêng CSBV đã sẵn sàng tham gia công cuộc giải quyết những

vấn đề tranh chấp ấy.

(7) Tất cả các phe liên hệ trong chiến tranh Đông Dương đều phải chấp nhận và thực hiện 1 cuộc ngưng bắn sau khi ký kết những thỏa hiệp về các vấn đề nêu trong 6 điểm trên.

(8) Một UHQT phải được chỉ định để kiểm soát việc thi hành những thỏa hiệp này.

(9) Quyền dân tộc tự quyết căn bản của các dân tộc ĐD cũng như nền trung lập của Nam VN, Ai Lao và KPC và nền hòa bình trường cửu tại bán đảo ĐD phải được quốc tế bảo đảm.

Tất cả 9 điểm liệt kê ở trên hợp thành một khối đồng nhất không thể tách rời nhau được.

Gãi háng

• GÃI SĨ

HY SINH

Tuần lễ vừa qua sôi nổi nhất là vụ «công khai hóa» đề nghị 8 điểm về hòa bình Đông Dương.

Từ trước đến nay, người ta vẫn luôn luôn nói rằng, trong cuộc chiến tranh VN, Việt Nam CH là chủ, đồng minh thì là phụ. Đã là chủ, thì tất cả các quyết định về chiến tranh hay hòa bình cũng đều phải do Việt Nam làm chủ động.

Nhưng ngày 26-1-72, người ta được biết trong khoảng thời gian 30 tháng, kể từ 1969 đến 1971, Mỹ đã mật nghị với Cộng Sản Bắc Việt tới 12 lần, đưa ra các đề nghị về hòa bình Đông Dương. Đến ngày 26-1-72, ông Nixon

TT Thiệu đã «công khai hóa» đề nghị 8 điểm trong các cuộc mật nghị Mỹ-Bắc Việt, người ta mới ngã ngựa ra rằng, nội dung các đề nghị đưa ra với BV chẳng những trái hẳn pháp VN CH, mà còn có thể đi tới chỗ xóa chế độ hiện hữu để làm lại!

Hậu quả đề nghị mới được công khai hóa kể trên, là giúp cho đối lập và «gia nô» xếp chung hàng với nhau. Cả hai cùng «xiết chặt hàng ngũ» sau lưng Nguyễn Tổng thống, cùng ủng hộ đề nghị 8 điểm.

Phía gia nô như các Nghị Sĩ Nguyễn Văn Ngai, Trần ngọc Oánh v.v... và hai khối Cộng Hòa, Độc Lập ở Hạ viện, đương nhiên phải ủng hộ đề nghị 8 điểm. Vì họ chỉ là những cái loa, Đình Độc Lập nói gì, thì phải nói lại y như vậy.

Trong khi phía đối lập cũng ủng hộ đề nghị 8 điểm, vì thấy có điểm nói T.T. Thiệu và Phó T.T. Hương sẽ từ chức. Những người đối lập vốn không ưa ông Thiệu ông Hương, thấy nói ông Thiệu ông Hương sẽ ra đi để bầu lại, thì khoái.

Chỉ có những phần tử quốc gia chân chính là kẹt. Trước đây họ chống ông Thiệu độc cử.

Vi chống độc cử nên bị... các gia nô của ông ghét, cho rằng chống độc cử là phá hoại, là làm lợi cho Cộng sản. Những người này, bây giờ lại phải chống ông Thiệu nữa, vì đề nghị ở điểm công khai hóa ngày 26-1-72 làm lợi cho Cộng sản phần lập trường chiến lược cố hữu,

Riêng những ai từ trước đến nay vốn tin tưởng rằng ông Thiệu là người chống Cộng nhất, cần phải giữ ông ở cái ghế Tổng Thống để chống Cộng, thì đều vô vọng vì cái đề nghị 8 điểm vì với đề nghị này, lập trường «4 không» của ông Thiệu đã thành... 4 có, và sự «hy sinh» của ông Thiệu kéo theo sự hy sinh của cả chế độ.

«4 CÓ»

Trong suốt hậu bán niên Con Hec, tất cả hệ thống Thông Tin tuyên truyền của nhà nước đã dùng để đề cao lập trường «4 không» của TT Thiệu. Coi như 4 không là 4 cái cột trụ để giữ cho Quốc gia này được vững bền trước sức tấn công của Cộng Sản. Đó là:

- Không trung lập
- Không liên hiệp
- Không cắt đất cho Cộng sản
- Không cho Cộng sản công khai hoạt động.

Mặc dầu được tuyên truyền rất ồn ào, nhưng thoảng một cái, sang đầu năm 1972, bốn không đã biến thành 4 có.

1) Trước hết, vào hạ tuần tháng 1-1972, trong dịp mấy trăm nghị viên về Thủ Đô họp đại Hội kỳ 5, T.T. Thiệu đã nói ông sẵn sàng thảo luận về trung lập, chấp nhận trung lập miễn là có bảo đảm quốc tế. Thế là từ không trung lập, đã biến thành có thể trung lập. Hết một không, chỉ còn lại có 3 không.

2- Nhưng sau khi đề nghị 8 điểm được công khai hóa, thì 3 không còn lại cũng biến thành ba có. Ví dụ cái khoản «không liên hiệp», có thể biến thành «có liên hiệp» nếu đề nghị 8 điểm được Cộng Sản chấp thuận. Theo đề nghị 8 điểm, Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam (là Cộng Sản) được cử đại diện tham gia Ủy Ban tổ chức bầu cử. Cái quyền của Ủy Ban này lớn lắm: thỏa thuận về thể thức bầu cử (luật bầu cử), cử xét đơn ứng cử, chỉ huy và kiểm soát công việc tổ chức bầu cử. Quyền hành của cái «ủy Ban» này chẳng khác gì như một thứ chính phủ mà trong Ủy Ban này QG và Cộng Sản ngồi chung với nhau. Như vậy là Liên hiệp Quốc công dứt đuôi con nòng nọc rồi còn gì nữa.

4) Cuối cùng, đề nghị 8 điểm đã hoàn toàn khai tử cái không cuối cùng của T.T. Thiệu. Một khi cho Cộng Sản được dùng danh nghĩa MTGPMN để ngồi trong cơ quan tổ chức bầu cử, để cử ứng cử viên, và bầu cử, tức là cho MTGPMN công khai hoạt động như một đảng phái quốc gia.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN
Hội Đua Ngựa Việt Nam
34, Cách Mạng — Saigon

CÁ KÊ ĐÊ NGÕNG

BÀI VIẾT CUỐI NĂM

Làm xong số báo này, anh em chúng tôi nghỉ Tết...

Trong một năm, những ngày Tết là những ngày nghỉ dài cho những thằng làm báo. Ngoài ra, có bao nhiêu ngày thì làm việc bấy nhiêu ngày. Không có ngày nghỉ, dù là những ngày lễ trọng đại nhất...

Chắc các bạn lấy làm ngạc nhiên hỏi lại:

— Những tờ nhật báo, tờ nào cũng có một ngày nghỉ trong một tuần lễ. Vậy thì các anh cũng được nghỉ chứ?...

Xin thưa rằng, những thằng làm báo, ít khi nào làm cho 1 nhật báo. «Hòn lư lạc không hề thờ 1 chúa». Phải viết 3 tờ báo, thì mới tạm đủ sống. Mà 3 tờ báo đó, ít khi lại xảy ra sự nghỉ cùng một ngày với nhau. Ngày nào, cũng phải công lưng làm việc là vì thế. Chúng tôi gọi sự viết báo là «đi khách», vì công việc cũng chỉ giống như một em đi, có một chiếc lá đa, mang ra khai thác hoài. Cho tới khi mà thành một miếng thịt trâu ngâm nước, là dơi, là hết khứa, là có quyền theo người bạn thân mến Anh Hợp, để làm bồ tát via hè.

Có nhiều thằng, sống có mục thước, thứ tự, thường sắp xếp làm sao cho mình có một ngày nghỉ ngơi trong một tuần lễ. Làm công việc của bảy ngày trong sáu ngày, để có một ngày nghỉ. Như thằng Sĩ Trung có ngày thứ sáu... Thằng Ngọc Linh, có ngày thứ tư... còn vài ba thằng nữa, tôi không nhớ được rõ. Riêng tôi, thì khó sống cho có chương trình hàng tuần như thế. Tính tôi vốn ăn sổi, ở thì, chỉ bao giờ công việc thúc đến đặng sau lưng, thì mới làm việc. Chẳng có thể làm trước được một công việc gì bao giờ...

Trong năm nay, tôi có được một sự sung sướng hơn bạn đồng nghiệp, là có được ba tháng năm dài trên Đà Lạt... Xa hẳn những gian nhà chữ thấp lè tè, xa cái lò đúc khét mùi chì và những máy in chạy xình xịch. Những ông chủ báo mà tôi công tác, nhiều lần nhấc tôi gửi bài về, nhưng tôi cứ làm lơ. Chẳng mấy khi được tạm nghỉ ngơi một cách có chính nghĩa, thì tội gì mà «thần làm tội đời». Tôi chỉ viết tiếp một cái tiêu thuyết dài, đang dang dở dang trên một tờ nhật báo. Trong một tuần lễ, cái tiêu thuyết ấy chỉ chiếm của tôi mất một buổi chiều thứ bảy. Còn lại những ngày khác là sự dơng chơi.

Nhưng rồi, sau ba tháng trở về, tôi lại phải lao đầu vào những trang giấy trắng, mà những lúc trống rỗng, sao mà mênh mông. Với những kẻ, tạm gọi là nhà nghề như chúng tôi, thì viết chỉ là một sự bồi đắp chữ lên trang giấy trắng. Cũng có những lúc hào hứng, say mê, cảm thấy đặc ý với những giòng chữ viết ra. Mà cũng có những lúc thật chán nản, mệt mỏi đến không muốn đọc lại. Nhưng dù cho hào hứng hay chán nản, thì vẫn cứ phải viết. Các ông chủ báo mượn chúng tôi là để chúng tôi viết. Có thằng cho rằng, kiếp của mấy thằng viết báo chúng tôi là phải viết để có cái mà ăn và ăn để có sức khỏe mà viết. Cái vòng tròn lần quần ấy, theo đuổi cho tới suốt đời...

Ký giả và chủ báo, là hai giai cấp ít khi yêu nhau thật tình. Như hai cô ca sĩ... Như hai ông đạo diễn xi la ma... Tôi là ký giả. Bởi vậy, nhiều khi tôi cũng to tiếng với chủ báo. Có một lần tôi chậm đưa bài để báo phải «sốt tè» một kỳ. Anh chàng chủ báo của tôi hỏi tại sao, tôi bèn trả lời:

— Con người không phải cái đồng hồ mà cứ lên giây là chạy. Hơn nữa, cái đồng hồ nhiều khi cũng còn ngắt ngụt không chạy

được, lâu lâu, cũng phải trục trặc tí tí. Vậy thì có «sốt tè» một hai kỳ, thì cũng coi là... lý do kỹ thuật.

Anh chủ báo không chịu:
— Lần sau, cứ bỏ một kỳ là trừ tiền một kỳ...

Tôi làm ra vẻ mặt nghiêm trang, hỏi lại:

— Vậy thì bạn trả tôi lương tháng hay lương từng kỳ để tôi còn tính? Cần phải dứt khoát chuyện này mới được...

Anh chủ báo vẫn nói cứng:
— Trả theo từng kỳ...

Ấy thế thế là tôi có kế hoạch của tôi. Viết một, hai ngày, tôi lại nghỉ một, hai ngày. Cứ như thế là tờ báo loạn xạ ngầu. Cái đó không thể trách được tôi. Viết kỳ nào, tôi lấy tiền kỳ đó, vì chủ báo đã định như thế rồi. Về sau, chủ báo đành chịu thua, điều đình lại với tôi để trả lương tháng. Nhưng chuyện đó, chỉ xảy ra với tôi mà thôi. Kế khác mà làm như thế, thì trong hai mươi bốn giờ, có người khác thay thế ngay. Con diêm chưa tới thời kỳ hết khứa, nên vẫn được mục Tú Bà dành riêng cho lâu Ngưng Bích. Nhưng rồi con diêm có còn giữ mãi được xuân sắc hay không?...

Vào những ngày cuối năm, sao tôi thấy mệt mỏi lạ. Không còn hứng thú làm việc. Câu văn viết ra thấy nhạt nhẽo, vô duyên. Tôi mang chuyện đó ra nói, thì ai cũng phân nản giống tôi. Thanh Nam đã tội cho trời... Đáng lẽ thì những ngày này là Tết rồi, nhưng vì năm nay có một tháng nhuận, nên một năm, có tới mười ba tháng. Chỉ vì thế mà con người mệt mỏi... Thời tiết về cuối năm nay lại độc, nóng lạnh bất chợt. Lũ con tôi, cứ vài ba ngày là phải bắt thường. Trong nhà, không còn sự hờn nhiên, vui đùa, nên vì vậy, cái không khí đón mùa Xuân thật là ảm đạm.

Tổng Thống đã tặng năm trăm ngàn đồng, qua trung gian của Hội Văn Bút, để cho Văn Nghệ Sĩ vui xuân. Theo như bản tin và thông cáo được đọc trên phát thanh, truyền hình, thì số tiền năm trăm ngàn đồng tặng ấy, là theo lời xin của Linh mục Thanh Lăng... Tự nhiên, tôi cảm thấy bực bội. Rồi khéo cái ông Linh mục... Cầm năm trăm ngàn đồng ấy, nhân danh của Văn Nghệ Sĩ, thật đáng buồn. Hội Văn Bút, không thể là đại diện cho tất cả Văn Nghệ Sĩ ở đây, thì ông Linh mục có quyền gì nhân danh Văn Nghệ Sĩ để đi xin tiền Tổng Thống. Nếu ông dùng chữ «Văn Nghệ Sĩ của Hội Văn Bút», thì may ra còn nghe được. Nhưng tôi đoán chắc rằng, những anh em có tên trong Hội Văn Bút như Duyên Anh, Hoàng Hải Thủy v.v... chẳng ai chấp nhận sự vui Xuân với năm trăm ngàn ấy.

Chúng ta đã từng chửi những kẻ viết báo mà ngân khoản do Nhà Nước tài trợ, là lũ gia nô. Nay nhận ngân khoản năm trăm ngàn rồi, là bước đầu tiên tiến tới gia nô đó hay sao? Không kể sự nhiều tiền hay ít tiền mà định giá. Ăn cắp một con bò hay ăn cắp một quả trứng, cũng vẫn mang danh là ăn cắp. Ăn của người ta, thì phải làm việc cho người ta. Người ta có được năm trăm ngàn vui Xuân, liệu có vui được hay không?...

Mà có còn gì đâu nữa mà vui? Trong năm nay, giới Văn Nghệ Sĩ, đặc biệt là giới viết lách, bị sao quá ư, chiều có hơi kỳ. Thằng nào cũng gặp những họa lớn và họa nhỏ. Giới viết lách ở đây, là những kẻ sống bằng nghề cầm viết như thợ viết, thợ thơ, thợ vẽ... Tôi đã nhìn quanh một vòng, tới những người bạn thân. Sức Mấy đang lưu vong không biết bây giờ ở đâu? Kiều Phong Ngô Ty v.v. thì bị những cái vạ vệt, cũng

có thể làm cho tóc bạc thêm mấy sợi. Vợ chồng Thanh Nam, Túy Hồng thì bị trời bắt đi một đứa cháu, tinh thần xuống dốc một cách thê thảm. Cả tháng trời, không viết lách được gì. Sống bằng nghề viết, mà không viết, thì đời là cái chắc. Rồi tới cái quả tặng giá giấy ghê gớm của Nhà Nước, sau cái Tết này, thiên hạ đã tiên đoán rằng, ít nhất phải có tới hai chục tờ báo đi tầu suốt. Hai chục tờ báo, kéo thêm hơn một trăm tên thợ viết. Tương lai như cái mồm chó, thế thì vui Xuân làm cái... mẹ gì.

Đây là còn chưa kể tới những kẻ đã dơi, dơi từ khuya. Như Trạng Đốp, Trần viết Hoài... Hình như Trần viết Hoài cũng có tên trong Hội Văn Bút của Linh mục Thanh Lăng. Năm trăm ngàn đồng bố thí để vui Xuân, nếu có tờ chức được tiệp tưng, thì chắc cũng chỉ thu gọn được trong vùng Saigon, Chợ Lớn. Còn những người ở những tỉnh xa như Hoàng Anh Tuấn, Thái Lăng ở Đà Lạt, Võ Hồng ở Nha Trang, và những kẻ đang ôm súng năm rùng, năm bụi, làm sao mà vui được Xuân với năm trăm ngàn đồng ấy. Không được hưởng, thì họ sẽ không vui được với mùa Xuân này hay sao?...

Sắp sửa hết một năm mà cuộc đời cũng chẳng có gì đổi khác. Mỗi buổi chiều, khi «đi khách» xong xuôi, vẫn chỉ ngồi với nhau, quanh một cái bàn nơi quán cóc, để nói với nhau những chuyện vui, những chuyện buồn. Chuyện vui như giải thưởng văn chương và giải thoại về một tháng, mà năm nào lĩnh được mười cái giải văn chương là có quyền hách. Sửa nhà, sửa cổng, sửa cầu tiêu đều nhờ vào giải thưởng văn chương. Cũng nhiều khi mang chuyện vợ con của nhau ra kể, để cười lên một chút. Như thằng Hùng Phong bị vợ đuổi ra khỏi nhà, rồi lại còn bị bôi chất dơ vào mặt, bằng cách đăng báo trong mục rao vặt, trả tiền theo lối tính phân, tính cật. Nhà văn kiếm nhà báo Hùng Phong đã bị vợ thân tặng hơi nhiều tội, nên bây giờ, lêu bêu thất thểu, đưa cái trứng hời ra mà thi gan với nắng trưa thành phố...

Nhưng rồi, khi hết chuyện, tất cả lại đều ngậm ngùi nhắc đến Trần Tuấn Kiệt, bây giờ đang nằm trong quân lao Gò Vấp. Cũng gì ông như Nguyễn Nghiệp Nhượng thuở nào... Nguyễn Nghiệp Nhượng, còn có được Hồng Vân, đi ca, đi hát nuôi con, chứ Trần Tuấn Kiệt, nhìn thấy vợ Kiệt tất tả chạy ngược xuôi thăm chồng, ai cũng phải mũi lòng. Cũng may trong quân lao, cũng có 1 chàng cai ngục, thuộc nội thị sĩ là Phong Linh, nên cuộc sống cũng không lấy gì làm tăm tối lắm. Nhưng được tự do thì vẫn hơn. Kỳ chằm giải văn chương Tổng Thống năm nay chúng tôi cũng đã đề nghị với mấy ông Giám Khảo, chọn thơ của Kiệt, Đề cho Kiệt có được tí tiền nuôi gia đình và vài ngày tự do ra ngoài lĩnh giải, gặp được Tổng Thống, may ra có thể giải bày vài lời... Năm ông giám khảo, thì đã có bốn ông chấp thuận. Chỉ có một ông thi sĩ già, một cây cò thụ thi ca là không chịu. Nên dịp may của Kiệt, kể như đã hỏng.

Nay ông Linh Mục Thanh Lăng có được năm trăm ngàn, gọi là ơn mưa móc cho Văn Nghệ Sĩ. Chuyện xin xỏ, dù sao thì cũng xảy ra rồi, chẳng lẽ mang trả lại. Phí của trời, mười đời không có. Thiết tưởng nên dùng năm trăm ngàn đó, giúp cho những văn nghệ sĩ gặp tai họa. Như Trần Tuấn Kiệt, Hoài điệp Từ...

Các bậc tiền bối của Hội Văn Bút nghĩ sao?... Hay là chúng tôi phải nhờ tới sự thúc dục của một người bút êm ái, viết những giòng ngọt lịm hơn chúng tôi... Xin thưa, đó là nữ sĩ Hoàng Hương Trang...

ĐỀ HỨC CÀN

**BỐC
MÀO**

MỘT CUỘC ĐIỀU NGHIỆN BẤT ĐẮC DĨ

20 giờ tối 26.1, trên hệ thống t. vi Sài Gòn, vị nguyên thủ quốc gia đi kèm có ông số 2, đã trình bày về cái mà người ta gọi là đề nghị nhằm phục hồi hòa bình đích thực cho Đông Dương. Điềm quan trọng nhất là việc cả hai Vị sẽ từ chức để tổ chức tuyên cử sau khi thỏa hiệp được ký kết. Nhóm Con Ong bèn đặc phái một toán gồm những cây cò thụ trong nghề điều nghiên đi khắp 4 Quân Khu để thăm dò dư luận quần chúng đối với đề nghị quan trọng ảnh hưởng tới tương lai chính trị Nam Việt Nam. Dưới đây là một số ý kiến được nhóm Con Ong ghi lại trung thực khi tiếp xúc.

Mấy Sĩ Quan trẻ tại một Quân Khu gần Sài Gòn cho biết:

— Thế là sao? Minh thua à? Tại sao chỉ có Tổng thống miền Nam từ chức để bầu cử lại? Thế còn miền Bắc? Hơi kỳ đấy nhá!

— Một số sinh viên Viện đại học Cao Nguyên: — Nhức đầu thật. Chính trị quả là khó hiểu. Hôm qua mới hăng hái như thế mà nay sao đã xiêu nhanh vậy? Buồn!

Một công chức miền Đông: — Tôi nghiệp cho mấy ông thông tin chuyên nghề tuyên truyền. Chỉ chạy theo mà giải thích chính sách cũng đủ mệt.

Di dân từ miền Trung hiện tạm trú tại Phước Tuy cho biết:

— “Bỏ ngoài nớ vào đây cũng chưa ngạc nhiên bằng việc trung lập đó tề. Thiết là dĩ hợm. Mình đang thắng sao không thắng luôn cho địch chết hí?”

Con Ong chỉ ghi lại một vài ý kiến nhỏ nhỏ đề gọi là có tý cu lo địa phương đối với vấn đề sinh tử của đất nước chứ ghi lời của mấy ông Thượng, Hạ cấp thì ăn thua mầu gì?

Ê, ĐỪNG CÓ CHƠI CHA CHỜ!

09 giờ 30 (giờ Saigon) vị nguyên thủ Hoa Kỳ lên tiếng về giải pháp mới nhằm mang Hòa Bình cho Đông Dương. Sau đó nửa tiếng (tức 10 giờ) là Tổng Thống Miền Nam, tức thị phía ta lập ngôn

trê thua 30 phút. Trong đoạn mở đầu của bản thông điệp do Nixon đọc, người ta thấy có một câu chường tại vô cùng như sau:

— «Nhân danh chính phủ Hoa Kỳ và chính phủ Việt Nam, tôi...»

— O hay, Dick Nixon chỉ có đủ tư cách nhân danh chính phủ và nhân dân nước Mỹ chứ làm sao lại đi nhân danh một cách bậy bạ, phứa phứa như thế? Kỳ chết. Ngong gì mà phe Hồng lại chẳng nắm lấy đoạn mở đầu này làm đề tài tuyên truyền xuyên tạc, mặc dù đi thông theo sau câu ngang ngược trên còn một mệnh đề phụ là đã được Saigon thỏa thuận».

Nhất định những người Việt Nam còn nguyên tròn liêm sỉ, phẩm cách không ai có thể để cho Nixon «nhân danh» đi hành khất hòa bình dĩ hợm như thế.

MỘT LỜI GỬI TẶNG NIXON

Trước chuyến qua lục địa thăm Mao Tổng thống, vị nguyên thủ Hoa Kỳ đã biểu diễn nhiều ngón đòn khả bay bướm. Nhân chuyến viếng thăm hữu nghị này, nhóm Con Ong muốn bắt chước người xưa tiễn Nixon bằng một câu chuyện ca kê kê để ngỗng. Chả là một bữa Khổng Tử qua kinh đô nhà Châu thăm Lão Tử, lúc về được Lão Tử đưa tiễn và nói một câu:

— «Tôi nghe người giàu sang tiễn người thì dùng của cải. Người nhân hậu tiễn người thì dùng lời nói. Vậy tôi xin tiễn ngài bằng lời nói...»

Nhóm Con Ong bắt chước Lão Tử vì biết chắc mình là người nhân hậu. Dù cho có ác khẩu nhưng ác với bọn ác mà thôi. Riêng Nixon có nhân hậu không lại là chuyện khác. Vì là người nhân hậu nên Con Ong tiễn Nixon bằng chuyện như thế này:

— «Cách đây khoảng 30 năm, Bộ Hải Quân và Chiến Tranh Mỹ có xuất bản một cuốn sách bỏ túi, nhan đề Cẩm Nang Hướng Dẫn Trên Đất Lầu, dành cho các chú GIs ý thức được cách cư xử khi đặt chân vào Trung Hoa, nhiên hậu không làm buồn lòng những người bạn mới tại Á Châu đang được coi như đồng minh cùng chung chiến tuyến kháng Nhật. Nhưng ngay sau khi thế chiến thứ 2 chấm dứt, dân Nhật được thay đổi phương vị, đang từ kẻ thù trở thành bạn và ngược lại, Trung Hoa đang từ bạn bỗng biến thành thù. Vị nguyên thủ Hoa Kỳ, trước khi qua lục địa nhân dịp đầu năm con Chuột có lẽ nên đọc lại cuốn Cẩm Nang này để hiểu rõ Mao, Chu hơn đồng thời nhìn họ dưới một góc cạnh dễ và bằng hữu hơn. Cuốn Cẩm Nang cũng chả có gì hay ho. Nó đượm một mầu tuyên truyền theo kiểu tiền chế (pre-fab), đóng hộp. Nghĩa là rất đúng nhãn hiệu Made In USA vậy. Cẩm Nang mở đầu bằng

nét phác họa một anh lính Trung Hoa qua những đoạn anh hùng ca Trung Quốc. Tay anh lính cầm tiểu liên Thompson chống giặc với lời ghi chú xực nức hương thơm hy sinh cao cả. Nào là chịu đựng thương vong tới 5 triệu người trong suốt 5 năm năm dài chống phát xít Nhật và rằng với hình ảnh hào hùng đó, anh lính Trung Hoa đã là đồng minh oai phong lẫm liệt khiến Hoa Kỳ kiêu hãnh không ít khi được đứng chung chiến tuyến. Thật cao cả và vị lợi. Một đoạn khác của Cẩm Nang bắt buộc lính Mỹ phải đối xử với nhân dân Trung Hoa với niềm tôn kính đặc biệt bởi chúng họ (tức Trung Hoa) cũng là con người, được đồng đẳng trước thượng đế và văn minh nhân loại như chúng ta (tức Hoa Kỳ). Nếu lính Mỹ biết cùng ăn cùng ở, cùng ngủ, cùng làm với người Trung Hoa như với thân nhân ở lòng nước Mỹ thì nhiệm vụ khó khăn tại nước bạn sẽ vô cùng dễ dãi. Ấy thế mà chỉ ít lâu sau, chính những con người được vinh danh trong Cẩm Nang Hướng Dẫn đã bị coi như những kẻ tử thù. Chính trị thường chó đẻ như vậy cả.»

Cùng với câu chuyện ngắn làm quà tiễn Nixon và phái đoàn qua thăm Mao hoàng đế sắp tới. Con Ong mong mỗi những cái hôn ngoại giao, những cái hôn chính trị giữa chủ và khách phải được kéo dài bất tận. Kéo sau đó ít lâu, Hoa Kỳ lại phải cao mây nhìn Mao, Chu như bọn thù nghịch không đội chung trời.

CHỈ LÀ KHÔNG SƯƠNG

Việt Nam đang đứng ở một khúc quanh gắt, nguy hiểm, đầy đe dọa và thử thách. Chiến cuộc rồi ra sẽ tàn dân. Nó tàn như những triều đại từng tiếp nối nhau vinh danh trên niềm đau khổ của bách tính, như ý của khúc hát Sơn Pha Dương (đề sườn núi) sau đây:

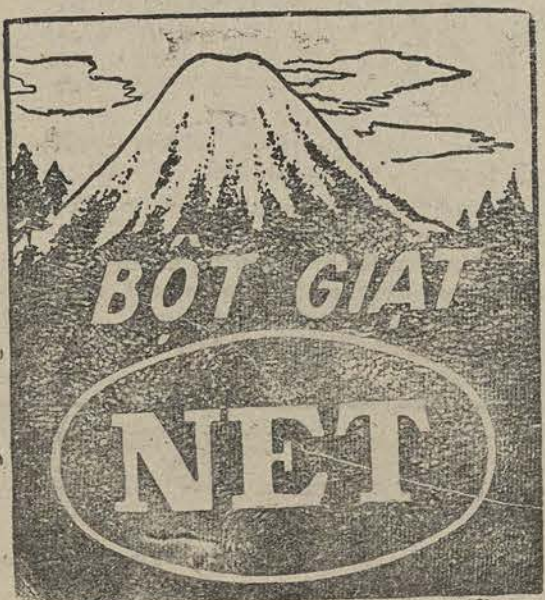
Thành trì câu hoai anh hùng an tại?
Vân long kỹ độ tương giao tại?
Trởng hưng suy, khổ vi hoài
Thương tâm Tần, Hán kinh hành xứ
Cung khuyết vạn gian, đồ tở liễu thê
— Hưng: Bách tính khổ!
— Vong: Bách tính khổ!

dịch:
Thành trì tan vỡ anh hùng ở đâu?
Rồng mây mấy độ từng trao đổi
Việc hưng suy chỉ thêm nát lòng
Xót thương nhà Tần nhà Hán đã từng đồng đồ
Nhưng muôn dân đều thành đất cả
Ôi, thành: trăm họ cũng khổ
Mà, bại: trăm họ cũng khổ!
Quanh đi quẩn lại, chỉ có dân đen con đỏ công lưng gánh khổ.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Kính mời quý vị mua vé số Kiên Thiết loại Đặc biệt 2 ĐB-1 và 2 ĐB-2 «Cây Mùa Xuân Chiền Sĩ», mở ngày 18-2-1972 (tức mồng 4 Xuân Nhâm Tý).

GIÁ MỖI VÉ : 50đ. Hai lô độc đắc mỗi lô NĂM TRIỆU ĐỒNG
Mở số vào chiều thứ sáu 18-2-1972 (mồng 4 Tết) lúc 15 giờ tại Rạp Thống Nhất Saigon
VÉ CÓ ĐẶT BÁN KHẮP NƠI

Cung Chúc Tân Xuân

Việt Nam Tân Hóa Phẩm Cty.

Chủ tịch Hội Đồng Quản Trị : BS. Phan Huy Quát
Phó Chủ tịch : Ô. Nguyễn Nam
Tổng Giám đốc : Kỹ sư Hà Dương Bửu
Văn phòng : 38, Nguyễn Trãi — ĐT 38.247 — Saigon V

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

ĐA DANH cảm trong

GAY ỜNG DẠP LUNG BÀ

Ở Nha Thành mới đây, có ông Trương ra cái lệnh rất gắt. Bất cứ ai đi trong giờ giới nghiêm. Cũ Xê hay Bạ Dân đều phải giữ lại, cấm không được về ngang...

Tình hình lúc này ở miền Trung quả có hơi căng thẳng thật, nếu lơ tơ mơ không kiểm soát kỹ, Quý nhập tràng dám hiện hồn làm bà con chạy long tóc gáy chứ chẳng chơi đâu.

Bất đồ Bà tướng nhà ta lại không hay biết gì về cái lệnh đó. Đêm nọ, chẳng biết bà bận rộn công chuyện chi, mà mãi quá 1 giờ đêm bà mới lò dò ra về.

Theo đúng lệnh trên, nhân viên gác đêm huýt bà lại, và rất lễ phép mời bà về ngủ bớt đỡ một đêm. Bà tự giới thiệu là bà Trương, mặc, chính ông Trương đã ra lệnh bất cứ ai đi trong giờ giới nghiêm cũng phải về ngủ bớt, lệnh nói không được tha cho ai mà!

Thế là Bà Tướng đành chịu theo lệnh của ông Trương còn ông Trương khi hay chuyện cũng đâu có dám rầy rà ai, mà chỉ còn có nước than với Bà "tui đâu có ngờ gây của tôi lại đập trúng lưng của Bà?"

Câu chuyện trên đây được loan truyền rất mau khắp thành phố Cát Trảng, và đến sáng thứ Hai, nhân dịp chào cờ, ông Đẩu tỉnh tuy đã biết tống tống tống rồi, vẫn còn làm bộ hỏi các thuộc cấp "thế nào, có bắt giữ được ai chưa?".

NGỦ BỚT VÌ VŨ CON HEO

Mới đêm Giáng sinh vừa qua, em sexy Tuyệt Nhung đã bị mấy thầy Bạ Dân cho ngủ bớt một đêm để tha hồ mà sexy với muồi Ngà tư Bảy Hiên.

Năm cùng tháng tận, tưởng thế là hết xui, ai ngờ vẫn chưa hết. Hôm cuối tuần rồi, Tuyệt Nhung nhà ta lại ra Nha Trang biểu diễn vài màn lắc ngược lắc mông ở cái nhà hàng ăn chơi nhất của miền thủy dương.

Các con vác còn đang xuýt xoa theo dõi từng cái này nọ của em Sexy, bỗng đâu mấy bóng áo đen từ ngoài xông xộc vô làm ngay một băng đoàn đoàn chỉ thiên, rồi hét lớn:

— Ai ở đầu gối yên đó, rục rịch súng nổ mắt mạng đừng có trách!

Mọi người hết hồn tưởng đầu Vixi đột nhập thành phố quấy nhiễu như đạo nào.

Đèn bật sáng lên. Em sexy vẫn phải đứng lóa ló chơi da thịt ở giữa sàn, chỉ có vài mảnh vải to vừa bằng cái bàn tay để che mấy chỗ cần thiết.

Lại thêm vài bóng đen nữa bước vô. Em Tuyệt Nhung hoảng quá, từ từ xỉu, lăn ra sàn. Bảy giờ một ông áo đen mới lên trước máy vì âm tự giới thiệu là Thiếu tá Bạ Dân đi làm phận sự. Rồi cuộc, mỗi con vác phải nộp phạt mấy bò, nhưng tất cả đều vui sướng thở ra nhẹ nhõm, vì là được nộp phạt cho Bạ Dân của ta, chứ không phải là cho Vixi.

Riêng em Tuyệt Nhung thì được các ông anh khiêng về bớt để cứu chữa cho tỉnh lại, không biết sự thế sau đó ra sao, về cũng không biết từ nay em sexy đã biết ngao cái thành phố «Ang-ti Vũ Con Heo» này hay chưa?

CA SĨ SÈ-GÒN CŨNG NGỦ BỚT

Nếu như em Tuyệt Nhung có bị ngủ bớt vì cái màn vũ Vũ Con Heo thì mọi người còn có thể hiểu nổi, đáng này ở Chợ Lớn khi không các ca sĩ bị bắt khơi khơi lên xe cây mới là đau thấy tía chứ!

Số là hôm nọ đây, phòng trà MLH đang đờn nhạc ru rương rỏ rất, các thầy Bạ Dân cũng ập vô y như ở Nha Trang, bắt ngồi đầu gối im đó. Rồi các thầy đi xét giấy tờ từng người, xong xuôi các thầy mời tất cả về bớt, nhạc sĩ nhạc siếc, ca sĩ ca siếc a lè về bớt hết, năn ni cách nào cũng không được, và cũng chẳng biết mình phạm tội gì?

Có những ca sĩ được thân nhân đứng ra xin dùm thì rí tai: lấy số gia đình, hôn thú đem đến bớt sẽ được trả về liền tót suýt;

Thân nhân các ca sĩ tương bố, chạy học tốc về nhà ôm đủ hồ sơ giấy tờ tới, nhưng tới nơi, các thầy lại khuyên: "thời bây giờ khuya rồi, mọi sự để đến sáng mai giải quyết cho nó mát mẻ, sạch sẽ, mạnh khỏe."

Ấy thế là đêm đó, các ca sĩ phòng trà được dịp hòa đồng với các em "bán thịt" các chú thối xé, giết bóp. Sáng hôm sau, lại được châu chực

suốt buổi để lập thủ tục "In tại" in chân, mãi đến chiều mới được thông thả ra về, sau khi nộp phạt vài bò về cái tội «vi phạm quy chế chiều dài». Bó khỉ, ca sĩ gì lại đi vi phạm quy chế "chiều dài", cho ngủ bớt là đáng đời. Nhưng nếu nguyên do là có sự cạnh tranh giữa phòng trà nọ với phòng trà kia, nên có sự phá thối, thì có hơi bậy đấy, các Cụ ạ!

THÀY NHỚT HAY TRÒ NHỚT ?

Mấy ngày liền, báo chí Sè goòng khui tùm lùm cái hũ mẫm tại một ngôi trường ở trung tâm thành phố mang tên nhà đại ái quốc Nguyễn thái Học! Thoạt tiên, người ta phao lên rằng ông Hiệu trưởng và các nhà mô phạm đã biến trường này thành một thứ «chuồng heo» với đủ thứ trò nhớt nhớt, cờ bạc, đồ hàng lậu. Nhưng đồng thời, bàn tay bí mật đã khéo léo móc nối cả sư DB Cầu Ông Lãnh vào cuộc, cho rằng chính vì được nhà dân biểu này đỡ đầu bọn đit, nên mấy thầy Godaute mới lộng hành đi vào con đường vô giáo dục nói trên.

Sư dân biểu Cầu Ông Lãnh bị chằm nọc, đã m ra cay cú, bèn cho xử luôn vụ xi căng đàn; xác nhận có chuyện nhớt nhớt, có vụ mời ông Hiệu trưởng đi chỗ khác, nhưng riêng ông dân biểu thì không có ăn nhập gì trong đó.

Phía ông Hiệu trưởng và mấy nhà mô phạm thì không còn biết cách nào hơn là một mực kêu can ôi ông Khổng Mạnh, và đổ vấy cho cô bé con gái ông lao công của trường.

Thành thử câu chuyện đâm ra «đầu voi đuôi chuột» hoặc cũng có thể là chuyện bé xé ra to, chỉ vì người ta muốn hạ nhau để tranh giành một miếng đỉnh chung nào đó!

Chung quy chỉ có cụ Nguyễn thái Học là người thiệt thòi hơn ai hết, vì xung quanh cái tên của cụ, biết bao nhiêu trò bẽ bối và mưu mô ác độc đang liên tiếp diễn ra!

CẮM ĐỐT PHÁO, CẮM NHẢY ĐÀM

Vì các chú Vixi vẫn còn đang rình rập, chờ ta sơ hở là nhào vô «đốt», nên ông Đồ Nhiều vừa loan báo Tết năm nay giới nghiêm từ 1 giờ đến 4 giờ sáng, và nhất là vẫn cấm đốt pháo, cấm nhớt như thường lệ.

Cái vụ giới nghiêm thì đồng bào không quan tâm lắm, vì Tết nhất mọi người ứng ở nhà đoàn tụ với gia đình hon, hoặc nếu có V2, có mèo, cũng rú nhau chui vào một cái tổ chấy nào đó mà ru rương. Chứ chẳng ai ham dung dăng dung dề trong những đêm đầu năm thiêng liêng.

Tuy nhiên, hai cái màn cấm đốt pháo, và nhất là cấm nhớt thì... xin phép cụ Đồ cho anh em được nghỉ vẫn một phút!

Bởi vì cấm cái gì còn dễ, chứ hai cái môn này coi bộ khó ác ôn đấy Cụ ạ!

Năm nào chả thế, các cụ lại chả cấm đốt pháo, nhưng rồi năm nào cũng vẫn nghe có tiếng đi dẹt. Toàn là pháo của mấy bộ nhà giàu, của mấy ông bự, nhất là của mấy chú Ba bụng bự trong Chợ Lớn, chứ pháo của ai? Cấm dân nhà nghèo thì dễ ợt, chứ cấm dân đông bực, khó thấy mỡ!

Cả cái môn nhớt nữa! Ngày thường đây nè, họ cũng vẫn đang nhớt lu bù kèn, nhớt ở các hộp đêm, nhớt ở các vi-la, cụ Đồ có biệt đêch đầu, hoặc có biệt Cụ cũng phải đi gọi gia diếc cho nó được việc. Hướng hồ ba ngày Tết sức mấy Cụ cản được họ lắc tác xỉnh?

Chả tin, Cụ thử đánh cá với tụi này đi, mười tỉ cho ăn xo-ving-gum Cụ cũng chẳng dám bắt! Mà bắt làm chi, đợi đến đêm Ba mươi, tụi này sẽ dẫn Cụ đến chơi một cái «bum» toàn những bồ xồn xồn đồng bạc, mí lị các em choai choai mười sáu, mười bảy bê gãy sừng trâu, vừa vui vừa lọa lằm, Cụ ơi!

NUÔI ẦN ĐỜ MI TA RÍP

Một số thủy thủ đang làm việc dưới thương thuyền bự nhất của hãng VN Hàng Hải vừa than phiền với bọn CO là anh em đang bị bóc lột quá xá. Theo lời tả oán của số Thủy thủ trên, vì đây là loại tàu buôn cỡ «quốc tế», có đủ sức băng ngang đại dương tới tận Huế Kỳ lân, nên tiêu chuẩn nuôi ầm của hãng ấn định cho thủy thủ đoàn có phần khá sung túc: Sĩ quan 3 đờn 1 ngày và thủy thủ 1

1 đờn rưỡi. Nhưng tiếc thay đó chỉ là tiêu chuẩn ghi trên giấy tờ, còn thực tế được đờp có một nửa còn lại ông Thủy Trưởng nhét túi đem về làm của riêng, Thật là chó đê.

THÁNG CỬ MẬT

Tự ngàn xưa cho đến bây giờ, năm nào cũng thế, cứ mỗi lần cái Tết cận kề thì giới trộm đạo lại làm ăn dữ dội hơn hẳn ngày thường. Bởi vậy người Ananta đã có thói quen bảo nhau đề phòng kịch liệt trong tháng cử mật này.

Bây giờ thời thế đổi thay nhanh chóng nên tận nạn trộm cướp xảy ra trong những ngày giáp Tết cũng có vẻ hơn xưa rất nhiều. Trên mặt nhứt trình hàng ngày người ta thấy không thiếu gì những tin liên quan đến sự làm ăn của giới đạo chích và giết dục.

Thậm chí chúng còn nhào vô cả những nơi thờ phụng thiêng liêng là nhà Chùa và nhà thờ để kiếm tiền tiêu Tết. Chúng sẵn sàng mạng đời mạng đẻ có tiền xài Xuân. Tình trạng Hư Cốc này khiến dân lành đêm nằm chẳng dám ngủ say và các nhà đạo đức đã phải thất vọng kêu trời. Nhưng dĩ nhiên ông trời vốn ở trên cao khó lòng nghe thấu nên rút cuộc ai than thì người ấy nghe. Và tháng cử mật bây giờ chắc hẳn sẽ còn xảy ra nhiều vụ trộm cướp mới gay gân, vì đại hơn. Dân đen chỉ có mỗi điều an ủi để trấn an tinh thần là tình trạng «giàu có» của mình chẳng còn khả quan gì lắm, hy vọng sẽ được bọn trộm cướp nó che. Thối là đủ may rồi!

BALA BỊ TÂY LÀM KHÓ

Trước tình trạng viết lách khó khăn, nhiều ký giả đã phải bỏ nghề hoặc kiếm thêm nghề khác để nuôi sống gia đình, nhiều ký giả đã đổi nghề đi bán hủ tiếu, cơm tấm, café, thịt chó... Còn anh chàng ký giả Hải Sơn thì đi công tác với xí nghiệp sản xuất giấy dếp, một sản phẩm đang được khách hàng ưa dùng mang nhãn hiệu Bala. Nhưng xí nghiệp đang phát triển thì bị ông Tây thực dân kiện cáo cho là đã giả mạo, bắt buộc nhãn hiệu Bala!

Ồ hay! Sao bây giờ lại còn hành động thực tâm như vậy được sao? Vì mọi người đều biết xí nghiệp Bala do một nhóm người Giao Chỉ «một chăm phải chăm» Sản xuất có giấy phép hành nghề và có cầu chứng nhãn hiệu Bala tại Thương mại Saigon từ 2 năm qua.

Phải chăng những sản phẩm của ông Tây đã bị thua kém trên thị trường, do đó mà trở thói thực dân định bóp chết cơ xương của người VN.

C.O xin nhắc để mấy ông thực dân biết rằng, VN đã độc lập thực sự từ khuya rồi chứ không còn là nô lệ của thực dân Pháp nữa, vậy nên đừng cho dân Giao Chỉ thương thì tốt hơn chứ nếu còn hung hăng con bọ xít thì có ngày bị tây chạy, đá dít chạy có cớ!

TIÊN, HẬU

Từ muôn đời rồi, kiếp làm dân đen trong thiên hạ vốn dĩ đã khổ. Chả thế, trong khúc «Nhạc D rưng Lầu» của Phạm trọng Yêm đời nhà Tống đã chẳng lên tiếng đòi những kẻ cầm vận mạng trăm họ phải biết:

— «Tiên thiên hạ chi ưu, nhi ưu. Hậu thiên hạ chi lạc, nhi lạc». Tức thị:

— «Phải lo trước những cái lo của dân và phải vui sau những niềm vui của dân».

Nhân trong số Tất Niên, nhóm Con Ong mong mỗi trong năm mới những người có trách nhiệm nên biết «Tiên, Hậu» để dân nhờ.

Khổ như thế đã quá đủ!

Quản lý : HOÀNG THỊ QUY
In tại nhà in DÂN NGUYỆN
54 Võ Tánh Sài Gòn

Ớt số 25đ. Một tháng 100đ. Một năm 1200 đồng

CÙNG ĐỌC GIÁ THÂN MẾN :

Năm số mới năm Hươu này Con Ong sẽ nghỉ ngơi chơi Xuân. Số đầu năm Chuyển sẽ ra từ ngày 20-01-1972 với 20 tháng sống âm lịch.
 Toàn thể anh em thợ viết, thợ vẽ, thợ sắp chữ, thợ bán báo Con Ong chúc các quý khách 1 ngày xán phải phải trong ánh sáng cách mạng... mùa thu.